

ב"ה
אין ליכט

פון תורה

ספר

קריאה הקדושה

ב' חלקים

בלשון הקודש ואידיש

716

הוצאת אמונה
ברוקלין נוא יארק,
שנת תשנ"ט לפ"ק

ס פ ר

קריאת הקדושה

הוא שלחן ערוך על הלכות ומנהגים של קריאת התורה

בו נקבצו ובאו כל דינים הנחוצים וכל המנהגים מעת הוצאת הספר תורה לקרות בה עד שמכניסים אותה אל היכלה. וחלקתי הספר הזה על שלשה חלקים:

חלק א. כל התפלות של הוצאת ספר תורה לכל הזמנים, מלוקט מן הרבה ספרים וסידורים ישנים, כל מיני מי שבידך, הזמר שמזמרים לחתן בשבת קודם החתונה, ברכת הגומל עם כל הלכותיה, ציוני הקריאות לכל זמני השנה, וראה זה דבר חדש, ציוני המקומות שאפשר לעשות בהם הוספות אם יש הרבה חיובים לעליות.

חלק ב. כל הלכות קריאת התורה כסדר שנרשם בפרטיות בלוח המפתחות שבסוף הספר.

(דער נאנצער חלק שני איז איבערגעזעצט אין אידיש, כדי אלע קלאסען אידען זאלען קענען גוט פערשטעהן די נויטיגע דינים).

חלק ג. כל כינוי שמות אנשים, הנוהגים במדינות המפורסמות, עם מקורם מן השמות הקדושים, למען דעת ולהבין איד לקרות את העולה לתורה עם שם הקודש שלו.

חובר על ידי הרב המפורסם וכו' מוה"ר יהודה יודל ראזענבערג, בה"ר ישראל יצחק ז"ל, יליד מדינת פולין, חוטר מגזע רבנו יהודה החסיד זצוק"ל.

לפנים רב בערי פולין: טארלא, ווארשא, לאדו, וכעת ראב"ד בעיר טאראנמא מדינת קאנאדא. מחבר הספרים המפורסמים: ידות נדרים, שערי זהר תורה (שהוא העתקת הוהר הקדוש על שפת עבר), ספר אליהו הנביא, אור צה, ספר רפאל המלאך, נפלאות מהר"ל מפראג, תפארת מהרא"ל משפאלא, דברי הימים לשלמה המלך, דרשה צמר ופשתים (על איסור שעטנז), מקות יהודה (המורה איד לעשות מקוה טמן בכל בית).

נויארק, תרע"ט.

זכרון נשמת בני יעקב ע"ה

לזכר עולם תהא נשמת יעקב בני העלם אשר נקמף עדנו באבו
בן עשר שנים ביום כ"ב אייר דשנת תרס"ז לפ"ק בעיר ווארשא.
והבטחתי לו שהספר הזה יהי' לטובת תיקון נשמתו. בנן עדן תהא
מנוחתו. נפשו תהא צרורה בצרור החיים. וינוח על משכבו בשלום.
אמן כן יהי רצון.

ישמה הקורא ויגל הסגן העומד לכבד את הקהל עם העליות בראותם כי הופיע לפניהם ספר נחוץ ומועיל המלמד המבאר והמשיב להם כל ספקותיהם, והוא מורה להם דרך סלולה וישרה הן בדינים והן במנהגים אשר ילכו בדרך הזה להבין ולהשכיל איך להורות ואיך להתנהג בכל עניני שאלות וספקות הנתעוררים בשעת קריאת התורה. וכדי להקל להקוראים בספר הזה שימצאו תיכף מבוקשם, חלקתי אותו על שלשה חלקים, והצנתי בחלק הראשון כל מיני התפללות של הוצאת ספר התורה לכל זמני השנה כמו שמצאתי בסידורים ובמהזורים הישנים, וגם כל מיני מי שבירך שנוהגים לברך את העולה לתורה, והזמר שנוהגים לומר להתחן בשבת שקודם החתונה. כי ראיתי שבכל ענינים האלה לא יצאו המדפיסים את הסידורים ידי הובתם כראוי, כי מגרעות רבות נמצאות בהן, ואין בהן הגהה נכונה על פי דקדוק לשון הקודש. גם ברכת הגומל על הלכותיה וסדר הזכרת נשמות ומנהגיה ימצאו הקוראים בחלק הראשון הכל על מכונן. וכדי להקל על הבעל קורא רשמתי ציוני הקריאות של קריאת ג' אנשים בכל המדראות, וסדר הקריאות לכל זמני השנה, ומלבד כל אלה ראה זה דבר חדש אשר יהנה מזה מאד הבעל קורא וכן הסגן, כי יפקחו עיניהם בלי עיון רב לראות המקומות שציינתי איך שיש ביכולת לעשות בהם הוספות אם נצרך לזה, דהיינו שיש הרבה חיובים לעליות. כי הרבה דינים נחוץ לדעת בענין עשיית הוספות, הן בענין מקום ההפסק סמוך לפרשה, והן בענין המשמעות שצריך לסיים בדבר טוב, ועתה ראה שהכל ערוך לפניך בספר הזה כשלחן הערוך מכל מיני מאכלים טובים עם הכלים שלהם.

בחלק השני של הספר הזה ימצא הקורא מרגוע לרוחו על דבר השאלות הרגילות לבוא בשעת קריאת התורה, כגון אם נמצא טעות בהספר

תורה בשעת הקריאה. אימתי צריך להוציא ספר תורה אחרת. ואיך יתנהג העולה לתורה עם הברכות. גם ימצא הסגן בחלק הזה הלכות והנהגות ברורות ונעימות בענין סדר קריאת העולים לתורה איך הוא סדר הקרואים. ומי המה החיובים לעלות לתורה. ואיזה מהם קודם לחבירו. ואל תתלהב עוד מחלוקת בישראל על אודות העליות שנולד מזה אך אי כבוד לכנסת ישראל. ועתה כאשר יתפוס הסגן בשעת קריאת התורה את הספר הזה בידו ימצא תיכף תשובה ברורה על כל ספק ועל כל סכסוך. ויקוב הדין את תהר בלי ריב ומדון. והסגן יעמד על מקומו בשלום אם אך כתורה יעשה כמבואר בספר הזה באר היטב.

בחלק השלישי הצכתי חק ומשפט לישראל לדעת ולהבין דבר ברור בדבר קריאת השמות איך לקרות את העולה לתורה עם שם הקדוש שלו. כי כל מדינה ומדינה יש לה שמות לועזיות וכינוים שונים זה מזה הנסתעפים מן השמות של לשון הקודש. ואין לקרות את העולה לתורה בשם לועזי או כנוי רק בשם הקודש שלו דוקא. ויש בענין זה נפקא מינה גדולה לדינא לענין גירושין איך לכתוב שם המגרש בהגמ. כי עיקר השם הוא איך קוראין אותו לעלות לתורה. ולפעמים יכול להצמח מזה מכשול גדול ה"ו להתיר אשת איש לעלמא על ידי זה שאינם נוהרים לקרות את העולה לתורה עם שם הקודש שלו העקרי.

ומה מאד נחוץ ספר הזה בשנים האחרונות האלה אשר בכל הערים הגדולות נתרבו מאד במחנה העברים גדודים גדודים של מנינים וחברות מקהלות קמנות. ואין ביניהם מורה צדק לעדתו אשר יבין איך להורות להם הלכה ברורה בשאלות ומפקות כאלה. ואם ירצו באמצע הקריאה אל הרב מרא דאתרא או אל הדיין לשאול השאלה. הנה מי יודע אם ימצאוהו או בביתו. בין כך ובין כך תהי' הספר תורה מונחת על שלחן הקריאה לבמלה שלא בכבוד. אמנם מעתה ככל בית הכנסת אשר יהי' מונח הספר הזה על שלחן הקריאה לפני הסגן והכעל הקורא. הנה ימצאו בו בנקל פתרונים האמיתים על כל שאלה וכל ספק. ולא תבוא עוד הספר תורה לידי אי כבוד בשביל ספק של חסרון ידיעה.

עוד עלי להודיע לכם קוראים הנעימים שכל החלכות והמנהגים המובאים בספר הזה ליקמתי אותם מן הפוסקים האחרונים המפורסמים אשר מימיהם אנו שותים ולאור אשם אש דת אשר תופיעו לפנינו אנו

הולכים. ובאותן מקומות שיש מחלוקת הפוסקים הכרעתי ההלכה על פי
הני תרי צנתרי דדהבא הגאונים האדירים והמובהקים אשר האירו עיני
כל ישראל עם הסידורים שלהם. הלא המה הגאון האדיר המפורסם בכל
קצוי ארץ מרן יעקב מעיר „עמדען“ הנקרא יעב"ץ זצוקלה"ה. והגאון
הגדול המפורסם בעולם הרב ר' יעקב האבד"ק „ליסא“ זצוקלה"ה.
ויעקבניי זה פעמים כי משנתם קב ונקי. וגם מובא כאן הרבה פסקי
הלכות מן הסידור של הרב הגאון הקדוש בעל ספר התניא. ועוד פסקי
הלכות מן הספר שער אפרים אשר מי כמוהו מורה. ובכן מובן לכל שיש
לסמוך היטב על כל הדינים והמנהגים המובאים בספר הזה בלי שום פקפוק.
כי עבודתי בספר הזה היא רק ילקוט הלכות מן הפוסקים האחרונים, ורק
לפעמים מעט מוער שמובא בו דבר חדש משלי. ורשמתי אצלו טעמי
ונימוקי. ומוכמחני בעזרת יוצרי ובוראי ית"ש שכל איש בר דעת וכל
איש אשר כבוד התורה הקדושה חשוב בעיניו יקנה זה הספר בתשוקה
רבה. כי נחויץ מאד ספר כזה בספרות ישראל. והאמנתי שכבר קדמוני
מחברים בענין זה. אבל כל מכין יראה כי שלימות ספרי זה עולה על
ספרים הראשונים שנתחברו בענין זה. כי השלמתי והוספתי בעין יפה מה
שחסרו הראשונים. והנני רק כננס על גבי הענק.

ועתה הנני מפיל תחינתי לפני אל עליון שבזכות זה שאני מזכה את
הרבים בחיבורי הזה ישלח לי עזרתו מקודש שאוכל להוציא לאור בנקל
ובהרחבה שאר חיבורים שלי אשר עודנם בכתובים, ולא אדע עוד כל לחץ
ודוחק. ויתחזקו כחותי להיות בכריאות השלימות, ואוכל לעמוד תמיד על
משמרתי משמרת הקודש לשרת את השם הנכבד והנורא ולהיות עבד
לעבדיו עמו ישראל הקדושים לעסוק בתורתנו הקדושה ללמוד וללמד להבין
ולהורות בלי שום מכשול במנוחה ושמחה אני זורעי וזרעי בכלל שאר
בני ישראל, ונוכה לראות בבוא לציון גואל, במהרה כימינו. אמן.

המחבר.

מפתח מן חלק ראשון.

- סדר הוצאת הספר תורה.
התפלות של הוצאת הספר תורה.
סגולה לחשיכי בנים זכרים.
סגולה שלא תהי' האשה מקשה לילד.
י"ג מדות עם התפלה לשלש רגלים.
תפלה בשעת הוצאת הס"ת לראש השנה ויו"ב ב.
- תפלה בשעת הוצאת הס"ת למנחה ביו"ב פ.
תפלה בשעת הוצאת הס"ת לחג הסכות.
תפלה בשעת הוצאת הס"ת לחג המצות.
תפלה בשעת הוצאת הס"ת לז' של פסח.
תפלה בשעת הוצאת הס"ת לחג השבעות.
סדר הולכת הס"ת אל הבימה.
סדר קריאת העולים לתורה.
סדר ברכת התורה.
כל מיני מי שבירך.
דיני ברכת הגומל.
סדר ברכת הגומל.
דיני ברכת שפטרני להאב של בר מצוה.
סדר ברכת שפטרני.
זמר להחתן בשבת שקודם החתונה.
סדר הנבחה וגלילה.
סדר ברכת הפטרה.
דיני הזכרת נשמות.
סדר הזכרת נשמות.
- מי שבירך למתענים בה"ב.
יהי רצון לשני וחמישי.
סדר הכנסת הס"ת אל ההיכל.
ציוני הקריאות בכל הסדראות לג' גברי.
דינים וכללים בעשיית הוספות.
ציוני מקומות ההוספות בכל הסדראות.
סדר הקריאה למועדים.
סדר הקריאה לראש השנה.
סדר הקריאה ליום הכפורים.
סדר הקריאה לחג הסכות.
סדר הקריאה לחוה"מ סכות.
סדר הקריאה לשמיני עצרת.
סדר הקריאה לשמחת תורה.
סדר הקריאה לימי חנוכה.
סדר הקריאה לפורים.
סדר הקריאה לארבע פרשיות.
סדר הקריאה לחג המצות.
סדר הקריאה לחוה"מ פסח.
סדר הקריאה לימים האחרונים דפסח.
סדר הקריאה לחג השבעות.
סדר הקריאה לט' באב.
סדר הקריאה לתענית צבור.
סדר הקריאה לראש חודש.
הפטרה לתענית צבור.

קריאה הקדושה חלק א.

מדר הוצאת הספר תורה בשבת, יום טוב וחול.

(מובא בספרים קדושים כשאומרים בשבת פסוקים האלה טוב לכיון שיש בהפסוק "אתה הראת" עשר תיבות כנגד אחדות העשר ספירות. ובשאר הפסוקים יש נ' תיבות כנגד חמשים שערי בינה שנפתחים בשמי השמים עי"ד שישראל קוראים בתורה.)

בשבת מתחילין

אתה הראת לדעת כי יי הוא האלהים אין עוד מלבדו :

אין כְּמוֹד בְּאֱלֹהִים אֲרָנִי וְאִין כְּמַעֲשֵׂיךָ : מְלִכֻתְךָ מְלִכּוּת כָּל עוֹלָמִים
וּמְשֻׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדָר : יי מְלִךְ יי מְלִךְ יי וּמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד : יי עוֹז
לְעַמּוֹ יִתֵּן יי יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם :

אב הַרְחַמִּים הַיְטִיבָה כְּרַצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן הַבְּנֵה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָּיִם : כִּי כָךְ לָבָד
בְּטַחְנוּ מְלִךְ אֵל רַם וְנִשְׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים :

כשפותחין ארון הקודש יאמר זה :

ויהי בְּנִסְעֵה אֲדוֹן וַיֵּאמֶר מִשָּׁה קִיּוּמָה יי וַיִּפְצְצוּ אִיבֹרְךָ וַיִּגְסוּ מִשְׁנֵאִיךָ מִסְּנֵיךָ :
כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וְדָבַר יי מִירוּשָׁלָּיִם : בְּרִיךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשׁוֹ :

במועדים אומרים כאז השלש עשרה מדות עם התפללות הנדפסות הלאה. בשבת ובחול
וכו ביום טוב שחל בשבת אין אומרים השלש עשרה מדות רק בריד שמיה.)

בריד שְׁמַח דְּמֵרָא עֲלֵמָא • בְּרִיד כְּתָרְךָ וְאַתְרְךָ • יְהֵא רְעוּתְךָ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
לְעַלְמִים • וּפְזַרְקֵן יְמִינְךָ אַחֲזִי לְעַמְּךָ בְּבֵית מִקְדְּשְׁךָ • וְלֹא מְטוּי לָנָא מְטוּב
נְהוּרְךָ • וְלִקְבֵל צְלוֹתְנָא בְּרַחֲמִין • יְהֵא רַעְיָא קְרַמְךָ דְּתוֹרִיד לֵן חִיּוֹן בְּטִיבוּתָא •

קריאה הקדושה חלק א

וְלַחַי אֲנִי סְקִידָא בְּגוּ צְדִיקִיא • לְמַרְחֵם עָלַי וּלְמַנְטֵר יְתִי וַיֵּת כָּל דֵּי לִי וְדֵי
 לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל • אֲנִי הוּא וְנִן לְכֹלָא וּמְסַרְנִים לְכֹלָא אֲנִי הוּא שְׁלִיט עַל כְּלָא אֲנִי
 הוּא דְשְׁלִיט עַל מַלְכֵיא וּמַלְכוּתָא דִּילְךָ הִיא • אֲנִי עֲבָדָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא •
 דְסִגְרִינָא קַמְּה וּמְקַמָּא דִּיקַר אֲוִרִיתָה בְּכַל עֵדֵן וְעֵדֵן • לֹא עַל אֲנִשׁ רְחִיצָנָא וְלֹא
 עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכָנָא • אֵלָא בְּאֱלֹהָא דְשְׁמִיא • דְהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּמָא • וְאֲוִרִיתָה
 קְשׁוּמָא • וּנְבִיאֹוֹהִי קְשׁוּמָא • וּמְסַגָּא לְמַעְבַּד טַבְּוֹן וּקְשׁוּמָא • בַּה אֲנִי רְחִיץ • וְלִשְׁמַה
 קְדִישָׁא יְקִירָא אֲנִי אֲמַר הוֹשְׁבֵחֵן יְהוּא רְעוּא קְרַפְךָ דְתַפְתַּח לְבִי בְּאֲוִרִיתָא •
 וְתַשְׁלִים מַשְׁאֲלוֹן דְלִבִּי וּלְבָא דְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטַב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלֵם • אָמֵן :

סגולה לחשוכי בנים זכרים.

(כסוף בריר שמה קודם שאומר „ותשלים משאלו דלבי“ יאמר כד)
 וְתִיב לִי בְּנִין דְכָרִין דִּיעְבְּדִין רְעוּתְךָ וַיַּעֲסִקִין בְּאֲוִרִיתָא לְשְׁמַה • וְתַשְׁלִים כו' :

סגולה מספר רפאל המלאך שלא תהיה אשתו מקשה לילד
 (כשתגיע המעוברת בחודש התשיעי ישתדל הכעל במצות פתיחת הארון. וכסוף בריר
 שמה אחר שאמר ולבא דכל עמך ישראל. יאמר כד.)
 וּלְבָא דְאֲנָתְחִי (פכ"ס) דְתַפְתַּח יֵת רְחֻמָּהָ לְמִילַד בְּלֹא קְשִׁיּוּתָא בְּפִתְחִית
 יֵת פְּתַחָא דְאַרְוֹנָא קְדִישָׁא בְּלֹא קְשִׁיּוּתָא • וְתִלִּיד זֶרְעָא הִיא וּקְיַמָּא לְטַב וּלְחַיִּין
 וּלְשָׁלֵם :

במועדים בר"ה ויו"כ בשעת הוצאת ס"ת אחר ויהי בנסועיאמר ג"פ
 יְהוּה יְהוּה אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶרְךָ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת • נוֹצֵר
 חֶסֶד לְאַלְפִים נִשָּׂא עֵינָיו וּפִשְׁעֵי וְחַטָּאָה וְנִקְּהָ :

ביום ב' של ראש השנה ובעשרת ימי תשובה אומרים זה :

שִׁיר לְמַעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֵל הַהַרִים מֵאִין יבֵּא עֲזָרִי : עֲזָרִי מֵעַם יְהוּה עוֹשֶׂה שְׁמַיִם
 וָאָרֶץ : וְאוֹרֵחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נֹוֹגַה הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכְוֹן הַיּוֹם : וְאֲנִי תַפְלָתִי
 כִּד יְהוּה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶד עֲנֵנִי בְּאֲמַת יִשְׁעֶךָ : הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר
 יִשְׂרָאֵל : הִנֵּה עֵינָיו יְהוּה אֵל יִרְאוּ לְמִיחֲלִים לְחֶסֶד : הוֹד וְהוֹדָר לְפָנָיו עוֹז וְחִדּוּה בְּמִסְמוֹ :
 כִּי עֲמַךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן תּוֹרָא : חֲנוּן וְרַחוּם יְהוּה אֶרְךָ אַפַּיִם וְגִדְל חֶסֶד : בְּאוֹר פְּנֵי
 מַלְךְ חַיִּים וְרִצּוֹנוֹ כֻּעַב מַלְקוּשׁ : כִּי אֵל גְּדוֹל יְהוּה וּמַלְךְ גְּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים : אֲשֵׁרֵי
 הַעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְהוּה בְּאוֹר פְּנִיד יִהְלְכוּ : כִּשְׁמוֹ הַטּוֹב עַל הַרְאֵשׁ יוֹרֵד עַל הוֹסוֹ זְסו
 אַהֲרֹן שִׁיּוֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו :

יהי רצון מלפניך על ידי הארת תיקונים עתיקי קדישא דעתיקין בועיר שבאריד יכבשו
 רחמיד את כעסך ויגולו רחמיד על מדותיך ותתנהג עמנו במדת הרחמים ותתן לנו
 חיים ארוכים וטובים בעסקי תורתך וקיום מצותיך לעשות רצונך אמן וכו' יהי
 רצון :

קריאה הקדושה חלק א

ה

פראש השנה וליום כפור

רבוץ העולמים מלא משאלותינו לטובה.
 והפק רצוננו ותן לנו שאלתנו.
 ומחול על כל עונותינו. ועל כל עונות
 אנשי פתינו. מחילה בחסד מחילה
 ברחמים. וטהרנו מחטאנו ומעונותינו
 ומפשענו. וזכרנו בזכרון טוב לפנך.
 ופקדנו בפקדת ישועה ורחמים. וזכרנו
 לחיים טובים וארוכים ולשלום לפרנסה
 וכלכלה. ותן לנו לחם לאכול ובגד
 ללבוש. ועושר וכבוד וארץ ומים להגות
 בתורתך ולקום מצותיה. ושכל ובינה
 להבין ולהשכיל עמקי סודותיה. ושלח
 רפואה לכל מכה ופגם. ותברך את כל
 מעשה ידיו ותגזור עלינו גזרות טובות
 ישועות ונחמות. ותבטל מעלינו כל
 גזרות קשות. ותטהר לב המלכות
 ויועציה ושריה עלינו לטובה. אמן וכן
 יהי רצון:

לשש רגלים

רבונו של עולם מלא משאלות לבי
 לטובה והפק רצוני ותן שאלתי
 לי עבדך (פלוגי בר פלונית) אמתך ופני
 (ואת אשתי ובני ובנותי) לעשות רצונך
 בלבב שלם. ומלטנו מיצר הרע. ותן
 חלקנו בתורתך. ופני פרי שפירה
 שכינתך עלינו. והושע עלינו ריח חכמה
 ובינה ויתקום פני מקרא שבתוב ונחה
 עליו ריח יהוה. ריח חכמה ובינה. ריח
 עצה וגבורה. ריח דעת ויראת יהוה.
 וכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו
 ואלהי אבותינו שאוכה לעשות מעשים
 טובים בעיניך. וללכת בדרך ישרים
 לפניך. וקדשנו במצותיך. פרי שנוכה
 לחיים טובים וארוכים לחיי העולם
 הבא. ותשמרנו ממעשים רעים ומשעות
 רעות המתרגשות לכא לעולם. ותבטח
 ביהוה חסד יסוככנו אמן:

ג' פעמים ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים ברכ חסדך ענני באמת ישעך:
 בריך שמייה רמארי עלמא כו':

כתב האריו"ל שטוב לכיון כאו בר"ה ויוה"כ אלה השמות היוצאים מן כ"ד ספרים
 של תורה. נביאים וכתובים. וכד סידורם.

יְהוָה עֵז הַתְּהִי הַתְּהִי בֶן הַשֵּׁם אֵת וְ אֵת שֶׁ
 וְחַ לְבַ הַתְּהִי אֵת לְהַ אֵת דְּ אֵת אֵת מְלִ.

(התפללות היקרות האלה העתקתי מן הסידורים והמחזורים הקדמונים לאמרם
 בשעת הוצאת הס"ת אחר אמירת ה"ג מדות קודם שיאמר הפסוק ואני תפילתי
 וגו'. והתפללות האלה נתיסדו מגדולי עולם.)
 בראש השנה אומרים זה.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי המשפט אדון עוזנו צור משגבנו
 מגן ישענו משגב בעדנו שתחמול ותרחם עלינו ויכבשו רחמיה את כעסך

קריאה הקדושה חלק א

ויגולו רחמיד על מדותיך ותתנהג עמנו יי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים ותכנס אתנו לפניך משורת הדין ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעמך ומעירך ומארצך ומנחלתך. ובהתחבר תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, שמאלו תחת לראשי. זמשך גבורתו אליה. עוררה גבורתך ולכה לישועתה לנו מכל המשפטינים והמקטרגים הסובבים את כסא כבודך היום. ובנפש יקיפו עלינו להשטין לפני האלהים עלינו. אנא חסום פיהם ואל ישפוטנו עלינו. יי כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על אויביו יתגבר. וכשם שעמד לפניך לדין אבינו הראשון היום ויצא בדימוס בדינו והארכת אפך עמו. כן ברחמיד הרבים חסד ואמת יקרמו פניך להוציא לאור משפטינו. שפטנו בצדק יי. וזכרנו בזכרון טוב לפניך ופקדנו בפקודת ישועה ורחמים. ובזכות ספר התורה נזכר ונכתב בספר החיים והשלום לאריכת ימים בעושר וכבוד. כדי שנוכל לעבדך בשמחה אמיתית כל הימים. וכדי שנוכל לתקן ולהשלים שלימות נפשתינו ברוב הימים. לבלתי ירח ממנו נדח. וגזור עלינו גזרות טובות ישועות ונחמות. ובטל מעלינו כל גזרות קשות ורעות. והופע עלינו רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת יי. ומלאה הארץ דעה את יי להבין ולהשכיל עמקי סודות תורתך הקדושה וליראה את השם הנכבד והנורא יראת הרוממות. אמן סלה :

ואני תפלתי וגו', ג"פ :

בשחרית יום הכפורים אומרים זה.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיד הרבים ולמען שמך הגדול הנכתב ואינו נקרא שאני מכיון בו שתצילנו ולנשותינו ולבנינו ולבנותינו ולכל הנלויים אלינו מכל רעה ומשחית ומגפה ומכל צרה ויגון ואנחה ומכל חולי ומחלה. ולמען השם הקדוש המתפשט ממאור המרכבה התחתונה אלד וכשהוא כלול עם מקורו אלהיה הוא אלהיך"ה תבטל ברחמיד ובחסדיך הפשוטים מעלינו ומעל כל בני ביתינו כל גזירות קשות ורעות ויסכר פה כל המקטרגים והמספטינים עלינו. אנא בכח השם הקדוש המתפשט ממאור המרכבה העליונה קרע וכשהוא כלול במקורו יהוה"ה הוא יקהרוע"ה תבטל ברחמיד הרבים ובחסדיך הפשוטים מעלינו ומעל כל בני ביתינו כל המקטרגים והמספטינים וכל גזירות קשות ורעות ושנאת חנם. וחדש עלינו שנה טובה ומבורכת ותפרנסנו בהרחבה בשפע גדול ובהיתר, ואל תשלט בנו עין הרע ותצליחנו בהצלחה בכל מעשה ידינו. אמן סלה :

ואני תפלתי וגו', ג"פ :

במנחה של יום הכפורים אומרים זה.

רבנו של עולם ארון הרחמים והסליחות, הקשיבה לי וענני בדפעי בשערי רחמיד בעת רצון שתכפר ותסלה לי על כל חטא ופשע שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה, ותמלא כל השמות שפגמתי בהם והחזירני בתשובה שלמה לפניך, ותדריכני לעבודתך. אחת שאלתי מאת יי אותה אבקש שבתי בבית יי כל ימי חיי לחזות בנועם יי ולבקר בהיכלך. הורני יי דרכך אהלך באמתך יחד לבכי ליראה את שמך. לכ טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני. חמול עלי ואל תבוז את אשר התענית היום לפניך אשר ברכי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. שמעה תפלתי יי ושועתי האזינה אל רמעותי אל תחרש. תכונ תפלתי קטורת לפניך משאת כפי מנחת ערב. אוי לי כי פנה יום כי נטמו צללי ערב. יראה ורעד יבא כי בהעלותי על לבכי חטאי ופשעי, ועתה מה קויתי

קריאה הקדושה חלק א

ו

אדני תוחלתי לך היא. אנא יכבשו רחמיך את כעסך, ויגולו רחמיך על מדותיך ותתנחנח עמנו במדת החסד ובמדת הרחמים ותכנס אתנו לפנים משורת הדין, ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעמד מעירך ומנחלתך, ותבטל מעלינו ומעל כל עמך ישראל כל גזירות קשות ורעות ותגזור עלינו גזירות טובות, וכתבנו בספר צדיקים עושי רצונך ומיחדים שמך בספר חיים טובים ברכה ושלום ופרנסה טובה ישועה ונחמה, ותן בנו כח לעבודתך, ליראה ולאהבה את שמך ושנוכל לעמוד נגד יצר הרע שלא יכשיל אותנו בדבר עבירה, ולמען שמך יי תנחנו ותנחלנו ותתמוך בימיננו לשוב לפניך בתשובה שלימה כל ימי חיינו, וזכנו באותה השעה אשר תאסף נשמותינו אליך ליחד שמות קדשך אלהי"ה יהו"ה איהיהו"ה באהבה רבה וחבה יתירה ולסלקא יקרר מתתא לעילא לאתר דשקוי דבירא נגיד ונפיק מעתיקא קדישא, ותהיינה נפשותינו מסורות אליך בסוד מיון נוקבין ליחדא קודשא בריך הוא ושכינתיה יהו"ה אדנ"י יאתדונה"י ברחימו ורחילו ביחודא שלום, ולבתר לאמשכא מעילא לתתא מההוא שקיא לאנהרא לכל דרגא ודרגא בתראה לקשרא קשרא דכלא, כמו שכתוב כי שם יי אקרא הבו גודל אלהינו, ועתה יתגוללו רחמיך על מדותיך לקבל תפלות כל פה עמך ישראל, ועקור כל הצרים והמשטינים העליונים ותחתונים מעל כל עמך ישראל, יהיו כמוץ לפני רוח ומלאך יי דוחה, שפור עליהם זעמך וחרון אפך ושיגם, תפול עליהם אימתה ופחד בגדול וזועד ידמו כאבן, והראנו בנחמת ציון וירושלים בחקבץ עמים יחדו וממלכות לעבוד את יי

במהרה בימינו, אמן סלה :

ואני תפלתי וגו', ג"פ :

בחג הסכות אומרים זה.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל וזוכר חסדי אבות שתקדישנו במצותיך ותשים חלקנו בתורתך, ובמשוד חסדים העליונים מדעת עליון על תורה שבכתב ותורה שבעל פה בחג הקדוש הזה, יהי זסוד יי עלינו ותפתח לבנו בתלמוד תורתך, ותהיה תורת חסד על לשוננו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה, והאר עינינו בעמקי סוד תנחומנו, עשה עם עבדך כחסדך וחוקיך למדני ויחד לכבנו לאהבה וליראה את שמך יראת הרוממות תמיד כל הימים, ותגמלנו חסדים טובים ותתננו לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואינו, וכמו שפרשת על עמך ישראל סוכת שלומך בצאתם ממצרים ותקשרם בשבעה ענני יקר כבוד מלכותך קשרא דמהימנותא להצילם מדיני הצדק, כו גם עתה תעמוד יי אלהינו לימיון אביון בזכות ספר התורה הזה, ופרום עלינו סוכת שלומך והגן בעדנו משלהבות דיני הצדק, כי עד צדק ישוב משפט ואחריו כל ישרי לב, צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך, ותעביר גלגלים מן הארץ והאילים כרות יכרתו לתקן עולם במלכות שדי, והיה כיום ההוא יצאו מים חיים מירושלים חצים אל הים הקדמוני וחצים אל הים האחרון בקיץ ובחורף יהיה להעביר ולבטל הדינים מן העולם ויתבוננו חסדי יי, אמן סלה :

ואני תפלתי וגו', ג"פ :

בחג המצות אומרים זה.

רבנו של עולם מלא משאלות לבנו לטובה והוציאנו מעבדות לחירות משעבוד לגאולה מאפילה לאור גדול ומאבל ליום טוב, ששים בבנין יעירך ושמהים בבנין בית מקדשך, ותתננו לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואינו.

קריאה הקדושה חלק א

וברך עלינו את השנה הזאת ואת כל מיני תבואתה לטובה, ורוה פני תבל והשביע את כל העולם מטובך. מלא ידינו מברכותיך ומעושר מתנת ידך כדי שנוכל לעבדך בלב שלם ובשמחה רבה. ותשלח לנו עוזר מקודש להצליחנו בכל מעשה ידינו כשם שהצליחו אבותינו בהוציאך אותם מארץ מצרים כדבר האמור ויתן יי את חן העם בעיני מצרים וישאלום וינצלו את מצרים. ונקום נקמת דם עבדיך השפוך כשם שעמדת לאבותינו הקדושים במצרים ונקמת את נקמתם כמו שכתוב ויהי בחצי הלילה וה' הכה כל בכור בארץ מצרים וגו'. וכימי צאת עמך ישראל מארץ מצרים הראנו גם עתה במהרה נפלאות גדולות וידע כל העולם כי אין אלהים זולתך, כן יהי רצון במהרה בימינו, אמן סלה :

ואני תפלתי וגו', ג"פ :

בשביעי של פסח אומרים זה.

רבנו של עולם מלא משאלות לבנו לטובה והפק רצוננו, חוס ורחם עלינו והראנו במהרה נפלאות גדולות כימי צאת אבותינו מארץ מצרים, וכמו שהשקפת על מחנה מצרים בעמוד וענו ותהם את מחנה מצרים כן השקיפה מהר לפקוד כל משנאיך ואל תחון כל בוגדי און סלה, כדבר שנאמר ונשפטתי אתו בדבר ובדם ונשם שוטף ואבני אלגביש אש וגפירת אמטיר עליו ועל אנפיו ועל עמים רבים אשר אתו. צא נא במהרה לישיע עמך בגבורתך כמו שכתוב יי כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה ותגרש כל הקמים עלינו לרעה וברוב גאונך תהרס קמיד תשלח הרוגך יאכלמו כמש. אנא מלך רחום וחנון זכור והבט לברית ספר התורה הזה וכשם שנלחמת עם שונאי עמך ישראל במצרים אצל הים סוף והגינה יד ימינך על אבותינו כמו שנאמר יי ילחם לכם ואתם תחרישו. וכתוב והמים להם חומה מימינם ומשמאלם, כן תעמוד לנו בגלות החל הזה להלחם לנו עם שונאינו ולהגן עלינו בחסדך הגדול שלא יוכלו להרע לנו מאומה. ולמען תורתך הקדושה אל תעזבנו אבינו ואל תטשנו מלבנו ואל תשכחנו יוצרנו ואל תעש עמנו כלה בגלותנו ונסה עלינו אור פניך יי באור המאור הגדול דעתיסא קדישא. ועננו בעת ובעונה הזאת כמו שענית לאבותינו על הים סוף ככתוב מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו. הבט נא צאן מרעיתך ואל ימשל בנו קצה, ואתה יי אל תרחק אילתי לעזרתי חוישה, כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליך אלהים להחיש לנו ישועה ורחמים וגאולה שלמה במהרה בימינו, אמן סלה :

ואני תפלתי וגו', ג"פ :

בחג השבועות אומרים זה.

רבנו של עולם מלך נשגב ומוכתר בכתר עליון גורא מרום וקדוש חוס וחמול עלינו ועטרנו נא בחסד וברחמים גדולים. הרם מהרה עטרת ישראל וצפירת תפארת עם סגולתך והוציאנו מעבדות לחרות ומשעבוד לגאולה וממות לחיים בזכות יקר תפארת הספר תורה הקדושה. ותחזיר העטרה ליושנה ושמחת עולם על ראשנו ורפא את תחלואי נפשנו ומכאובי גופנו כשם שרפאת את עמך ישראל במעמד הר סיני כיום הקדוש הזה מכל מכאובי גלות מצרים. מלטנו מן היצר הרע והסר מקרבינו זוהמת הנחש כמו שפסקה זוהמתן של אבותינו בהתיצבם נגד ההר. וטהר לבנו לעבדך באמת ובתמים. ומחמתך תחכמנו והאר עינינו בתורתך ובעמקי סודותיה. ותהיה תורתך ערוכה ושמורה בלבבנו ולא נשכח כלל ממה שנלמד, ויתקיים בנו מקרא שכתוב נתתי את תורתך בקרבם ועל לבם אכתבנה. ומלאה הארץ דעה את יי כמים לים מכסים. והריני מקבל עלי ועל זרעי וזרע זרעי מחדש קבלת התורה שניתנה לנו בהר סיני בקבלה

קריאה הקרושה חלק א

גמורה וחלומה בכל לבי ומאודי בלי שום הכרה ואונם כלל כי אם בשמחה ובטוב לבב. וקבלה זו היא לדעת רבי שמעון בן יוחאי ולדעת רבי אלעזר בנו ולדעת יותם בן עזייהו. פי כפיהם הודאתי כהודאתם וקבלתי על דעת קבלתם, ובזכות התורה הקרושה שנתת לנו ביום הקדוש הזה תצדק בדבריך ותזכה בשפטך היום כל מיני פירות האילנות. ובזכות סגולת תפלתינו בחג הקדוש הזה תאציל עלינו מזיו העליון השפעות טובות ישועות ונחמות בכלל כל ישראל, אמן סלה :

ואני תפלתי וגו', ג"פ :

(הש"ץ נוטל את הספר תורה בצד ימינו ואומר בנעימות הפסוקים האלה, אח"כ הולך עם הספר אל מקום הקריאה, והקהל עונה אחריו.)

לשבת וליו"ט חו"ק שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי אֶחָד :

חו"ק אֶחָד (הוא) אֱלֹהֵינוּ גְדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קְדוֹשׁ (בר"ה ויו"ב ונורא) שְׁמוֹ :

בחול מתחילין כאן :

חוּן גְדוֹלוֹ לֵי אֱתֵי וּגְרוּמָה שְׁמוֹ יַחְדוּ :

והקהל עונין לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח ותהודר פי כל בשמים ובאָרֶץ: לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: רוממו יי אלהינו והשתחוה להרום רגליו קדוש הוא: רוממו יי אלהינו והשתחוה להר קדשו פי קדוש יי אלהינו :

בשבת ויו"ט אומרים זה :

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכוּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: בְּעוֹלָמוֹת שֶׁבְּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: בְּרִצּוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יִרְאִיו וְכִרְצוֹן כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל הַבְּרִיּוֹת אֱלֹהֵי כָּל הַנְּשָׁאוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמִרְחָבֵי מְרוֹם הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי קִדְמוֹת: קִדְשָׁתוֹ עַל חַיּוֹת וְקִדְשָׁתוֹ עַל כִּפּוֹת הַכְּבוֹד. וּבִכְנֵן יִתְקַדַּשׁ שְׁמוֹ בְּנוֹ יי אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חַי: וְנֹאמֶר לְפָנָיו שִׁיר חֲדָשׁ כְּפִתּוּב. שִׁירֵי לְאֱלֹהִים וּמְרוֹ שְׁמוֹ סֹלוֹ לְרוֹכֵב בְּעֶרְבוֹת בְּיַהּ שְׁמוֹ וְעָלוֹ לְפָנָיו: וְנֹאמֶר וְנִגְלָה כְּבוֹד יי וְרָאוּ כָּל בָּשָׂר וַיַּחְדּוּ בִּי סִי יי רַבֵּר: אֲב הַרְחִמִים הוּא יְרַחֵם עִם עַמּוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וַיִּצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשְּׁעוֹת הַרְעוֹת וְיַגְעֵר בְּיַצֵּר הַרַע מִן הַנְּשׂוּאִים וַיַּחֲוֶן עָלֵינוּ לְפַלְיֵיט עוֹלָמִים. וַיַּמְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמַדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

קריאה הקדושה חלק א

חזן בשבת ויו"ט || ויעזור ויגן וישוע || ותגלה ותראה מלכותו עלינו ביום קרוב. ויחזן פליטתנו
 לכל החוסים בו || ופליטת עמו בית ישראל לחן ולחסד ולרחמים ולרצון
 ונאמר אמן: הכל הבו גודל לאלהינו ותנו כבוד לתורה, בהן קרב.
 (ואם איז כאז כהז ישראל במקום כהז) יעמוד (ר' פכ"פ) הכהן:

קהל ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדשותו:

ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום:

כשורין אותו לתורה יאמר **בְּרַכּוּ אֶת יְיָ הַמְּבֹרָךְ:**

ועונין הקהל ברוך יי המבורך לעולם ועד:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את
 תורתו. ברוך אתה יי נתן התורה:

ואחר הקריאה יברך:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר נתן לנו תורת אמת ותיי עולם נטע
 בתוכנו. ברוך אתה יי נתן התורה.

(מי שבירך עבור העולה לתורה)

מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את (פכ"פ) בעבור שעלה לתורה
 לכבוד המקום לכבוד התורה (בשבת) ולכבוד השבת (ביום טוב) לכבוד
 הרגל (בראש השנה, יום הכפורים, הושענא רבא) ולכבוד יום הדין. בשכר זה הקדוש
 ברוך הוא ישמרהו ויצילהו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וישלח ברכה והצלחה
 בכל מעשה ידיו. (ביום טוב) ויזכה לעלות לרגל (בראש השנה, יוה"כ, הו"ר) ויכתבהו
 ויחתמהו לחיים טובים בזה ים הדין) עם כל ישראל אחיו ונאמר אמן:

(מי שבירך עבור הרב)

מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את הרב (פכ"ב) ואת כל הנלוים
 אליו. בעבור (שפכ"פ) נדר — בשכר זה הקדוש ברוך הוא
 ישמרהו ויצילהו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה
 ידיו. (ביום טוב) ויזכה לעלות לרגל (בראש השנה, יוה"כ, הו"ר) ויכתבהו ויחתמהו
 לחיים טובים בספרן של צדיקים בזה יום הדין) עם כל ישראל אחיו ונאמר אמן:

(מי שבירך עבור חולה זכר)

מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יברך וירפא
 את (הילד) החולה (פכ"פ, שם האם) בעבור (שפכ"פ) נדר —
 לצדקה בעדו. בשכר זה הקדוש ברוך הוא ימלא רחמים עליו להחלימו לרפאותו להחיותו
 ולהחיותו. וישלח לו במהרה רפואה שלמה מן השמים לרמ"ח איבריו ושם"ה גידיו בתוד
 שאר חולי ישראל רפואת הנפש ורפואת הגוף (בשבת וביו"ט אומר) שבת הוא מלועוק
 ורפואה קרובה לבוא) השתא בעגלא ובזמן קרוב ונאמר אמן:

ברכת הפטרה

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מְלֶכֶד הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בְּנִבְיָאִים טוֹבִים
וּרְצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַבוֹחֵר בַּתּוֹרָה
וּבְמִשְׁהָ עֲבָדוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבְנִבְיָאֵי הָאַמֶּת וְצִדִּיק:

אחר ההפטרה אומר המפטיר הברכות

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מְלֶכֶד הָעוֹלָם צוּר כֹּל הָעוֹלָמִים צַדִּיק כָּל הַדּוֹרוֹת הַזֵּאל
הַנְּאֻמָּן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה חֲמוּדָבָר וּמְקִים שְׁפָל דְּבָרָיו אֶמֶת וְצִדִּיק:
נְאֻמָּן אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזֵר לֹא
יִשׁוּב רִיקָם כִּי אֵל מְלֶכֶד נְאֻמָּן וְרַחֲסָן אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַזֵּאל הַנְּאֻמָּן כָּל דְּבָרָיו:
רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּכַת נַפְשׁ תּוֹשִׁיעַ בְּמַתָּרָה כִּימֵינוּ: בְּרוּךְ
אַתָּה יי מְשַׁמֵּחַ צִיּוֹן בְּכַנְיָח:

שְׁמַחְנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְהֵינוּ הַנִּבְיָא עֲבָדְךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בְּמַתָּרָה
יָבֵא וַיַּגֵּל לְבָנָו עַל כְּסֹאוֹ לֹא יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחַלוּ עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹדוֹ: כִּי כָשֵׁם
קִדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לֹא שְׁלֵא יִכְפֹּה גֵרוֹ לְעוֹלָם וְעַד: בְּרוּךְ אַתָּה יי מְגַן דָּוִד:
עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל הַנִּבְיָאִים וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה שְׁנַתְּךָ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ
לְקַדְּשָׁה וּלְמַנּוּחָה לְכָבוֹד וּלְתַפְאֲרָת:

עַל חֶפְל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ יִתְבָּרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל
חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וְעַד: בְּרוּךְ אַתָּה יי מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

בשלוש רגלים ובשבת חוה"מ סוכות אומרים זה. אבל בשבת חוה"מ פסח אין מזכיריו
של פסח בברכת ההפטרה:
עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל הַנִּבְיָאִים (שַׁבָּת וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה) וְעַל יוֹם
פֶּסַח חַג הַמִּצּוֹת לַשְּׁבוּעוֹת חַג הַשְּׁבִיעוֹת סִכּוֹת חַג הַסֻּכּוֹת לַשְּׁמִינִי עֲצֵרַת וְלַשַּׁחַת
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֵרַת הַזֶּה. שְׁנַתְּךָ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ (לְקַדְּשָׁה וּלְמַנּוּחָה) לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה
לְכָבוֹד וּלְתַפְאֲרָת: עַל חֶפְל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ יִתְבָּרַךְ
שְׁמֶךָ בְּפִי כָל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וְעַד: בְּרוּךְ אַתָּה יי מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וּ) יִשְׂרָאֵל
וְחַוּמָנִים:

כראש השנה על התורה ועל העבודה ועל הנביאים (שַׁבָּת וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה)
וְעַל יוֹם הַזִּכְרוֹן הַזֶּה שְׁנַתְּךָ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ (לְקַדְּשָׁה וּלְמַנּוּחָה) לְכָבוֹד וּלְתַפְאֲרָת:
עַל חֶפְל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ יִתְבָּרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל חַי

קריאה הקדושה חלק א

תמיד לעולם ועד • ודברך אמת וקיים לעד : ברוך אתה יי מלך על כל הארץ
מקדש (השבת ו) ישראל ויום הזכרון :

ליו"ב בשחרית על התורה ועל העבודה ועל הנביאים (גשבת ועל יום השבת
הזה) ועל יום הכפרים הזה שנתת לנו יי אלהינו (לקדשה ולמנוחה) למחילה
ולסליחה ולכפרה ולמחל בו את כל עונותינו. לכבוד ולתפארת : על הכל יי
אלהינו אנתנו מזדים לך ומברכים אותך • יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם
ועד • ודברך אמת וקיים לעד : ברוך אתה יי מלך מוחל וסולח לעונותינו ולעונות
עמו בית ישראל ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה • מלך על כל הארץ מקדש
(השבת ו) ישראל ויום הכפרים :

(בשבת) יקום פורקו. מי שבירך להקהל, מי שבירך להמלך.

דין הזכרת נשמות וכו' ז' סעיפים.

- (א) יש מקומות נוהגים להזכיר בשבת אחר קריאת התורה קודם שמכניסים הספר תורה
להיכל נשמות המתים שנקברו באותו השבוע ולהתפלל עליהם, ובמדינתנו נוהגים
להזכיר בשבת אחר קריאת התורה למנוחה אותן נשמות המתים שהיא צייט שלהם
יהי' בשבוע שלאחר השבת ולהתפלל עליהם. התפלה אל מלא רחמים. וגם נוהגים
אנו לומר בשבת אחר קריאת התורה דשחרית אב הרחמים להתפלל על נשמות
הקדושים שנהרגו על קדושת השם :
- (ב) בשבת שאין אומרים בו צדקתך צדק אין אומרים בו אב הרחמים. ומכל שכן שאין
מזכירים בו נשמות המתים שנקברו באותו השבוע. ולא נשמות המתים של היאר-
צייט. וכן בשבת שיש בו חתן אחר החתונה או שיש בו ברית מילה. וכן בשבת
שמברכים בו את החודש אין אומרים בו אב הרחמים :
- (ג) בשבתות של ימי הספירה וכן בג' שבתות של בין המצרים אומרים אב הרחמים
אפילו בשבת שמברכים בו את החודש, ואפילו אם יש ברית מילה באותן
השבתות ג"כ אומרים אותה. אבל נשמות המתים שנקברו באותו השבוע וכן נשמות
המתים של היארצייט אין מזכירים בשבתות הספירה ושל בין המצרים שמברכים
בהם את החודש. ואם חל ראש חודש אייר בשבת אז גם אב הרחמים אין אומרים.
(ד) אם חל תשעה באב בשבת אע"פ שאין אומרים בו צדקתך צדק אומרים בו אב
הרחמים וגם מזכירים בו נשמות המתים :
- (ה) המתפללים בבית האבל תוד השבעה אומרים שם בשבת אב הרחמים וגם צדקתך
צדק, לפי שאין מדת הדין מתוחה בשבת :
- (ו) אלה המועדים שמזכירים בהם נשמות המתים ומתפללים עליהם התפלה, "זכור".
וסימנף הוא שביום שקוראים בו כל הבכור או עשר תעשר מזכירים בו הנשמות,
ואלה הם : אהרון של פסח, יום ב' דשבועות, שמיני עצרת דסכות, וגם ביום
הכפורים מזכירים הנשמות, לפי שאז זמן כפרה לכל העולם וכן גם לנשמות
המתים, כדאיתא בספרי, כפר לעמד ישראל, אלו החיים, אשר פדייתה, אלו
המתים, מכאז שגם המתים צריכים כפרה :

קריאה הקדושה חלק א

כתב בתשובת הרשב"י או"ח סימן רצ"ב שאין להזכיר נשמות המתים בשנה הראשונה לאחר מיתתם לפי שאז נידונים למעלה. ויש חולקים על זה דאדרבא בשנה הראשונה מבעי לן טפי לאפוישי רחמים בעדם. וביר"ד שמ"ז כתב הבאה"ט בשם הלבוש וז"ל אנו נוהגים להזכיר אפילו פעם הראשון אפילו בתוך הרגע. עכ"ל. ונראה לי דדברי הרשב"י יש להם מקום עפ"י הוזה"ק פ' נח דף ס"ט וזה לשונו. א"ר אלעזר תא חזי בשעתא דדינא שריא בעלמא לא ליבעי ליה לאינש דידכר שמיא לעילא. דהא אי אדכר שמיא ידכרוו חובי וייתון לאשגחא ביה. מנלו משונמית דההוא יומא יום טוב דראש השנה הוה וקוב"ה דאין עלמא כו'. ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת לא בעינא דידכרוו לי וישגחו בי כו' יעו"ש. ועפ"י ז מובן שזה הענין דשייך על הכלל ישראל ביום הדין של ראש השנה הוא שייך גם כן על הפרט של נשמת המת בזמן הדין שלה בשנה הראשונה אחר מיתתה. לפי זה מסתברא לנהוג שהזכרת נשמות בשנה הראשונה אחר המיתה תהי' בלי הזכרת השם של נשמת המת בפרטיות. אלא שהבן יאמר סתמא נשמת אבי מורי שהלך לעולמו או נשמת אמי מורתני שהלכה לעולמה. והתפלה תעלה ותבא ותגיע ממילא למקום הראוי לה ואל תעורר הקטרוג :

סדר הזכרת נשמות

נוהגים בקהל ישראל להזכיר נשמות אחר הפטרה ביום כפור ובשלש רגלים :

בעבור נשמת האב אומרים :

יְזַכֵּר אֱלֹהִים נַשְׁמַת אָבִי מוֹרֵי סִב"ס שְׁהִלֵּךְ לְעוֹלָמוֹ בְּעִבּוֹר שְׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה
בְּעָרוֹ בְּשִׁכְרָה וְהָא תְּהֵא נַפְשׁוֹ צְרוּרָה בְּצָרוֹר הַחַיִּים עִם נַשְׁמַת אֲבִרְהֶם
יִצְחָק וַיַּעֲקֹב שָׂרָה רַבְּקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׂאֵר צְדִיקִים וְצְדִיקוֹת שְׁבַגְנָן עָרְוֹ
וְנֹאמֵר אָמֵן :

בעבור נשמת האם אומרים :

יְזַכֵּר אֱלֹהִים נַשְׁמַת אִמִּי מוֹרְתִי סִב"ס שְׁהִלֵּכָה לְעוֹלָמָהּ בְּעִבּוֹר שְׁאֲנִי נוֹדֵר
צְדָקָה בְּעָרָה וּבְשִׁכְרָה וְהָא תְּהֵא נַפְשָׁהּ צְרוּרָה בְּצָרוֹר הַחַיִּים עִם נַשְׁמַת
אֲבִרְהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב שָׂרָה רַבְּקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׂאֵר צְדִיקִים וְצְדִיקוֹת שְׁבַגְנָן
עָרְוֹ וְנֹאמֵר אָמֵן :

בעבור נשמת האב ואם אבותיו הזקנים ויתר הקרובים אומרים :

יְזַכֵּר אֱלֹהִים נַשְׁמַת אָבִי וְאִמִּי וְקִנְיֵי וְקִנְיֹתַי דְּדוֹרֵי וְדוֹרוֹתַי אֲחִי וְאֲחֵיֹתַי בֵּין
מִצַּד אָבִי בֵּין מִצַּד אִמִּי שְׁהִלְכוּ לְעוֹלָמָם בְּעִבּוֹר שְׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בְּעָדָם
וּבְשִׁכְרָה וְהַתְּיַנְיַת נַפְשׁוֹתֵיהֶם צְרוּרוֹת בְּצָרוֹר הַחַיִּים עִם נַשְׁמַת אֲבִרְהֶם יִצְחָק
וַיַּעֲקֹב שָׂרָה רַבְּקָה רָחֵל וְלֵאָה עִם שְׂאֵר צְדִיקִים וְצְדִיקוֹת שְׁבַגְנָן עָרְוֹ וְנֹאמֵר אָמֵן :

קריאה הקדושה חלק א

בעבור נשמות המומתים על קידוש השם :

יזכור אלהים נשמת פב"פ ונשמות כל קרובי וקרובותי הן מצד אבי הן מצד
אמי הן שזויותי הן שנהרגו הן שנשחטו ושנשרפו ושנטבעו ושנחנקו
על קדוש השם בעבור שאתן צדקה בעד הופרת נשמותיהם וכשכר זה התנינה
נפשותיהם צרות בצרור החיים עם נשמותיהם של אברהם יצחק ויעקב שרה
רבקה רחל ולאה ועם שאר צדיקים וצדקניות שבגן עדן ונאמר אמן :

זכר אל מלא רחמים שוכן במרומים. המציא מנוחה נכונה על פני השכינה
במעלות קדושים וטהורים כוהר הרקיע מוהירים את נשמת (אבי מורי) פב"פ
שהלך לעולמו בעבור שאני אתן צדקה בעד הופרת נשמתו. בגן עדן תהא מנוחתו
לכן בעל הרחמים יסתירה בסתר כנפיו לעולמים ויצרור בצרור החיים את נשמתו
וי הוא נחלתו. ויגות בשלום על משכבו ונאמר אמן :

נסכה אל מלא רחמים שוכן במרומים. המציא מנוחה נכונה על פני השכינה
במעלות קדושים וטהורים כוהר הרקיע מוהירים את נשמת (אמי מורתי) פב"פ
שהלכה לעולמה בעבור שאני אתן צדקה בעד הופרת נשמתה בגן עדן תהא
מנוחתה. לכן בעל הרחמים יסתירה בסתר כנפיו לעולמים ויצרור בצרור החיים
את נשמתה וי הוא נחלתה ותגות על משכבה בשלום ונאמר אמן :

(אחר הזכרת נשמות אומר הש"ץ מי שביד עבד הרב)

לשלש רגלים מי שביד אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה הוא
יברך את הרב (פב"פ) בעבור שיתן צדקה בעד הנשמות הנזכרות
היום לכבוד המקום ולכבוד התורה ולכבוד הרגל, בשכר זה הקדוש ברוד הוא ישמרהו
ויצילהו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו לעלות
לרגל עם כל ישראל אחיו ונאמר אמן :

ליום כפור מי שביד אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה הוא
יברך את הרב (פב"פ) בעבור שיתן צדקה בעד הנשמות הנזכרות היום
לכבוד המקום ולכבוד התורה ולכבוד יום הדין, בשכר זה הקדוש ברוד הוא ישמרהו
ויצילהו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה ויכתבהו ויחתמהו לחיים טובים בספרן של
צדיקים בזה יום הדין וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו עם כל ישראל אחיו.
ונאמר אמן :

(אחר כך אומרים אב הרחמים)

(נוהגין) לומר אב הרחמים בכל שבת שאין מברכין בו החודש קודם שאומרים אשרי.
בשבתות של ימי הספירה ושל ימי בין המצרים אומרים אב הרחמים אמילו
אם מברכין בהם החודש.)

אב הַרְחֵמִים שׁוֹכֵן מְרוֹמִים בְּרַחֲמָיו הַעֲצוּמִים. הוּא יִפְקֹד
 בְּרַחֲמִים הַחֲסִידִים וְהַיִּשְׁרִים וְהַתְּמִימִים. קַהֲלוֹת הַקּוֹדֶשׁ
 שְׁמֹסְרוֹ נִפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם. הַנְּאֻהָבִים וְהַנְּעִימִים בְּחַיֵּיהֶם
 וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרְדוּ. מִנְּשָׁרִים קָלוּ וּמֵאֲרִיּוֹת נִבְּרוּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹן
 חוֹנֵם וְחַפְּזֵי צוּרִם: יִזְכְּרֵם אֱלֹהֵינוּ לְמוֹבָה עִם שְׂאֵר צְדִיקֵי עוֹלָם.
 וַיִּנְחֹם נִקְמַת דָּם עֲבָדָיו הַשְּׁפוּדִי: בְּפֶתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה אִישׁ
 הָאֱלֹהִים. הֲרַנְּנוּ גוֹיִם עִמּוֹ כִּי דָם עֲבָדָיו יָקוּם. וְנִקֵּם יִשִּׁיב לְצָרָיו
 וּכְפָר אֲדָמְתוֹ עִמּוֹ: וְעַל יְדֵי עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים כְּתוּב לְאָמֵר.
 וְנִקְיִתִי דָמָם לֹא גִקְיִתִּי. וַיִּי יִשְׁכֵן בְּצִיּוֹן: וּבְכַתְּבֵי הַקּוֹדֶשׁ נֶאֱמַר.
 לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיחָ אֱלֹהֵיהֶם: יִדְעֵ בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דָּם
 עֲבָדָיו הַשְּׁפוּדִי: וְאֹמֵר כִּי הוֹרֶשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכָר לֹא שָׁכַח
 צַעֲמַת עֲנָוִים: וְאֹמֵר יִדִּין בְּגוֹיִם מְלֵא נְבוֹיֹת מַחֲזֵ רֹאשׁ עַל אֲרֶץ
 רַבָּה: מִנְּחַל בְּדָרְדָר יִשְׁתַּה עַל בֵּן יָרִים רֹאשׁ: אֲשֶׁרִי וכו'

(קודם שמכניסין הספר תורה להיכלה מברך הש"ץ בשבת הראשון שאחר שלש רגלים
 את החרדים המקבלים עליהם להתענות שני וחמישי ושני כדי לכפר על
 קלות ראש של העם מן ימי המועדים שעברו.)

מי שבירך עבור המתענים שני חמישי ושני

מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה הוא יברך את כל
 המקבלים עליהם להתענות התעניתים שני וחמישי ושני. ובשכר זה
 הקדוש ברוך הוא ישמרים ויצילם מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וישלח ברכה והצלחה
 בכל מעשי ידיהם ויקבל תפלותיהם ויאזין שועתיהם עם כל ישראל אחיהם ונאמר אמן:
 (קודם שמכניסים הספר תורה להיכלה בשני ובחמישי בשבת בימים שאומרים בהם

תחנון אומר הש"ץ אלו יהי רצון).

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים. לְכוּנֵן אֶת בֵּית חַיֵּינוּ וְלְהַשִּׁיב
 אֶת שְׂכִינְתוֹ בְּתוֹכֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְנֹאמֵר אָמֵן:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים. לְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל פְּלִיטָתֵנוּ
 וְלִמְנוּעַ מִשְׁחִית וּמִנְּפָה מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עִמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 וְנֹאמֵר אָמֵן:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים. לְחַיֵּם בְּנוֹ חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל.
 הֵם וְנִשְׁיָהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם וְתַלְמִידוֹתֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם
 בְּכָל מְכוּמוֹת מוֹשְׁבוֹתֵיהֶם, וְנֹאמֵר אָמֵן:

קריאה הקרושה חלק א

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֵי אֲבוֹנֵי שְׁבַשְׁמוֹם. שְׁנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרוֹת
טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנִחְמוֹת. וְיִקְבֹּץ נְדָחֵינוּ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ,
וְנֹאמַר אָמֵן :

אֲחֵינוּ כָּל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל הִנְתּוּנִים בְּצָרָה וּבְשִׁבְיָה, הַעוֹמְדִים בֵּין
בָּיִם וּבֵין בֵּיבֻשָׁה. הַמְּקוֹם יִרְחַם עֲלֵיהֶם, וְיוֹצִיאֵם מִצָּרָה לְרוּחָה,
וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה, וּמִשְׁעֶבֶד לְנֶאֱדָה. הַשְׁתָּא בַּעֲנָלָא וּבְזִמְזוּן מְרִיב.
וְנֹאמַר אָמֵן :

(קודם הכנסת הספר תורה להיכלה לוקח הש"ץ את הס"ת ואומר בנעימות)

חוּ וַחֲלָלוּ אֶת שֵׁם יי בִּי נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדוֹ :

קהל הודו על ארץ ושמים ורחם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו לבני ישראל עם
קרובו תלוייה :

(כשמוליכין הספר תורה להיכלה, בחול, בראש חודש, במנחה דשבת, וביום טוב שחל
בחול אומרים לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה, ובשבת שחרית אומרים מזמור לדוד
הבו לה' בני אלים :)

כשמכניסין הספר תורה להיכלה אומרים זה :

וּבְנוּחָה יֹאמַר שׁוּבָה יי רַבּוֹת אֵלַי יִשְׂרָאֵל : קוּמָה יי
לְמַנְדִּיחֶיךָ אֶתָּה וְאַרְוֵן עֵינֶיךָ. כַּהֲנִיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק וְחַסִּידֶיךָ יִרְגְּנוּ :
בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדְּךָ אֵל תָּשֵׁב פָּנֵי מְשִׁיחֶךָ. בִּי לָמָּה טוֹב נִתְּתִי
לָכֶם תּוֹרָתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ. עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ
מֵאֲשֶׁר : דְּרָכֶיהָ דְרָכֵי נֹעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. הַשִּׁיבֵנוּ יי
אֱלֹהֵיךָ וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יְמֵינוּ כְּקִדְמָה :

ציוני הקריאה הקרושה לכל זמני השנה

(ציוני סדר בראשית לקריאת ג' גברי)

בראשית (כהז) עד יום אחד (לוי) עד יום שני (ישראל) עד יום שלישי :
נח (כהז) עד ושלישים תעשה (לוי) עד ונסבה יהיו (ישראל) עד כז עשה :
לך (כהז) עד משפחות האדמה (לוי) עד ונסוע הנגבה (ישראל) עד נפשי בגלגל :
וירא (כהז) עד כאשר דברת (לוי) עד ויאכלו (ישראל) עד ולשרה בן :
חיי שרה (כהז) עד לבני חת (לוי) עד עם הארץ (ישראל) עד עובר לסוחר :
תולדות (כהז) עד לדרוש את ה' (לוי) עד בלדת אותם (ישראל) עד חסותי ותורתִי

- ויצא (כהן) עד ויורדים בו (לוי) עד שער השמים (ישראל) עד אעשרנו לך :
 וישלח (כהן) עד חז בעיניך (לוי) עד לפליטה (ישראל) עד לא יספר מרב :
 וישב (כהן) עד כתנת פסים (לוי) עד ותשתחוין לאלומתי (ישראל) עד שמר את הדבר :
 מקץ (כהן) עד ויקץ פרעה (לוי) עד והנה הלום (ישראל) עד ויבא אל פרעה :
 ויגש (כהן) עד ואביו אהבו (לוי) עד את דברי אדני (ישראל) עד קשורה בנפשו :
 ויהי (כהן) עד ראש המטה (לוי) עד ויכרד אותי (ישראל) עד ואכרם :

(ציוני סדר שמות לקריאת ג' גברי)

- שמות (כהן) עד הארץ אותם (לוי) עד בני ישראל (ישראל) עד ותחיין את הילדים :
 וארא (כהן) עד את בריתי (לוי) עד ומעבודה קשה (ישראל) עד מארץ מצרים :
 בא (כהן) עד עמי ויעבדני (לוי) ויצא מעם פרעה (ישראל) עד מאת פני פרעה :
 בשלח (כהן) עד לפני העם (לוי) עד ויעשו כן (ישראל) עד ביד רמה :
 יתרו (כהן) עד מחרב פרעה (לוי) ויצילם ה' (ישראל) עד לפני האלהים :
 משפטים (כהן) עד ועבדו לעולם (לוי) עד איז כסף (ישראל) עד ורפא ירפא :
 תרומה (כהן) עד ועצי שטים (לוי) עד וכן תעשו (ישראל) עד אשר אתן אליך :
 תצווה (כהן) עד ואת השש (לוי) עד שמות בני ישראל (ישראל) עד לזכרון :
 כי תשא (כהן) עד תרומה לה' (לוי) עד לפני ה' לכפר על נפשותיכם (ישראל) עד
 לררתם :

- זיקהל (כהן) עד ביום השבת (לוי) עד אשר צוה ה' (ישראל) עד מלפני משה :
 פקודי (כהן) עד ובשש (לוי) עד ככר לאדן (ישראל) עד את משה :

(ציוני סדר ויקרא לקריאת ג' גברי)

- ויקרא (כהן) עד לכפר עליו (לוי) עד ריה ניתוח לה' (ישראל) עד ריה ניתוח לה' :
 צו (כהן) עד אצל המזבח (לוי) עד לא תכבה (ישראל) עד יגע בהם יקדש :
 שמיני (כהן) עד כבוד ה' (לוי) עד את משה (ישראל) עד ויעשה :
 תזריע (כהן) עד ימי טהרה (לוי) עד הכהן וטהרה (ישראל) עד ימים שנית :
 מצורע (כהן) עד מים חיים (לוי) עד במים וטהר (ישראל) עד תנופה לפני ה' :
 אחרי (כהן) עד ובעד ביתו (לוי) עד החמאת אשר לו (ישראל) עד כל קהל ישראל :
 קדושים (כהן) עד אני ה' אלהיכם (לוי) עד אני ה' אלהיכם (ישראל) עד אני ה' :
 אמור (כהן) עד והיו קדש (לוי) עד אני ה' (ישראל) עד אני ה' מקדשו :
 בהר (כהן) עד את תבואת ה' (לוי) עד תבואתה לאכול (ישראל) עד אל אחותו :
 בחקותי (כהן) עד לבטח בארצכם (לוי) עד בריתי אתכם (ישראל) עד קוממיות :

(ציוני סדר במדבר לקריאת ג' גברי)

- במדבר (כהן) עד לבית אבותיו הוא (לוי) עד אלפי ישראל הם (ישראל) עד במדבר
 סיני :

- נשא (כהן) עד לעבוד ולמשא (לוי) עד בן אהרן הכהן (ישראל) עד ביד משה :
 בהעלתך (כהן) עד את המנחה (לוי) עד בני ישראל (ישראל) עד לי הלוים :
 שלח (כהן) עד ראשי ב"י המה (לוי) עד יהושע (ישראל) עד בכורי ענבים :
 קרח (כהן) עד קהל ה' (לוי) עד בני לוי (ישראל) עד גם השתרר :

- חקת (כהו) עד שרפת הפרה (לוי) עד חמאת הוא (ישראל) עד אל כלי :
 בלק (כהו) עד בעת ההוא (לוי) עד דברי בלק (ישראל) עד ברוד הוא :
 פנחס (כהו) עד בריתי שלום (לוי) עד כמדון הוא (ישראל) עד מארץ מצרים :
 ממות (כהו) עד יסלח לה (לוי) עד יסלח לה (ישראל) עד בבית אביה :
 מסעי (כהו) עד כל מצרים (לוי) עד נהר פרת (ישראל) עד כאשר דבר לכם :

(ציוני סדר דברים לקריאת ג' נברי)

- דברים (כהו) עד אותו אליהם (לוי) עד נהר פרת (ישראל) עד דבר לכם :
 ואתחנן (כהו) עד והלכנו (לוי) עד חיים כלכם היום (ישראל) עד לפניכם היום :
 עקב (כהו) עד גדול ונורא (לוי) עד יחיה האדם (ישראל) עד אשר נתן לה :
 ראה (כהו) עד וישבתם בה (לוי) עד ובאת שמה (ישראל) עד וישבתם בטח :
 שופטים (כהו) עד נתן לה (לוי) עד אשר יורוד (ישראל) עד ולא יזידו עוד :
 כי תצא (כהו) עד אשר עניתה (לוי) עד משפט הבכורה (ישראל) עד ישמעו ויראו :
 כי תבוא (כהו) עד לנת לנו (לוי) עד אשר בקרבך (ישראל) עד חלב ודבש :
 נצבים (כהו) עד עמד היום (לוי) עד עמנו היום (ישראל) עד דברי התורה הזאת :
 וילך (כהו) עד כאשר דבר ה' (לוי) עד ולא יעזובך (ישראל) עד שמה לרשתה :
 האזינו (כהו) עד לאלהינו (לוי) עד ויכוננך (ישראל) עד אל נכר :
 ברכה (כהו) עד מצויו תהי' (לוי) עד כתפיו שכן (ישראל) עד אלפי מנשה :

סדר הוספות

חמשה כללים בעשיית הוספות ה' כללים וועגנן מאכען הוספות.

א) יעדען שבת ווען עס איז דא א חתונה א ברית, אדער אנדערע חיובים קען מען מאכען הוספות אין קריאת התורה, מען זאל אויפרופען מעהר ווי זיבען עליות. ווי פיעל מען ברויך, יום כפור קען מען קיין הוספות נישט מאכען. יום טוב איז דא פוסקים וואס זענען מתיר צו מאכען הוספות אויב עס איז נויטיג:

ב) א הוספה איז ניט וועניגער פון דריי פסוקים און דער בעל קורא טהאר נישט אויסלאזען צו בלייבען שטעהן ווע- ניגער ווי דריי פסוקים פאר א פרשה. סיי א פרשה סתומה, סיי א פרשה פתוחה. דעסגלײכען טהאר מען נישט אויסלאזען צו בלייבען שטעהן וועניגער ווי דריי פסוקים נאך א פרשה :

א) בכל שבת אם יש חתונה או ברית מילה או חיובים אחרים יכולים לעשות הוספות בקריאת התורה להוסיף על מנין ז' קרואים כמה שנצרך, מלבד כיום כפור שאין להוסיף בו על ז' קרואים וביום טוב יש מתירין לעשות הוספות אם נחוצ לזה :

ב) אין הוספה פחות מג' פסוקים. ואסור לסיים ולעמוד בפחות מג' פסוקים סמוך לפרשה, הן פרשה סתומה והן פתוחה. וכן לא יסיים לעמוד בפחות מג' פסוקים אחר הפרשה :

קריאה הקרושה חלק א

ג) דאָס וואָס איז אָנגעצייכענט אין הומש, שני, שלישי, רביעי, און זאָ ווייטער, הייסט נישט קיין אָנהויב פון אַ נייע פרשה. דעסגלייכען און אַז הויב פרק אין חומש ווי עס הויבט זיך אָן צו רעכענען אַ נייעם מספר פון פסוקים א' ב' ג', דאָס הייסט אויך נאָך נישט אַ נייע פרשה. נאָר וואו עס איז דאָ אין ספר תורה אַ לעדיג שטיקעל אין אַ שורה, סיי אין דער מיט שורה, סיי צום סוף שורה, דאָ הויבט זיך אָן אַ נייע פרשה. אין חומש איז אָנגעצייכענט אויף די ער טער אַ מאָהל און אות פ, אַ מאָהל און אות ד, און אַ בעצייכענט אַז די נייע פרשה איז אַ פתוחה, אות פ בעצייכענט אַז די נייע פרשה איז אַ סתומה :

ד) מען טהאָר נישט מאַכען קיין הוספה אויף אַזא ארט ווי עס לאזט זיך אויס אדער ווי עס הויבט זיך אָן מיט אַ שלעכט ענין אָדער מיט אַ מעשה רע, דאָס שלעכטן פון די פּערצייט טיגע אומות געצערדיענער וואָס ווערט גערענקט אין די תורה, הייסט נישט קיין שלעכטער ענין :

ה) אַז מען מאַכט אַ הוספה קאן מען אויפּרופּען אַ כהן צו אחרון, אין טהייל ערטער איז מען זיך נוהג אַז מען דאַרף מאַכען פּיעל הוספות מאַכט מען עטליכע שורות, צו זיעבען עליות אין יעדער שורה, דהיינו און מען דאַרף האָבן בען איין און צוואַנציג עליות מאַכט מען פּערצעהן הוספות, און נאָך די ערשטע זיעבען עליות הויבט מען אָן אופּסניי אויפּצורופּען אַ שורה פון זיעבען עליות כסדר : כהן, לוי, שלישי, רביעי, חמישי, ששי, שביעי. נאָכהער הויבט מען אָן אויפּצורופּען אַ דריטע שורה כסדר : כהן, לוי, ישראל, און זאָ ווייטער, צום סוף רופּט מען אחרון, און אַזוי יעדעס מאָהל ווען מען מאַכט אַ הוספה רופּט מען אויף צו מפתיר קען מען לייענען די זעלבע

ג) מה מה שנרשם בחומש שני, שלישי, רביעי וכו' אין זאת מורה על התחלת פרשה חדשה, וכן גם התחלת פרק חדש בהחומש, שמתחיל לרשום מחדש סכום הפסוקים א' ב' ג' וכו' אין זאת מורה על פרשה חדשה, רק דוקא אם יש בתורה מקום פנוי בין הפסוקים, הו באמצע שיטה והו כסוף שיטה. זאת מורה על התחלת פרשה חדשה. ונרשם עבור זה בתוך החומש לפעמים אות פ ולפעמים אות ד. אות פ מורה שהפרשה החדשה היא פתוחה, אות ד מורה על פרשה סתומה.

ד) אין לעשות הוספה במקום שמסיים או שמתחיל בענין רע או במי שעשה מעשה רע. רעת אומות הקדמונים עוברי אילילים שנזכרו בתורה, זה לא מקרי ענין רע :

ה) כשעושים הוספה יכולים לקרות כהן לאחרון, ויש מקומות נוהגים כשצריכים לעשות הרבה הוספות עושין איזו שורות של ז' קרואים. ובכל שורה קורא, כהן, לוי, ישראל, רביעי, חמישי, ששי, שביעי, אחר כך הוזר לקרות כהן, לוי, ישראל, עד שביעי. ולכסוף קורא אחרון, וכן בכל פעם שעושים הוספה קורין להעולה באחרונה "יעמד פב"פ אחרון". ולמפתיר יכולין לקרות אותן הפסוקים שקראו להאחרון :

דעם לעצמען "יעמד פב"פ אחרון". און פסוקים וואָס מען האָט געלייענט צום אחרון :

קריאה הקדושה חלק א

כדי להקל על הסגן והבעל קורא בענין עשיית הוספות נרשם בזה בכל סדרא בעליות האחרונות באיזה מקומות שיש לעשות בהן הוספות. ואם נערך ליותר הוספות ידעו ויבינו מזה הסגן והבעל קורא איד להקדים ולהתחיל עשיית הוספות עוד בעליות הראשונות בחמישי ברביעי בשלישי ועוד במקדם יותר כפי הצורך של מספר העליות:

כדי צו פערנרינגערען אויף'ן גבאי מיט דעם בעל קורא וועגען הוספות מא' כען. ווערט דא אָנגעצייכענט אין יעדער סדרא ביי די לעצטע עליות ווי מען קען מאכען הוספות. און אויב מען דארף צו מאכען מעהר הוספות, וועלען שוין פון דעם פערשטעהן דער גבאי מיט דעם בעל קורא ווי אזוי אָנצוהויבען מאכען הוספות אין די פּעדערשטע עליות. דהיינו חמישי, רביעי, שלישי, און נאָך מעהר פריהער. לויט דעם געברויך פון די עליות :

בראשית

סדרא בראשית. שש הוספות: (ברביעי) הוספה א' — לשמר את דרך עץ החיים הוספה ב' — מפרי האדמה מנחה לה' : הוספה ג' — ואתה תמשל בו : הוספה ד' — וישב בארץ נוד קרמת עדו : (בחמישי) הוספה ה' — ואחות טובל קיז נעמה : (בשביעי) הוספה ו' — המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם :

סדרא גח. י"א הוספות: (בששי) הוספה א' — איש ללשנו למשפחתם בגויהם : הוספה ב' — ואכר וכלנה בארץ שנער : הוספה ג' — פלשתים ואת כפתרים : הוספה ד' — ללשנתם בארצתם בגויהם : הוספה ה' — ושם אחיו יקטן : (בשביעי) הוספה ו' — אשר בנו בני האדם : הוספה ז' — על פני כל הארץ : הוספה ח' ויחי ארפכשד וגו' ויולד בנים ובנות : הוספה ט' — ויחי עבר וגו' ויולד בנים ובנות : הוספה י' — ויחי רעו וגו' ויולד בנים ובנות : הוספה י"א — ויחי נחור וגו' ויולד בנים ובנות :

סדרא לך. עשר הוספות: (בששי) הוספה א' — עון האמרי עד הנה : הוספה ב' — ואת הגרגשי ואת היבوسی : הוספה ג' — לאברהם אישה לו לאשה : הוספה ד' — על העין בדרך שור : הוספה ה' — ולא יספר מרב : הוספה ו' — הגם הלם ראיתי אחרי ראי : הוספה ז' — בלדת הגר את ישמעאל-לאברהם : (בשביעי) הוספה ח' — והיה לאות ברית ביני וביניכם : הוספה ט' — לברית עולם לזרעו אחריו : הוספה י' — ויעל אלהים מעל אברהם :

סדרא וירא. שבע הוספות: (בששי) הוספה א' — ויכרתו שניהם ברית : הוספה ב' — כי חפרתי את הבאר הזאת : (בשביעי) הוספה ג' — אשר אמר לו האלהים : הוספה ד' — ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו : הוספה ה' — על המזבח ממעל לעצים : הוספה ו' — בהר ה' וראה : הוספה ז' — וישב אברהם בכאר שבע :

סדרא חיי שרה. עשר הוספות: (ברביעי) הוספה א' — ורגלי האנשים אשר אתו : הוספה ב' — ולקחת אשה לבני : הוספה ג' — אשר הוכיח ה' לבן אדני : הוספה ד' — והצמידים על יריה : (בחמישי) הוספה ה' — שלחוני ואלכח לאדוני : הוספה ו' — ואת עבד אברהם ואת אנשיו : הוספה ז' —

הוא יושב בארץ הנגב: (בששי) הוספה ח' — כל אלה בני קטורה: הוספה ט' —
ושבעים שנה וחמש שנים: (בשביעי) הוספה י' — יטור נפיש וקדמה:

סדרא תולדות. י"ב הוספות: (בהמישי) הוספה א' — באר שבע עד תיום הזה:
הוספה ב' — לצוד ציד להביא: הוספה ג' — לאשר אני מצוה
אתך: הוספה ד' — שמע בקלי ולך קד לי: הוספה ה' — בעבור תברכני נפשי:
הוספה ו' — כידי עשו אהיו שערת ויברכהו: (בששי) הוספה ז' — ועשו אהיו
בא מצידו: הוספה ח' — גם ברוד יהיה: הוספה ט' — הלא אצלת לי ברכה:
הוספה י' — וקום ברח לך אל לבן אחי חרנה: הוספה י"א — לא תקח אשה מבנות
כנען: (בשביעי) הוספה י"ב — ויצו עליו לאמר לא תקח אשה מבנות כנען:

סדרא ויצא תשע הוספות: (בששי) הוספה א' — וישם את פניו הר הגלעד:
הוספה ב' — ולכן תקע את אחיו בהר הגלעד: הוספה ג' — מדבר עם
יעקב מטוב ועד רע: הוספה ד' — ויבא באהל רחל: הוספה ה' — ויוכיחו בין שנינו:
(בשביעי) הוספה ו' — וירמה מצבה: הוספה ז' — על כן קרא שמו גלעד: הוספה
ח' — אשר יריתי ביני וכינד: הוספה ט' — ויאכלו לחם וילינו בהר:

סדרא וישלח תשע הוספות: (בששי) הוספה א' — אלהים בית אל: הוספה
ב' — אשר ילך לו בפרד ארם: הוספה ג' — אשר ילדו לו בארץ
כנען: הוספה ד' — עשו הוא אדום: הוספה ה' — צפו וגעתם וקנו: הוספה
ו' — ואת יעלם ואת קרח: (בשביעי) הוספה ז' — ברעתו את החמרים לצבען אביו:
הוספה ח' — לאפיהם בארץ שעיר: הוספה ט' — בת מטרד בת מי זהב:

סדרא וישב. שמנה הוספות: (בהמישי) הוספה א' — ה' מצליח בידו: (בששי)
הוספה ב' — ויעזב בגרו בידה וינס ויצא החוצה: הוספה ג' —
ויעזב בגרו אצלי וינס ויצא החוצה: הוספה ד' — ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב
בגרו אצלי וינס החוצה: (בשביעי) הוספה ה' — ויהיו ימים במשמר: הוספה
ו' — ספרו נא לי: הוספה ז' — ואתו את חכום על כף פרעה: הוספה ח' —
והוצאתני מן הבית הזה:

סדרא מקץ. שמנה הוספות: (בששי) הוספה א' — וידברו אליו פתח הבית:
הוספה ב' — ויוצא אלהם את שמעון: הוספה ג' — וישתחוו לו
ארצה: (בשביעי) הוספה ד' — ויתמהו האנשים איש אל רעהו: הוספה ה' —
ויעש כדבר יוסף אשר דבר: הוספה ו' — גידבר אלהם את הדברים האלה: הוספה
ז' — ואתם תהיו נקים: הוספה ח' — ויפלו לפניו ארצה:

סדרא ויגש. שמנה הוספות: (בששי) הוספה א' — אשר בארץ כנען באו אלי:
הוספה ב' — כי תועבת מצרים כל רעה צאן: הוספה ג' — ישבו
נא עבדיך בארץ גשן: הוספה ד' — ויברך יעקב את פרעה: (בשביעי) הוספה ה' —
את הכסף ביתה פרעה: הוספה ו' — בכל מקנהם בשנה ההוא: הוספה ז' — ותהי
הארץ לפרעה: הוספה ח' — ולאכל לטפכם:

סדרא ויהי. שש הוספות (בהמישי) הוספה א' — הנותן אמרי שפר: (בששי)
הוספה ב' — מאת בני חת: הוספה ג' — ויכבו אתו מצרים שבעים
יום: הוספה ד' — עזבו בארץ גשן: הוספה ה' — על פני ממרא: הוספה ו' —
ויבר יוסף בדברים אליו:

שמות

סדרא שמות. שמנה הוספות : (בששי) הוספה א' — ולא ישלח את העם : הוספה ב' — חתן דמים למולת : (בשביעי) הוספה ג' — והשבתם אתם מסבלתם : הוספה ד' — נלכה נזכחה לאלהינו : הוספה ה' — איז נגרע מעבדתכם לבר : הוספה ו' — גם תמול גם היום : הוספה ז' — על כן אתם אמרים נלכה נזכחה לה' : הוספה ח' — נצבים לקראתם בצאתם מאת פרעה :

סדרא וארא. תשע הוספות : (בששי) הוספה א' — העתירו בעדי : הוספה ב' — ולא שלח את העם : הוספה ג' — ולא ימות מכל לבני ישראל דבר : הוספה ד' — ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם : הוספה ה' — כאשר דבר ה' אל משה : (בשביעי) הוספה ו' — ואת מקנהו בשרה : הוספה ז' — אשר שם בני ישראל לא היה ברר : הוספה ח' — למען תדע כי לה' הארץ : הוספה ט' — כי אפילות הנה :

סדרא בא. תשע הוספות : (בששי) הוספה א' — וברכתם גם אותי : הוספה ב' — וינצלו את מצרים : הוספה ג' — וגם צדה לא עשו להם : הוספה ד' — לכל בני ישראל לדרתם : הוספה ה' — כל עדת ישראל יעשו אותו : (בשביעי) הוספה ו' — אתם יצאים בחדש האביב : הוספה ז' — ולא יראה לך שאר בכל גבלך : הוספה ח' — מימים ימימה : הוספה ט' — וכל בכור אדם בכניד תפרה :

סדרא בשלח. שמנה הוספות : (בששי) הוספה א' — לכם לאכלה : הוספה ב' — איש לפי אכלו לקטו : הוספה ג' — והם השמש ונמס : הוספה ד' — ורמה לא היתה בו : הוספה ה' — וישבתו העם ביום השביעי : הוספה ו' — למשמרת לדרתיכם : (בשביעי) הוספה ז' — עלו ראש הגבעה : הוספה ח' — ואת עמו לפי חרב :

סדרא יתרו. חמש הוספות : (בחמישי) הוספה א' — את דברי העם אל ה' : הוספה ב' — המה יעלו בהר : הוספה ג' — ויחרד כל העם אשר במחנה : (בששי) הוספה ד' — אל העם ויאמר אלהם : (בשביעי) הוספה ה' — אשר שם האלהים :

סדרא משפטים. תשע הוספות : (בחמישי) הוספה א' — גרים הייתם בארץ מצרים הוספה ב' — לא ישמע על פיד : הוספה ג' — את מעשיד מזו השדה : (בששי) הוספה ד' — וצרתי את צרריך : (בשביעי) הוספה ה' — ונחלת את הארץ : הוספה ו' — אשר דבר ה' נעשה : הוספה ז' — נעשה ונשמע : הוספה ח' — ויאכלו וישתו : הוספה ט' — מי בעל דברים יגש אלהם :

סדרא תרומות. שמנה הוספות (בשביעי) הוספה א' — לפאת נגבה תימנה : הוספה ב' תחת הקרש האחד : הוספה ג' — לשני המקצעת יהיו : הוספה ד' — צלע המשכן לירכתים ימה : (בחמישי) הוספה ה' — ארון העדת בקדש הקדשים : (בששי) הוספה ו' — עד חצי המזובה : (בשביעי) הוספה ז' — וכן לפאת צפון וגו' וחשקיהם כסף : הוספה ח' — ואדניהם שלשה :

סדרא תצות. תשע הוספות : (בחמישי) הוספה א' — ובגדי בניו אתו : הוספה ב' — תנופה לפני ה' : הוספה ג' — מאשר לאהרן ומאשר לבניו : הוספה ד' — אל אהל מועד לשרת בקדש : הוספה ה' — לא יאכל כי קדש הוא :

(בששי) הוספה ו' — לכבש האחד : הוספה ז' ונקדש בכבדי : (בשביעי) הוספה ח' — זר והב סביב : הוספה ט' — אשר אועד לך שמה :

סדרא כי תשא. שבע הוספות : (בחמישי) הוספה א' — אל מול החר ההוא : (בששי) הוספה ב' — ואת אשריו תכרתון : הוספה ג' — אלהי מסכה לא תעשה לך : הוספה ד' — ולא יראו פני ריקם : הוספה ה' — האדז ה' אלהי ישראל : (בשביעי) הוספה ו' — עור פניו בדברו אתו : הוספה ז' — אתו בהר סיני :

סדרא ויקהל. שבע הוספות : (בששי) הוספה א' — משקדים כפתריה ופרחיה : הוספה ב' — ואת כל כליה : (בשביעי) הוספה ג' — כל כליו עשה נחשת : הוספה ד' — נכוב לוחת עשה אתו : הוספה ה' — ולפאת צפון מאה באמה ונו' וחשקיהם כסף : הוספה ו' — קלעים חמש עשרה אמה ונו' ואדניהם שלשה : הוספה ז' — כל עמדי החצר :

סדרא פקודי. שבע הוספות : (בחמישי) הוספה א' והעלית את נרתיה : הוספה ב' — ונתת שם מים : הוספה ג' — והיה המזבח קדש קדשים : הוספה ד' — וקדשת אתו וכהו לי : (בששי) הוספה ה' — ויפרש את האהל וגו' כאשר צוה ה' את משה : הוספה ו' — ויערר עליו ונו' כאשר צוה ה' את משה : (בשביעי) הוספה ז' — בכאם אל אהל מעד וגו' כאשר צוה ה' את משה :

ויקרא

סדרא ויקרא שבע הוספות : (בששי) הוספה א' — וכפר עליו הכהן ונסלח לו : הוספה ב' — על חטאתו אשר חטא ונסלח לו : הוספה ג' — וכפר עליו הכהן מחטאתו : (בשביעי) הוספה ד' — והיתה לכהן כמנחה : הוספה ה' — באיל האשם ונסלח לו : הוספה ו' — אשם אשם לה' : הוספה ז' — או את האבדה אשר מצא :

סדרא צו. חמש הוספות : (ברביעי) הוספה א' — ותקהל העדה אל פתח אהל מועד : הוספה ב' — ויאפר לו בו : הוספה ג' — ויקדש אתם : (בחמישי) הוספה ד' — מחוץ למחנה כאשר צוה ה' את משה : (בששי) הוספה ה' — על המזבח סביב :

סדרא שמיני שש הוספות : (בששי) הוספה א' — אתה תאכלו : הוספה ב' — בימים ובנחלים אתם תאכלו : הוספה ג' — ואת הנץ למינהו : הוספה ד' — ואת העטלף : הוספה ה' — ואת החגב למינהו : (בשביעי) הוספה ו' — הרמש על הארץ :

סדרא תזריע. ארבע הוספות : (בחמישי) הוספה א' — את נגע הנתק שבעת ימים : הוספה ב' — וכבס בגדיו וטהר : (בששי) הוספה ג' — כמראה צרעת עור בשר : הוספה ד' — והסגיר את הנגע שבעת ימים :

סדרא מצורע. חמש הוספות : (ברביעי) הוספה א' — יבא הכהן לראות את הבית : הוספה ב' — יקה וטה את הבית : הוספה ג' — והאכל כבית יכבס את בגדיו : הוספה ד' — אל כלי חרש על מים חיים : (בחמישי) הוספה

קריאה הקדושה חלק א

ה' — וכל כלי עץ ישמח במים :

סדרא אחרי. חמש הוספות : (בחמישי) הוספה א' — הוא כנפש יכפר : (בששי) הוספה ב' — ערות אביד הוא : הוספה ג' — שאר אביד הוא : הוספה ד' — ערות אחיד הוא : (בשביעי) הוספה ה' — והגר הגר בתוככם :

סדרא קדושים. ארבע הוספות : (בשני) הוספה א' — ואהבת לרעך כמוך אני ה' : (בשלישי) הוספה ב' — אני ה' אלהיכם : הוספה ג' — לא תתנו בכם אני ה' : (בששי) הוספה ד' — ולא תהיה זמה בתוככם :

סדרא אמר. שש הוספות : (בחמישי) הוספה א' — והקרבתם אשה לה' : הוספה ב' — לפני ה' אלהיכם : (בששי) הוספה ג' — ביום הראשון וגו' כל מלאכת עבדה לא תעשו : הוספה ד' — אשר תתנו לה' : הוספה ה' — בחדש השביעי תחנו אתו : (בשביעי) הוספה ו' — את הנרות לפני ה' תמיד :

סדרא בהר. חמש הוספות : (בחמישי) הוספה א' — וביבל יצא : הוספה ב' — אחזת עולם הוא להם : (בששי) הוספה ג' — ויראת מאלהיד : (בשביעי) הוספה ד' — או השיגה ידו ונגאל : הוספה ה' — ישיב את גאלתו :

סדרא בחקתי. שש הוספות : (ברביעי) הוספה א' — ולנקבה עשרת שקלים : הוספה ב' — יעריכנו הכהן : הוספה ג' — כערכך הכהן כו יהיה : (בחמישי) הוספה ד' — ונגרע מערכך : (בששי) הוספה ה' — עשרים גרה יהיה השקל : (בשביעי) הוספה ו' — חמישתו יסף עליו :

במדבר

סדרא במדבר. שבע הוספות : (בששי) הוספה א' — שלשה ושבעים ומאתים : הוספה ב' — עשרים גרה השקל : (בשביעי) הוספה ג' — באהל מועד קדש הקדשים : הוספה ד' — ולחם התמיד עליו יהיה : הוספה ה' — ונתנו אתה וגו' ונתנו על המוט : הוספה ו' — ופרשו עליו בגד ארגמן : הוספה ז' — בקדש ובכליו :

סדרא נשא. י"ב הוספות : (בחמישי) הוספה א' — לחנכת המזבח : הוספה ב' — נחשון בן עמינדב : הוספה ג' — נתנאל בן צוער : הוספה ד' — אליאב בן הלן : הוספה ה' — אליצור בן שדיאור : (בששי) הוספה ו' — אליסף בן דעואל : הוספה ז' — אלישמע בן עמיהוד : הוספה ח' — גמליאל בן פרהצור : הוספה ט' — אכידן בן גדעני : (בשביעי) הוספה י' — פנעיאל בן עכרו : הוספה י"א — אחירע בן עינו : הוספה י"ב — עשרים ומאה :

סדרא בהעלותך. שבע הוספות : (בששי) הוספה א' — ועינו כעין הברדלח : הוספה ב' — ונתן ה' לכם בשר ואכלתם : הוספה ג' — ויתנבאו ולא יספו : (בשביעי) הוספה ד' — ויהיו בחצרות : הוספה ה' — אשר על פני האדמה : הוספה ו' — בכל ביתי נאמן הוא : הוספה ז' — אל נא רפא נא לה :

סדרא שלח, שש הוספות : (ברביעי) הוספה א' — ויהושע בן נון : הוספה ב' — לתור את הארץ : הוספה ג' — ברבעית ההיו שמו : (בחמישי) הוספה ד' — ויין תקריב וגו' ריח ניחה לה' : הוספה ה' — כל האזרח וגו' ריח ניחה לה' : (בששי) הוספה ו' — תרומה לדרתיכם :

סדרא קרח, שמנה הוספות : (בחמישי) הוספה א' — לראש בית אבותם : הוספה ב' — ומטה אהרן בתוך מטותם : (בששי) הוספה ג' — גם הם גם אתם : הוספה ד' — קדש יהו' לך : הוספה ה' — כל טהור בביתך יאכלנו : הוספה ו' — עשרים גרה הוא : (בשביעי) הוספה ז' — לא ינחלו נחלה : הוספה ח' — לאהרן הכהן :

סדרא חקת, שש הוספות : (בששי) הוספה א' — בין מואב ובין האמרי : הוספה ב' — ואתנה להם מים : (בשביעי) הוספה ג' — כי עז גבול בני עמון : הוספה ד' — תבנה ותכוננו עיר סיחון : הוספה ה' — אשר עד מידבא : הוספה ו' — למלחמה אדרעי :

סדרא בלק, עשר הוספות : (בחמישי) הוספה א' — שוב אל בלק וכה תדבר : הוספה ב' — וכרד ולא אשיבנה : הוספה ג' — מה פעל אל : (בששי) הוספה ד' — ויעל פר ואיל במזבח : הוספה ה' נפל וגלגו עינים : הוספה ו' — ותנשא מלכתו : הוספה ז' — זה שלש פעמים : (בשביעי) הוספה ח' — נפל וגלגו עינים : הוספה ט' — והאביד שריד מעיר : הוספה י' עד מה אשור תשבד :

סדרא פינחס, עשר הוספות : (בששי) הוספה א' — כל מלאכת עבודה לא תעשו : הוספה ב' — תמימם יהיו לכם ונסכיהם : הוספה ג' — לריח ניחה אשה לה' : (בשביעי) הוספה ד' — מנחתה ונסכה : הוספה ה' — ומנחתה ונסכיהם : הוספה ו' — ומנחתה ונסכה : הוספה ז' — מנחתה ונסכה : הוספה ח' — ומנחתה ונסכה : הוספה ט' — מנחתה ונסכיה : הוספה י' — מנחתה ונסכה :

סדרא ממות, שבע הוספות : (בששי) הוספה א' — ולעבדיך מקנה : (בשביעי) הוספה ב' — והיצא מפיכם תעשו : הוספה ג' — כאשר אדני דבר : הוספה ד' — ונאתזו בתככם בארץ כנען : הוספה ה' — ערי הארץ סביב : הוספה ו' — ערי מבצר וגדרת צאן : הוספה ז' — ויורש את האמרי אשר בה :

סדרא מסעי, שש הוספות : (בששי) הוספה א' — ערי מקלט תהיינה : הוספה ב' — על- המשפטים האלה : הוספה ג' — ככל מושבותיכם : (בשביעי) הוספה ד' — מטה אבותינו יגרע נחלתו : הוספה ה' — ידבקו בני ישראל : הוספה ו' — כן עשו בנות צלפחד :

דברים

סדרא דברים, עשר הוספות : (בחמישי) הוספה א' — אשר נתן ה' להם : הוספה ב' — יקראו להם זמזמים : הוספה ג' — השמידם וישבו תחתם : הוספה ד' — דברי שלום לאמר : (בששי) הוספה ה' — לא השארנו שריד : הוספה ו' — אשר צוה ה' אלהינו : הוספה ז' — בלתי השאיר לו שריד : הוספה ח' —

קריאה הקדושה חלק א

ושלל הערים בזונו לנו : הוספה ט' — באמת איש : (בשביעי) הוספה י' — אשרת הפסגה מזרחה :

סדרא ואתחנן. תשע הוספות : (בחמישי) הוספה א' — כמני ויחי : הוספה ב' — ולבניהם לעלם : הוספה ג' — בארץ אשר תירשון : (בששי) הוספה ד' — ביתך ובשעריך : הוספה ה' — מבית עבדים : הוספה ו' — כאשר דבר ה' : הוספה ז' — ובכל ביתו לעינינו : (בשביעי) הוספה ח' — ופסיליהם תשרפון כאשר : הוספה ט' — מיד פרעה מלך מצרים :

סדרא עקב. שבע הוספות : (בחמישי) הוספה א' — הארץ וכל אשר בה : הוספה ב' — לחם ושמלה : הוספה ג' — ככוכבי השמים לרב : הוספה ד' — עד המקום הזה : (בששי) הוספה ה' — ועד אחרית שנה : הוספה ו' — ואכלת ושבעת : הוספה ז' — לטוטפת בין עיניכם :

סדרא ראה. שבע הוספות : (בששי) הוספה א' — ובך לא ימשלו : הוספה ב' — ולאכינך בארצך : הוספה ג' — את הדבר הזה היום : (בשביעי) הוספה ד' — תשפכנו כמים : הוספה ה' — כל ימי חייד : הוספה ו' — לא תעשה מלאכה : הוספה ז' — את החקים האלה :

סדרא שופטים. שש הוספות : (בששי) הוספה א' — אשר יהיו בימים ההם : הוספה ב' — עם איביכם להושיע אתכם : (בשביעי) הוספה ג' — אשר נתן ה' אלהיך לך : הוספה ד' — עד רדתה : הוספה ה' — אשר לא משכה בעל : הוספה ו' — העגלה הערופה בנתל :

סדרא תצא. שש הוספות : (בששי) הוספה א' — בצאתכם ממצרים : (בשביעי) הוספה ב' — וזכרת כי עבד היית במצרים וגו' לעשות את הדבר הזה : הוספה ג' — וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים וגו' לעשות את הדבר הזה : הוספה ד' — שור בדישו : הוספה ה' — לא אבה יבמי : הוספה ו' — בית חלוץ הנעל :

סדרא תבא. ארבע הוספות : (ברביעי) הוספה א' — כאשר דבר ה' אלהי אבותיך לך : (בחמישי) הוספה ב' — וברוך אתה בשדה : (בששי) הוספה ג' — לאבתיך לתת לך : (בשביעי) הוספה ד' — עד היום הזה :

סדרא נצבים. הוספה אחת (ברביעי) אשר הפיץ ה' אלהיך שמה :

סדרא האזינו. הוספה אחת (בשביעי) שמה לרשתה :

סדר הקריאה למועדים.

לראש השנה

ביום א' דראש השנה קורין בפרשת וירא. וה' פקד את שרה. אם חל בחול קורין ה' נברי (כהו) עד כאשר צוה אתו אלהים (לוי) עד כי ביצחק יקרא לך זרע (שלישי) עד מארץ מצרים (רביעי) עד ויכרתו שניהם ברית (חמישי) עד ימים רבים : ואם חל בשבת מחלקים הקריאה על ז' קרואים כזה : (כהו) עד כאשר צוה אתו אלהים

קריאה הקדושה חלק א

(לוי) עד הגמל את יצחק (שלישי) עד כי ביצחק יקרא לך זרע) (רביעי) עד כאשר הוא שם (חמישי) עד מארץ מצרים (ששי) עד ויכרתו שניהם ברית (שביעי) עד ימים רבים :

למפטיר קורין בספר תורה שני' בפרשת פנחס ובחדש השביעי עד לרית ניהוח אשה לה' ביום ב' דראש השנה קורין בפרשת וירא העקרה לחמשה קרואים : (כהז) עד אשר אמל לו האלהים (לוי) עד לעלה בני וילכו שניהם יחדו (שלישי) עד בהר ה יראה (רביעי) עד בבאר שבע (חמישי) עד ואת מעכה: למפטיר קורין כדאמול

ליום כפור

ביום כפור לשחרית קורין בפרשת אחרי מות ששה גברי אם חל כחול : (כהז) עד וכפר בעדו ובעד ביתו (לוי) עד ושחט את פר החטאת אשר לו (ישראל) עד ובעד כל קהל ישראל (רביעי) עד וכפר בעדו ובעד העם (חמישי) עד לפני ה' תטהרו (ששי) עד כאשר צוה ה' את משה : ואם חל בשבת קורין ז' גברי ומחלקים עליו הראשונה על שתי עליות כזה : (כהז) עד לחטאת ואיל לעלה (לוי) עד וכפר בעדו ובעד ביתו, ולשאר הקרואים מסיימם כמו אם חל כחול :

למפטיר קורין בספר תורה שני' בפרשת פנחס: ובעשור לחדש השביעי עד ועלת התמיד ומנחתה ונסכיהם :

ביום כפור למנחה קורין ג' גברי בפרשת אחרי מות פרשת העריות : (כהז) עד אני ה' (לוי) עד אני ה' (שלישי) עד אני ה' אלהיכם : והשלישי הוא מפטיר :

לחג הסכות

בשני ימים הראשונים של חג הסכות קורין בפרשת אמור. שור או כשב. אם חל כחול קורין ה' גברי. (כהז) עד בכל מושבתיכם (לוי) עד לדרתיכם בכל מושבתיכם (שלישי) עד אני ה' אלהיכם (רביעי) עד תשבתו שבתכם (חמישי) עד מעדי ה' אל בני ישראל : ואם חל בשבת קורין שבעה גברי. (כהז) עד אני ה' (לוי) עד בכל מושבתיכם (שלישי) עד כל מלאכת עבודה לא תעשו (רביעי) עד לדרתיכם בכל מושבתיכם (חמישי) עד אני ה' אלהיכם (ששי) עד תשבתו שבתכם (שביעי) עד מעדי ה' אל בני ישראל :

למפטיר קורין בשני ימים הראשונים בספר תורה שניה בפרשת פנחס. ובחמשה עשר יום לחדש השביעי עד עלת התמיד מנחתה ונסכה :

לחול המועד סכות

ביום א' דחול המועד קורין בפרשת פנחס ד' גברי (כהז) וביום השני (לוי) וביום השלישי (ישראל) וביום הרביעי (רביעי) וביום השני. וביום השלישי :

ביום ב' דחול המועד (כהז) וביום השלישי (לוי) וביום הרביעי (ישראל) וביום החמישי (רביעי) וביום השלישי. וביום הרביעי :

ביום ג' דחול המועד (כהז) וביום הרביעי (לוי) וביום החמישי (ישראל) וביום הששי (רביעי) וביום הרביעי. וביום החמישי :

קריאה הקדושה חלק א

ביום ד' דחול המועד (כהו) וביום החמישי (לוי) וביום הששי (ישראל) וביום השביעי (רביעי) וביום החמישי. וביום הששי :

הושענא רבה (כהו) וביום החמישי (לוי) וביום הששי (ישראל) וביום השביעי (רביעי) וביום החמישי. וביום הששי *ביום הששי*

שבת חול המועד קורין בפרשת כי תשא, ראה אתה אומר אלי. ז' גברי. (כהו) עד אשר על פני האדמה (לוי) עד אשר ארחם (ישראל) עד לפני לא יראו (רביעי) עד אל מול החר ההוא (חמישי) עד אשר אני עשה עמד (ששי) עד אלהי מסכה לא יעשה לך (שביעי) עד בחלב אמו.

למפטיר : קורין בספר תורה שניה כפי סדר היום :

לשמיני עצרת

קורין בפרשת ראה. עשר תעשר. ואין חילוק בין אם חל בשבת או בחול מתחילין תמיד עשר תעשר. ואם חל בחול קורין ה' גברי. (כהו) עד על הארץ תשפכנו כמים (לוי) עד כל ימי חייד (שלישי) עד לא תעשה מלאכה (רביעי) עד את התקוב האלה (חמישי) עד אשר נתן לך. ואם חל בשבת קורין ז' גברי. דהיינו שמוסיפין ב' עליות מן עשר תעשר עד כל הבכור. וקורין לכהו עד בכל מעשה ידך אשר תעשה. וללוי עד בכל אשר תעשה.

למפטיר קורין בספר תורה שניה בפרשת פנחס. ביום השמיני עצרת תהי' לכם. עד ככל אשר צוה ה' את משה :

לשמחת תורה

בליל שמחת תורה לאחר ההקפות נוהגין לקרות ג' גברי בפרשת וזאת הברכה. (כהו) עד ועזר מצריו תהיה (לוי) עד ומשנאו מן יקומו (ישראל) עד אלפי מנשה. אחר הקריאה אומר חצי קדיש :

ביום שמחת תורה לאחר ההקפות קורין ה' גברי בפרשת וזאת הברכה. שלש עליות הראשונות כמו בלילה. (רביעי) עד ומשפטיו עם ישראל (חמישי) עד ובנאותו שחקים. ונוהגין לחזור הקריאה כמה פעמים כדי לכבד עם עליות לכל אחד ואחד מן הקהל. אחר כך קורין לחתן תורה מן מענה עד לעיני כל ישראל. ולחתן בראשית קורין מן בראשית ברא עד אשר ברא אלהים לעשות. אחר כך אומר חצי קדיש וקורא למפטיר בספר תורה אחרת בפרשת פנחס ביום השמיני עצרת כדאמרו :

ל ח נ ו כ ה

בכל יום חנוכה קורין ג' גברי בפרשת נשא סדר הקרבת הנשיאים לחנוכת המזבח. ביום הראשון מתחילין ויהי ביום כלות משה. וביום האחרון מסיימין כו עשה את המנרה. וזה סדר הקריאה לכל יום ויום דחנוכה :

יום א' (כהו) עד לחנכת המזבח (לוי) עד מלאה קטרת (ישראל) עד בן עמינדב : יוב ב' (כהו) ביום השני עד מלאה קטרת (לוי) עד בן צוער (ישראל) ביום השלישי כלו : יום ג' (כהו) ביום השלישי עד מלאה קטרת (לוי) עד בן חלן (ישראל) ביום הרביעי כלו :

יום ד' (כהו) ביום הרביעי עד מלאה קטרת (לוי) עד בן שדיאור (ישראל) ביום החמישי כלו :

קריאה הקדושה חלק א

יח

יום ה' (כהז) ביום החמישי עד מלאה קטרת (לוי) עד בן צורישידי (ישראל) ביום הששי כלו :

יום ו' לעולם ראש חודש טבת. מוציאין ב' ספר תורה וקורין ג' גברי בפרשת פנחס כמו בכל ראש חודש. רק שמחלקים הקריאה על ג' עליות כזה (כהז) עד רביעייה ההין (לוי) עד ונסכה (ישראל) ובראשי הדשיכם כלו (רביעי) קורא בספר תורה שניה בפרשת הנשיאים „ביום הששי“ כלו :

אם חל ראש חודש טבת בשבת מוציאין ג' ספרים וקורין בספר תורה ראשונה ו' גברי בהסדרא של השבוע, בספר תורה שניה קורין לשביעי של ראש חודש ומתחילין וביום השבת עד ונסכו. אחר כך אומר הצי קדיש וקורין בספר תורה שלישית למפטיר של חנוכה הנשיא של אותו היום. ואומרים ההפטרה דחנוכה רני ושמחי : יום ז' (כהז) ביום השביעי עד מלאה קטרת (לוי) עד בן עמיהוד (ישראל) ביום השמיני כלו : ואם גם יום הז' ראש חודש. קורין ג' גברי בשל ראש חודש כדאתמול, ולרביעי קורא בספר תורה שניה בפרשת הנשיאים „ביום השביעי“ כלו :

יום ח' (כהז) ביום השמיני עד מלאה קטרת (לוי) עד בן פדהצור (ישראל) עד את המנרה :

ל פ ו ר י ם

בפורים קורין בפרשת בשלח „ויבא עמלק“ ג' גברי. (כהז) עד ראש הגבעה (לוי) עד לפי חרב (ישראל) עד מרד דר. אחר הקריאה אומר הצי קדיש. גוללין הספר תורה ומעמידים אותה בארון הקודש. אחר כך קורין את המגילה :

לארבע פרשיות

פרשת שקלים הוא השבת שלפני ר"ח אדר הסמוך לניסן. מוציאין בו ב' ספרים וקורין למפטיר בספר תורה שניה בריש פרשת כי תשא עד לכפר על נפשותיכם אשר בסוף הפרשה. ואם חל ראש חודש אדר בשבת או פרשת שקלים בזה השבת. מוציאין ג' ספרים וקורין בספר תורה הראשונה ו' גברי בהסדרא של השבוע. בשניה קורא לשביעי של ראש חודש בפרשת פנחס מן וביום השבת עד ונסכו. אומר הצי קדיש וקורא אחר כך בשלישית למפטיר פרשת שקלים. ומפטירין ההפטרה של פרשת שקלים :

פרשת זכור הוא השבת שלפני פורים. מוציאין בו ב' ספרים וקורא למפטיר בספר תורה שניה בסוף הסדרא כי תצא זכור את אשר עשה לך עמלק. ומפטירין ההפטרה של פרשת זכור :

פרשת פרה. הוא השבת שלפני פרשת החודש. מוציאין בו ב' ספרים וקורא למפטיר בספר תורה שניה בריש פרשת חקת עד תטמא עד הערב. ומפטירין ההפטרה של פרשת פרה :

פרשת החודש הוא השבת שלפני ראש חודש ניסן. מוציאין בו ב' ספרים וקורא למפטיר בספר תורה שניה בפרשת בא מן החדש הזה לכם עד תאכלו מצת. ואם חל ראש חודש ניסן בשבת או פרשת החודש בזה השבת. ומוציאין ג' ספרים. וקורא בספר תורה הראשונה ו' גברי בהסדרא של השבוע. בשניה קורא לשביעי של ראש חודש בפרשת פנחס מן וביום השבת עד ונסכו. אומר הצי קדיש וקורא אחר כך בשלישית למפטיר פרשת החודש. ומפטירין ההפטרה של פרשת החודש:

קריאה הקדושה הל"א

לחג המצות

סי' לקריאות חג המצות כשהל יום א' של פסח בשבת או באחד בשבת או בשלישי בשבת משך. תורא. קדש. בכספא. פסל. במדברא. שלח. בוכרא.

ואם הל יום א' של פסח בחמישי בשבת או הסימן של סדר הקריאות כזה משך. תורא. פסל. קדש. בכספא. במדברא. שלח. בוכרא.

ביום ראשון של פסח אם הל בחול קורין ה' גברי בפרשת בא. משכו (כהן) עד ולכניד עד עולם (לוי) עד כן עשו (שלישי) עד וינצלו את מצרים (רביעי) עד לדרותם (חמישי) עד על צבאותם:

ואם הל יום א' דפסח בשבת קורין גם כן משכו ומחלקים הקריאה על ז' עליות כזה (כהן) עד ולכניד עד עולם (לוי) עד כן עשו (שלישי) עד וברכתם גם אותי (רביעי) עד וינצלו את מצרים (חמישי) עד לדרותם (ששי) עד יעשו אותו (שביעי) עד על צבאותם:

למפמיר קורין בספר תורה שניה בפרשת פנחס ובחדש הראשון עד וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו:

ביום ב' של פסח קורין ה' גברי בפרשת אמור. שור או כשב (כהן) עד בכל משבתכם (לוי) עד לדרותיכם בכל משבתיכם (שלישי) עד אני ה' אלהיכם (רביעי) עד תשבתו שבתכם (חמישי) עד מעדי ה' אל בני ישראל. למפמיר קורין כדאמול:

לחול המועד דפסח

הקריאה קדש היא בפרשת בא. קדש לי כל בכור. (כהן) עד בחדש האביב (לוי) עד מימים ימימה (ישראל) עד הוציאנו ה' ממצרים. (רביעי) קורא בפרשת פנחס בספר תורה שניה מן והקרבתם עד כל מלאכת עבודה לא תעשו:

הקריאה בכספא היא בפרשת משפטים. אם כסף תלוה. (כהן) עד כי חנוז אני (לוי) עד עזוב תעזוב עמו (ישראל) עד בחלב אמו (רביעי) והקרבתם, כדאמול:

הקריאה פסל היא בפרשת כי תשא. פסל לך שני לחת אבנים. (כהן) עד ההר ההוא (לוי) עד אלהי מסכה לא תעשה לך (ישראל) עד בחלב אמו, (רביעי) והקרבתם. כדאמול:

ואם הקריאה פסל באה בשבת חול המועד, כגון שחל יום א' דפסח בחמישי בשבת או מוסיפין על קריאה זו כדי שנוכל לקרות ז' גברי. ומתחילין ויאמר ה' אל משה ראה אתה אומר אלי. (כהן) עד אשר על פני האדמה (לוי) עד אשר ארחם (שלישי) עד ופני לא יראו (רביעי) עד אל מול ההר ההוא (חמישי) עד אשר אני עושה עמך (ששי) עד אלהי מסכה לא תעשה לך (שביעי) עד בחלב אמו:

למפמיר בשבת חול המועד קורא בספר תורה שניה והקרבתם, כמו בשאר ימי חוה"מ: הקריאה במדברא היא בפרשת כהעלותך. וידבר ה' אל משה במדבר סיני בשנה השנית (כהן) עד כן עשו בני ישראל (לוי) עד מה יצוה ה' לכם (ישראל) עד ולגר ולאזרח הארץ, (רביעי) והקרבתם, כדאמול:

לשביעי של פסח

שביעי של פסח אם הל בחול קורין ה' גברי בפרשת בשלח. (כהן) עד לפני העם (לוי) עד ביד רמה (שלישי) עד ואתם תחרשו (רביעי) עד נלחם להם במצרים (חמישי) עד כי אני ה' רפאך:

ואם חל ז' של פסח בשבת מחלקים הקריאה על ז' גברי כזה. (כהן) עד מזה אתכם
 (לוי) עד לפני העם (שלישי) עד ויעשו כן (רביעי) עד ביד רמה (חמישי) עד
 ואתם תחרשו (ששי) עד נלחם להם במצרים (שביעי) עד כי אני ה' רפאד:
 למפטיר קורא בספר תורה שניה והקרבתם. כמו בימי חול המועד:
 לאחרון של פסח.

באחרון של פסח אם חל בחול קורין ה' גברי בפרשת ראה. כל הבכור. (כהן) עד
 תשפכנו כמים (לוי) עד כל ימי חייד (שלישי) עד לא תעשה מלאכה (רביעי) עד
 את החקים האלה (חמישי) עד אשר נתן לך:

ואם חל אחרון של פסח בשבת מוסיפין על הקריאה כדי שנוכל לקרות ז' גברי ומתחילין
 עשר תעשר (כהן) עד אשר תעשה (לוי) עד בכל אשר תעשה (שלישי) עד תשפכנו
 כמים (רביעי) עד כל ימי חייד (חמישי) עד לא תעשה מלאכה (ששי) עד את החקים
 האלה (שביעי) עד אשר נתן לך:

למפטיר קורא בספר תורה שניה והקרבתם. כדאמול:

לחג השבועות

ביום א' לחג השבועות קורין ה' גברי בפרשת יתרו. בחדש השלישי. (כהן) עד אשר
 תדבר אל בני ישראל (לוי) עד המה יעלו בהר (שלישי) עד יעננו בקול (רביעי) עד
 וכל אשר לרעד (חמישי) עד לא תגלה ערותך עליו:

למפטיר קורא בספר תורה שניה בפרשת פנחס. וביום הבכורים עד ונסכיחם:

ביום ב' לחג השבועות אם חל בחול קורין ה' גברי בפרשת ראה. כל הבכור. ואם חל
 בשבת קורין ז' גברי ומתחילין עשר תעשר. ציוני הקריאה כמו באחרון של פסח:
 למפטיר קורא וביום הבכורים, כדאמול:

לתשעה באב

בתשעה באב שחרית. קודם שמברך העולה לתורה ברכה ראשונה אומר בלחש ברוך
 דיין האמת. וקורין ג' גברי בפרשת ואתחננו. כי תוליד בנים. (כהן) עד ובכל נפשך
 (לוי) עד מלכדו (ישראל) עד כל הימים. אומר חצי קדיש. בעל השלישי אומר
 ההפטרה אסף אסיפם. ברכות ההפטרה כמו בתענית צבור:

למנחה קורין ויחל. הכל כמו בתענית צבור:

לתענית צבור

בתענית צבור קורין כל יום בשחרית ובמנחה ג' גברי בפרשת כי תשא. ויחל משה.
 (כהן) עד אשר דבר לעשות לעמו. אחר כך גוללין מעט את הספר תורה להלאה
 ומתחילין לקרות (לוי) ויאמר ה' אל משה פסל לך עד אל מול ההר ההוא (ישראל)
 עד אשר אני עושה עמך. ונוהגין הקהל לומר בקול רם הי"ג מדות וגם הפסוק וסלחת
 לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו. במנחה אומר בעל השלישי ההפטרה דרשו. והברכות

עד מנז דוד:

לראש חודש

בראש חודש קורין ד' גברי בפרשת פנחס. ומתחילין לקרות פרשת התמיד מן וידבר
 ה' עד סוף ובראשי חדשיכם. ולפי שאין בפרשה א' עד וביום השבת רק ח' פסוקים,
 ואם יקרא כסדר ג' פסוקים לכל אחד יצטרך לסיים בפסוק אשה לה' שהוא ב' פסוקים
 לפני פרשה, מה שאסור לעשות כן, לפיכך צריך לקרות כסדר הזה (כהן) עד עלה
 תמיד (לוי) חוזר וקורא הפסוק ואמרת עם עור ב' פסוקים עד רביעית ההין (ישראל)
 עד עלת התמיד ונסכה (רביעי) ובראשי חדשיכם עד יעשה ונסכו:

הפטרה לתענית צבור בישיעה סימן נ"ח

דַרְשׁוּ יְהוָה בְּהַמְצֵאוֹ קִרְאֵהוּ בְּהוֹתוֹ קְרוֹב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְרָכָו וְאִישׁ אָוֶן
מַחְשְׁבוֹתָיו יָיֹשֶׁב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוֹחַ: כִּי
לֹא מַחְשְׁבוֹתַי מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם וְלֹא דְרָכֵיכֶם דְרָכֵי נֶאֱמַר יְהוָה: כִּי גָבְהוּ שָׁמַיִם
מֵאָרֶץ בֶּן גָּבְהוּ דְרָכֵי מִדְרָכֵיכֶם וּמַחְשְׁבוֹתַי מִמַּחְשְׁבוֹתֵיכֶם: כִּי כַּאֲשֶׁר יִרְדֵּה
הַגֶּשֶׁם וְהַשֶּׁלֶג מִן הַשָּׁמַיִם וְשִׁמְהָ לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הִרְוָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָהּ
וְהִצְמִיחָהּ וְנָתַן נֹרַע לְזֹרַע וְלֶחֶם לְאֹכֵל: כִּן יִהְיֶה דְכָרֵי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא
יָשׁוּב אֵלֵי רִיקָם כִּי אִם עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיו: כִּי
כְּשִׂמְחָה תֵצֵאוּ וּבְשָׁלוֹם תִּזְכְּלוּן הַהָרִים וְהַגְּבֻעוֹת יִפְצְחוּ לְפָנֵיכֶם רִנָּה וְכָל עֲצֵי
הַשָּׂדֶה יִמְחֲאוּ רִקָּף: תַּחַת תִּנְעֲצֹץ יַעֲלֶה בְרוֹשׁ וְתַחַת הַסְרָפֶר יַעֲלֶה הַדָּם וְהִיָּה
לִיהוָה לְשֵׁם לְאֹזֶת עוֹלָם לֹא יִכְרַת: כֹּה אָמַר יְהוָה שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט וַעֲשׂוּ
צְדָקָה כִּי קְרוֹבָה יִשׁוּעָתִי לְבָא וְצְדָקָתִי לְהַגְלוֹת: אֲשֶׁרֵי אָנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת
וְכֵן אֲדַם יַחְזִיק כֹּה שֹׁמֵר שֶׁבֶת מַחֲלָלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִעֲשׂוֹת כָּל רָע: וְאֵל
יֹאמֶר בֶּן הַנֶּכֶד הַגְּלוּת אֵל יְהוָה לֵאמֹר תִּכְרַל וְיִכְרִילֵנִי יְהוָה מֵעַל עַמּוֹ וְאֵל
יֹאמֶר תְּפִירִים הֵן אֲנִי עֵץ יָבֵשׁ: כִּי כֹה אָמַר יְהוָה לְפָרְסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ
אֶת שְׁבֻתוֹתַי וּבְחָרוּ כַּאֲשֶׁר חִפְצָתִי יִמְחֲזִיקִים בְּכַרְיָתִי: וְנִתְּתִי לָהֶם בְּבֵיתִי
וּבְחַיְמָתִי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנֵים וּמִבְּנוֹת שֵׁם עוֹלָם אֲתֵּן לוֹ אֲשֶׁר לֹא יִכְרַת:
וּבְנֵי הַנֶּכֶד הַגְּלוּתִים עַל יְהוָה לְשָׂרְתוֹ וְלֹאֲהַבָּה אֶת שֵׁם יְהוָה לְהוֹת לוֹ
לְעַבְדִּים כָּל שׁוֹמֵר שֶׁבֶת מַחֲלָלוֹ וּמְחֲזִיקִים בְּכַרְיָתִי: וְהִבְיֵאוּתִים אֵל הַר
קָדְשִׁי וְשִׂמְחָתוֹם בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלְתֵיהֶם וְזִכְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי
בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים: נֶאֱמַר אֲדַנִּי יְהוָה מִקַּבֵּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד
אֶקְבֹּץ עֲלָיו לְנִקְבְּצָיו.

ס פ ר

קריאה הקדושה

חלק שני

הוא ילקוט שלם מן כל הלכות השייכות לקריאת התורה והמפטיר.

הלכות ספר תורה. הלכות הבעל קורא. הנהגת הקהל

בשעת קריאת התורה.

דער חלק שני איז מיט אן איבערזעצונג אין אידיש

אז אלע קלאססען אידען זאלען פערשטעהן די דינים.

חובר ע"י הרב המפורסם וכו' מוה"ר יהודה יודל ראזענבערג

בן מוה"ר ישראל יצחק ז"ל. יליד מדינת פולין.

ראב"ד בעיר מאראנטא. קאנאדא.

קריאה הקדושה חלק ב'

סימן א

ב. אם אין להקל חלל ספר תורה פסולה או חנוש אין ונזכין על הקריאה חלל קוראין הסדרה ואומרים ההפטרס הכל חלל זרכה, כדי שלא תשכח תורת הקריאה והגאון יעזיז ונתיר לקרות בשעת הדחק נספר תורה פסולה, חלל שנהנייר שלא לדרך על כל הקריאה רק צ' זרכות, דהיינו שהכהן יצרך זרכה הראשונה לפני הקריאה, והשניעי יצרך רק זרכה האחרונה שלאחר הקריאה, והוא יהיה גם הנופטר, ואלו העולים זאונע לא יצרכו כלל, וההפטרס יאמר עם זרכותיה, והקדיש יאמר אחר זרכות ההפטרס :

דין ספר תורה שקורין בה,
ובו י"א סעיפים.

א. אין קורין לכתחלה זרכים חלל נספר תורה כשרה לכל הדעות, אם נוזל נספר תורה ג' טעותים או ג' אותיות נפסקות אסור לקרות זה עד שגיה הספר תורה ורישא לסיפא, אם נקרעה ונעט הספר תורה נמוך הכתב או שנקרעה רונה שלא זנוקים הכתב או שנפסקו רוב התפירות הנוזרות צ' יריעות אסור לקרות זה עד שיתקן :

סימן א

רעו איינגעריסען מעהר ווי העלפט צוויי שען כתב, אדער עם אין געווארען איבער געריסען מעהר ווי העלפט דאס נייעכץ וואס באהעפט צוויי יריעות, טאהר מען נישט ליינען אין דעם ספר ביז מען פע- רעכט :

ב. אויב קהל האט ניט נאר א פסול'ע ספר תורה אדער נאר א חומש, זאל מען ליינען די סדרה אהו א זרכה. דאס הייסט אז די וואס מען אין זיי מכבד מיט עליות, זאלען ניט מאכען קיין זרכות. דער לעצטער זאל זאגען די הפטרס אויך אהו זרכות :

דינים פון ספר תורה, וועלכע איז כשר צום ליינען. בעשטעמעהט פון 11 ענינים.

א. מען טאהר ניט לכתחלה ליינען ביי א מנין נאר אין א ספר תורה וואס איז כשר לכל הדעות. אויב מען האט געפונען אין א ספר תורה דריי גרייזען אדער דריי איבערגעהאקטע אותיות, טאהר מען שוין נישט ליינען אין דער ספר תורה ביז א בעל מניה זאל גוט דורכקוקען די ספר תורה פון אנהויב ביז ענדע. אויב די ספר תורה איז געווארען אביסעל אייני געריסען ביים כתב, אדער עם איז געווא-

קריאה הקדושה חלק ב

ג. על אדות הספר תורה אסור לקרות צה עד שירדו לדין :

ד. אסור לטלטל ספר תורה ומוקוס משכנה לבית אחר לקרות צה אפילו לחולה או לחנושים צומאסר, ואס קצע לה מוקוס ומוקוס מיוחד לבית אחר שחולל לענוד שס עד שיקראו צה שס לכל הפחות ג' פעמים מותר, ואס צביל אדם חסוד מותר לטלטל אפילו ציום הקריאה אס טריחא ליה לילך לבית הכנסת, והני מילי צית אחר לגמרי אצל מחדר אחר צאותו צית נוהגין להתיר צכל ענין :

ו. אס אין הכהנים יכולים ליכנסו לציהכ"ג ומחמת טומאת מת יכולים לשלל לציהכ"ג לקחת יושס ספר תורה אל הוקוס שהכהנים ונתפללים ולהחזירה לאחר הקריאה, ולא

ג. אס אין להקהל אלא ספר תורה אחת כשרה והשאר פסול, ומחמת חובת היום לריך לקרות צגני ספרים, הקילו הפוסקים שאס יז צס"ת הפסולה חומש אחד וזן החומשה חומשי תורה שהוא כלו שלס וכשר, והקריאה היא צאותו החומש הכשר, אז יולאו ס"ת הפסולה עם הכשרה ויקראו צס"ת הפסולה קריאה זו שמקוונה צהחומש הכשר צצה, וקריאה השניה יקראו צס"ת הכשרה, ואין חילוק אס הקריאה צס"ת הפסולה תהיי הקריאה גופא או קריאת המפטיר, אצל אס אין צס"ת הפסולה כל החומש הזה של מוקוס הקריאה הזאת כשר ושלס אז יקראו הכל צספר תורה הכשרה :

ד. אסור לקרות צספר תורה גזולה, וכשיז מחלוקת וטענות ותציעות לאיזה אגשים

אין דער ספר תורה ביז עם זאל זיין וועגען דעם א דין תורה :

ה. מען טאָהר ניט מטלטל זיין קיין ספר תורה אין אַן אַנדער הויז אַריין צו ליינען דאָרט, אפילו צוליעב א קראַנקען אַדער צוליעב אַזעלכע וואס זיצען אין גע־פענגניש. נאָר אויב מען האָט דאָרט אין אַנדערען הויז אַנגעגרייט בעפאַר אַן אַרט וואו די ספר תורה זאָל קענען שטעהן ביז מען וועט דאָרט ליינען אין איהר אַמוויר־ניגסטען דריי מאָהל, מעג מען מטלטל זיין. אויב צוליעב אַן אדם חשוב וואס אין איהם שווער צו געהן אין שול הערען ליינען, מעג מען מטלטל זיין צו איהם אַ ספר תורה אפילו אויף איין מאָהל אין דעם זעלבען טאָג וואס מען דאַרף ליינען. אויב ניט אין אַן אַנדער הויז אַריין נאָר פון איין חדר אין אַ צווייטען חדר, מעג מען תמיד מטלטל זיין אַ ספר תורה צום ליינען :

ו. אויב כהנים קענען ניט אַריינגעהן אין שוהל איבער טומאת מת, מעג מען צוליעב זיי מטלטל זיין אַ ספר תורה פון

ג. אויב קהל האָט נאָר איין כשר'ע ספר תורה מיט נאָך פסול'ע, און היינט דאַרף מען ליינען צוויי קריאות פון צוויי ספרים, אין אויב מען ווייסט אַז אין די פסול'ע ספר תורה אין דאָ איין חלק חומש וואס אין אין נאַנצען כשר, און פונקט דאָרט געפינט זיך איין קריאה וואס מען דאַרף היינט ליינען, סיי דאָס אין די גופא קריאה, סיי דאָס אין די קריאה פון מפטיר מעג מען ליינען אין די פסול'ע ספר תורה אין קריאה, וועלכע געפינט זיך אין דעם כשר'ן חלק חומש, און די אַנדערע קריאה זאל מען ליינען אין די כשר'ע ספר תורה. אויב אָבער אין די פסול'ע ספר תורה אין דאָס חלק חומש, וואו די קריאה געפינט זיך, נישט אין נאַנצען כשר, דאָ זאָל מען ליינען ביידע קריאות נאָר אין די כשר'ע ספר תורה :

ד. מען טאָהרניט ליינען אין אַ גע'זול'טע ספר תורה. וואו עם אין אַ מחלוקת וואס מענשען האָבען טענות ותביעות אויף אַ ספר תורה. טאָהר מען ניט ליינען

ז' גברי נצחת ונשניה קורין ופטיר, ואם נזכרו הטעות אחר הקריאה, יוסיפו לקרות חד גזרל נספר השני אפילו נהול, וינרך לפניהולאחריה :

ט' נצנת שררך לקרות נג' ספרי תורה, אם לין להס אלל שתיס, אלל יקראו קריאה השלישית נסיית השניה, אלל יקראו קריאה השלישית נסיית שקראו נה קריאה הרלשונה :

י' חייב כל אדם לנהוג נכוד גדול נספר תורה ונריך לימד לה נקום נכבוד, ולסור לתלות ספר תורה, אפילו כשעומדת נארון קודש ותולה הארון קודש ג"כ אסור, רק

שלחו הספר תורה על ידי יחיד רק ולכו עונה עשרה אנשים :

ז' אסור להוליל ספר תורה לנטלה, דהיינו אם ההוללה הייל ללורך קריאה וגם ללל ללורך תיקון, לכן אל יוליל ספר תורה שיש נה טעות או הידוע שלינה ונוגה, ואם הוליל ספר תורה כזו יכניסנה ויוליל ספר תורה אחרת לקריאה :

ח' אם טעו והולילו שני ספרי תורה ניינים אלין קורין רק נצחת, לין ונכניסין רק יקראו נשניה, דהיינו נהול קורין נ' גברי נצחת וחד גזרל נשניה, נר"ה קורין ג' גברי נצחת וחד גזרל נשניה, נצנת קורין

פיערטע אין די צווייטע. שבת, זאל מען ליינען אלע עליות אין איינע, און מפטיר זאל מען ליינען אין די צווייטע :

ט' דעם שבת וואס מען דארף ליינען אין דריי ספרי תורות, אויב ס'איז נאר דא צוויי ספרי תורות, זאל מען ניט ליינען די דריטע קריאה אין צווייטען ספר, נאר מען זאל צוריק ארויפלליינען דאס ערשטע ספר אין דארט זאל מען ליינען די דריטע קריאה :

י' יעדער מענש אין מחויב צו נוהג נכוד זיין אין ספר תורה. מען דארף זי האלטען אין א בעזונדער חדר אויף א שעה און א ריין ארט. מען טאהר ניט האלטען א ספר תורה הענגענדיג. אפילו דער ארון קדוש טאהר אויך ניט זיין הענגענדיג אויף די וואנד, נאר עס דארף זיין אינטערגעשטעלט א מישעל אדרע א שעני קעל. מען טאהר ניט אויסשפיען אויך ניט ריידען וואס ניט נויטיג אין קענען א ספר תורה. מען טאהר ניט שטעהן אויסגערדעהט פון הינטען צו א ספר תורה. אויסער אויב די ספר תורה שטעהט העכער מיט צעהן טפחים. דארום דארף

שול אין דעם הויז וואו זיי דאווענען, און נאר דעם ליינען זאל מען די ספר תורה צוריק שטעלען אין שול אריין. און ווען מען טראגט די ספר תורה זאלען מיט געהו צעהן מענשען :

ז' מען טאהר ניט ארויסנעהמען א ספר תורה פון ארון קודש נחנם אויב ניט צום ליינען און ניט צום פארעכטען. דא רום זאל מען ניט ארויסנעהמען צום ליינען אזא ספר תורה וואס איז מיט א גריין, אדרע וואס איז נאר ניט איבערגעזעהן. און אויב מען האט יא ארויסגענומען אזא ספר תורה, זאל מען זי צוריק אריינשטעלען און ארויסנעהמען א כשר'ע ספר תורה צום ליינען :

ח' אויב על פי טעות האט מען ארויסגענומען צוויי ספרי תורות ווען מען דארף נאר ליינען אין איין ספר תורה, זאל מען ניט אריינשטעלען נאר מען זאל צו טהיילען דאס ליינען אויף ביידע ספרי תורות. דהיינו אין דער וואכען, זאל מען ליינען צוויי עליות אין איינע. די דריטע עליה אין דער צווייטע. ראש חודש, זאל מען ליינען דריי עליות אין איינע, די

קריאת הקדושה חלק ב

העולה כי זה ציון להספר תורה, רק יש
מן הלך :

יא. אסור לאחוז בספר תורה ערום, דהיינו
שהידים נוגעות בגוף הקלף של הספר
תורה, אם לא ע"י בגד הנופסיק, אבל
נעמודי הספר תורה וותר לאחוז בידים צלי
הפסק בגד, ובשעה שהס"ת מונח על השלחן
ואין קורין זה צריך לכסותה במעיל שלה :

גריך שיעמוד שלחן או תיבה תחת הארון
קודם. ולא יריק נגד ספר תורה, ולא יעמוד
אחריו נגד הספר תורה אלא א"כ גבוה
מומו הספר תורה עשרה טפחים, לכן ציוס
שמוציאין שני ספרי תורה גריך לזוהר היושג
עם ספר תורה השניה על הציומה שלא ישב עם
הספר תורה אחריו הצעל קורא או אחורי

סימן ב

ב. אם הוא צעל קורא בשכר יתנו עמו
שיהיה קצקן על חודש או על שנה ולא
שיהיה שכר יום על ימי השבתות. בלנד,
ויתחייב עלומו לקרות גם בחול, כיון שאסור
לקבל שכר שנת אם לא בהצלעה של ימי החול.

דין מי שראוי להיות בעל קורא,
ובו ו' סעיפים.

א. צווינוטינו נוהגין שהצנור נותר איש
מיוחד המרובה לקהל שיהי צעל קורא,
והוא קורא בספר התורה לפני הצנור :

יא. מען טאהר ניט אנרירען דעם פאר-
מיט פון די ספר תורה מיט די בלוזיע
הענד, נאר דורך עפעס א בגד אדער א
מפה. אבער די הילצערנע עמודים פון
ספר תורה מעג מען יא אנרירען מיט די
בלוזיע הענד. און בשעת די ספר תורה
לינט אויף דעם שלחן און מען ליינט ניט,
דארף זי זיין צוגעדעקט מיט דעם מענ-
טעלע :

מען זיין געווארענט ווען מען נעהמט אוים
צוויי ספרי תורות אז דער וואס זיצט און
האלט די צווייטע ספר תורה אויף דעם
בלעמער זאל ער ניט זיצען מיט די ספר
תורה הינטער די מענשען וואס שטעהן
אויף דעם בלעמער. דהיינו הינטער דעם
בעל קורא אדער הינטער דעם וואס האט
אז עליה, דאס איז א בויון צו די ספר
תורה. נאר דער מענש דארף זיצען מיט
די ספר תורה אין דער זייט :

סימן ב

טוב צוזאמען. ווייל פאר בלוזי שבת
ליינען טאהר מען ניט נעמען קיין
געצאלעכץ :

ג. מען דארף אויסקלייבען פאר א בעל
קורא אז ארענטליכען מענש, א בו
תורה מיט מעשים טובים מיט א שעה
קול, מיט א הדרת פנים, און זאל קענען
דקדוק. דער בעל קורא דארף זיין א גוטער
פריינד צום קהל און בעליעכט ביי דעם
קהל. אויב פערקעהרט, איז א סכנה צום
קהל דורך זיין ליינען :

דינים ווער קען זיין א בעל קורא.
בעשטעהט פון 6 ענינים.

א. אין אונזערע מדינות איז מען זיד
נוהג אז קהל קלייבט אוים א עהרליי-
כען איד א מרוצה לקהל פאר א בעל קורא
צו ליינען אין ספר ווען מען דארף ליינען :
ב. אויב דער בעל קורא איז פאר געצאל-
לעכץ זאל מען מיט איהם אויסנע-
מען אז דער רעכנונג פון געצאלעכץ זאל
זיין אויף חודש אדער אויף יאהר פאר
ליינען אין די וואכען מיט שבת און יום

דקריאה זו תיקן עזרא כדי לזכות בתורה ליושבי קרנות שאין להם פנאי לזוא לנית הכנסת שני וחמישי לשמוע קריאת התורה, וכיון שהקריאה רק מדרבנן וותר לכתחלה לקטן שהגיע לחינוך להיות קורא, וכן בקריאת שני וחמישי שהיא ג"כ דרבנן יש להסיר צדלי לקטון להיות קורא, דיש הרצה פוסקים הנותרים לקטון להיות קורא בכל הקריאות כפשטא דמתניתין זומסת מוגילה, קטון קורא בתורה ומתרגם, ובספרי שר"ת אלופי יהודה שאני מנפה אי"ה בקרוב להדיפוס, שם הארכתני צענין זה וזיררתי הלכה זו על צוריה :

ג. רא"י לנחור לצעל קורא איש הגון צן תורה ובעל מועזים טובים יש לו קול נעים ויודע חכמת הדקדוק, ושיהיה לו גם הדרת פנים, ונריך שהצעל קורא יהיה אהב הצבור וגם אהוב לצבור, כי אם לאו יש סכנה גדולה: ד. אם ליכא צעל קורא ונוכן לקריאה כראוי יצורו מן הקהל איש שיכול לקרות על כל פנים גדוהק, ועוד יצורו איש שיקריא לפניו הקריאה עם הנגינה ונתוך ההווש בלחש שרק הצעל קורא ישמע דברי המקריא, ובלכא יודע לקייע להיות ומקריא יקרא איש כזה היודע לקרות בלי שינושים גדולים הנושנים ומשועות התיבות, ואם גם איש כזה ליכא יוכל לקרות קטן היודע לקרות כראוי, ונריך על כל פנים שיהיה קטון שהגיע לחינוך: ח. בקריאה למנהג דשנת צדלי וותר למתך לקטון להיות קורא, כדליתא בגמרא

ו. כל שאר הפסולים מולד פסול דקטנות המוצאים בשלחן ערוך שפסולים ש"ס פסולים גם כן צעל קורא :

סימן ג

שכנה לזאת צלועע צית הכנסת כנגד ארון הקודש, ואם נריך לקרות דרך ארעי אלנ חלון כדי לראות יפה וותר אפילו ללד דרוס או צפון, אלל לא למערב :

דין הנהגת הבעל קורא, ובו י מעיפים. א. לכתחלה נריך לקרות נספר תורה רק על הציונה או השלחן העומד על המנדל

קעו ליינען, מעג מען איהם הייסען ליינען: ה. צום ליינען שבת צו מנחה און אויד צום ליינען מאנטאג און דאנער שטאג, ווייל די קריאות זיינען נאָר וואס די רבנן האָבען זיי מתקן געוועזען, מעג מען הייסען אַ קליין אינגעל פון ניין יאהר ער זאָל ליינען, אויב ער קען גוט ליינען: ו. אַלע שלעכטע ענינים וואס פסל'ן ביי אַ חזן, אַזוי ווי עם שטעהט אויסגע רעכענט אין שלחן ערוך, פסל'ן זיי אויך ביי אַ בעל קורא :

ד. אויב עם איז ניטאָ קיין גוטער בעל קורא זאל מען אויסקלייבען איינעם פון קהל וואס קען על כל פנים ליינען בדוחק, און מען זאל איהם צוגעבען איינעם וואס זאל שטילערהייט פארליינען פון אַ חומש עם זאָל נאָר הערען דער בעל קורא. אויב עם איז ניטאָ קיין פארליינער זאל ליינען אַזעלכער וואס וועט ניט זאגען קיין גראבע גריווען וואס ענדערען דעם טייטש פון די ווערטער. אויב אַזאָ מענטש געפינט זיך אויך ניט דאָרט, נאָר עם איז דא אַ קליין אינגעלע פון ניין יאהר וואס

סימן ג

א. דאס פאסערדע ארט צום ליינען איז ספר תורה איז אויף דעם בלעמער

דינים ווי אַזוי דער בעל קורא דארף זיך פיהרען. בעשמעהט פון 10 ענינים.

קריאה הקדושה חלק ב

- ב. הצעל קורא יעמוד ומשאל הספר תורה והעולה לתורה יעמד ומיוון הספר תורה, הסגן הכבד צעם המחלק את העלויות והמוכריז וקורא את צעלי העלויות לעלות לתורה יעמודו צעמי לדי השלמן של הקריאה :
- ג. יכוון הצעל קורא שהוגדל שקורא עליו הוא כמו הר סיני וכאילו מוקבל עתה נסייני זאת הקריאה, ולריך לקרות ויעוטף צעלית וועמודו צעיונה ויראה, ואפילו סמוכה וועטת אסור לכתחלה, אלא שאם הוא הלש או זקן או צעל צער שקשה לו העמידה וותר לו לסמוך קצת על שלמן הקריאה :
- ד. הצעל קורא יזהר לסדר ענינו ונקודס צניתו סדר הקריאה, וגם לריך הצעל
- קורא להיות צקי צדיני נמלא טעות או פסול צספר תורה צלמנע הקריאה :
- ה. אין הצעל קורא רשאי לקרות עד שיכלה למן נופי הצבור, ולא יפסיק צשיחה אפיין צין גצרה לגצרה, לכן מהרשאי שהכרות העלויות ועשיית הווי צצריך תהל עיי איש אחר ולא עיי הצעל קורא :
- ו. יזהר הצעל קורא שלא יהיה רוק ניתו נפיו על כתב הספר תורה, שעל ידי להלות האלותיות תפסל הספר תורה צנחיקה או צנניעת אלותיות. ווי שצצעו להתיז רוק נפיו צדיצורו ישים את ידו סמוך וועט נגד פיו עם מטפתח או עם ככך טליתו צשעת קריאתו :

ד. דער בעל קורא דארף זיין געווארענט ער זאל זיך בעפאר מסדר זיין און איבערהור'ן דאס ליינען. אויך דארף ער האבען א ידיעה אין די דינים אויב ער וועט געפינען א גריוו אין מיטען ליינען ווי אזוי זאל מען זיך נוהג זיין :

ה. דער בעל קורא טאָהר ניט אָנהייבען ליינען ביז קהל האָט שוין פּערפאַר־טיגט דאָס נאַכצואַגען אָמן נאָך די ברכה. און ער טאָהר ניט מַפּסיק זיין אין מיטען ליינען. אפילו צווישען די עליות זאל ער אויך ניט ריידען וואָס ניט נויטיג איז, דאָרום איז גלייכער אַז אַז אַנדערער זאָל אויסרופען די עליות און מאַכען די מי שבידד'ס. ניט דער בעל קורא :

ו. דער בעל קורא זאל זיין געווארענט ער זאל ניט שפּריצען פון מויל אויף דעם כתב פון ספר תורה ביים ליינען. וואָרום דורך דעם קען די ספר תורה פּסול ווערען. אויב זיין טבע איז צו שפּריצען פון מויל ביים ריידען זאל ער זיך פאַרשמעלען קע־גען איבער זיין מויל מיט די האַנד האַל־טענדיג אַ טיכעל אָדער אַ שטיקעל פון טלית :

וואָס שטעהט אויף דעם טאַרם וועלכער איז צו דעם צוועק געמאַכט געווארען אין מיטען שול קעגענאייבער. דעם ארון קודש. אויב מען דארף אַמאָל ליינען צוליעב ליכטיגקייט נעבען אַ פענסטער מעג מען ליינען אפילו צו דרום אָדער צפון, אָבער ניט צו מערב :

ב. דער בעל קורא דארף שטעהן לינקס פון ספר תורה. דער וואָס איז גע־רופען צו דער עליה זאל שטעהן רעכטס פון ספר תורה. דער גבאי המרוצה לקהל וואָס טהיילט די עליות און דער וואָס רופט אויס די עליות זאלען שטעהן ביי די זייטען פון שלחן וואָס מען ליינט אויף איהם :

ג. דער בעל קורא דארף אין זינען האָבען אַז דער טאַרם וואָו ער ליינט איז אַנשטאַט הר סיני. און אַז ער איז יעצט מקבל דאָס ליינען פון הר סיני. ער דארף ליינען אַיינגעהילט אין אַ טלית שטעהענ־דיג מיט יראה ניט אָנגעלענט. נאָך אויב ער איז אַ שוואַכער אָדער אַ זקן אָדער אַ שווערער מענש וואָס עם שאַדעט דאָס שטעהן מעג ער זיך עטוואָס אַנשפּאַרען אַז בלעמער :

הטעמים והנקודות ואיך להשמיע הנגינה,
 ואם טעה הנצל קורא צניקוד שהענין משתנה
 ע"י הטעות כגון חֵלֶב חֵלֶב, יַעֲשֶׂה יַעֲשֶׂה,
אֵם אֵם ומחזירין אותן, אבל אם טעה רק
 צקריאת הטעמים או צניקוד שאין הענין
 משתנה ע"י זה כגון **אֵת אֵת**, **אֵהָרֵן אֵהָרֵן**
הָרֵן וכיוצא בזה אין מחזירין אותן חלל גוערין
 : 13

י. אם הנצל קורא נעשה חוקן ר"ל חסור
 לקרות צתורה, ונשצת או ציום טוב
 שצתוך שצעה ימי חזילותו אם יש צעל קורא
 אחר נוטצן שילך לבית הכנסת אחר ולא יקרא,
 אבל אם אין צעל קורא אחר מותר לו לקרות:

סימן ד

ג. אם שני הדרכים שנים עולה צדרך הימנית
 לו וירד צדרך השני, והמנהג שלא ירד עד
 שיתחיל העולה אחריו את הצרכה,
 והמדקקים חושצין שצדרך הליכה לא ישמעו

ז. הנצל קורא צריך להיות נזהר ונאל של
 יתצצ צשעת קריאתו ענין קללה או
 התוכחה נוכח שום אדם חס ושלום, גם יהי
 נזהר תמיד להתחיל ולסיים צצבר טוב, ואף
 צענין נוי עשה ונעשה רע לא יתחיל ולא
 יסיים :

ח. הנצל קורא יתאמץ היטצ לקרות צצקדוק,
 ויהי נזהר צכל מה שצריך ליזהר צצקדוק
 קריאת שונע, ולסגור לקרות אפילו תינה אחת
 צעל פה רק יקרא חכל נותוך הכתצ :

ט. כל תינה שהקריאה נשתנה מן הכתינה
 כך נמסרה לנושה ומסיני הקרי עם הכתיני
 וצריך לקרות כמו הקרי, וכן הנקודות עם
 הטעמים והנגינה חכל נמסר כך לנושה ומסיני
 לכן צריך שיהי הנצל קורא צקי צצקדוק

דין הנהגת העולה לתורה וכיצד יברך,
 וכו' י' סעיפים.

א. העולה לתורה עולה לנגדל הקריאה
 צדרך שהיא קצר לו וירד צדרך הארוכה,

געוועזען אין אזעלכע נקידות וואס דער
 טייטש פון דעם ווארט ווערט דורך דעם
 געענדערט. דהיינו פון חֵלֶב אויף חֵלֶב,
 דארף ער איבערזאגען. נאר אויב דער
 טעות איז אין אזעלכע נקידות וואס ענ-
 דערען ניט דעם טייטש פון ווארט, דהיינו
אֵת אֵת, אָדער אויב דער טעות איז נאר
 אין טראָפּ, דארף ער ניט איבערזאגען,
 נאר מען דארף זעהן ער זאל זיך אויס-
 בעסערען
 י. אויב דער בעל קורא איז געווארען א
 אונג ר"ל טאהר ער ניט ליינען. דעם
 שבת אָדער יום טוב וואס זענען אין זיינע
 זיבען טעג פון אבילות, אויב ס'איז דא
 אז אנדערער בעל קורא איז גלייכער ער
 זאל געהן דאווענען אין אז אנדער שול
 אריין און זאל ניט ליינען. נאר אויב עם
 איז ניטא קיין אנדערער בעל קורא מעג
 ער ליינען:

ז. דער בעל קורא דארף זיין געווארענט
 בשעת ער ליינט די תוכחה אָדער
 אנדערע קללות זאל ער ניט אין זינען הא-
 בען אז עם זאל חס ושלום שאדטען וועל-
 כען מענטש. אויך זאל ער זיין געווארענט
 ניט אנצוהויבען אָדער אויסצולאזען ביי
 א שלעכטען פסוק אָדער א שלעכטע מעשה
 ח. דער בעל קורא זאל זיין געווארענט
 צו ליינען מיט צדוק און צו זאגען
 שאַרף וואָרט ביי וואָרט. אזוי גוט ווי
 דער דין איז ביי קריאת שמע זאגען. ער
 טאהר ניט ליינען קיין איין וואָרט פון
 אויסענוועניג נאר אלץ פון אונגעניג:
 ט. יערעם ווארט וואס דארף ווערען גע-
 ליינט אָדערש ווי עם שטעהט
 געשריעבען, און אויך יעדער טראָפּ
 פון די ווערטער, איז אלץ אזוי גע-
 געבען געווארען פון הר סיני. אלץ דארף
 דער בעל קורא אין דעם אלעם שטארק
 מדקדק צו זיין. אויב ער האָט זיך טועה

קריאה הקדושה חלק ב

ופי הצעל קורא ונגיעת הטלית ווקחים את הרוק ועשה עיני נגיעות זין האותיות, לכן מוטב שיגעו עם הטלית על הקלף החלק לנטה צזה העמוד ויסקו :

ג. יש נוהגין לגלול הספר תורה בשעת הצרכה, ויש נוהגין לפתוח, והם יזכרו שלא יציטו צפנים הס"ת בשעת הצרכה, שלא יאמרו צרכות כתובות צתורה, וצריך לוור הצרכות צקול שיגעו הקהל ויענו אמן. כשאוור ונתן לנו את תורתו וכן כשאוור אשר נתן לנו תורת אונת יציה נעט עמודי הספר תורה :

הקריאה לכן מונתיים עד שיסיים הקריאה להעולה אחריו ויורדים והולכים למקומם זין לגבול לגבול :

ב. העולה לתורה צריך ראשית לראות צספר תורה ווקום הקריאה, אחר כך יאחוז בשתי ידיו שני עמודי הספר תורה ויאור הצרכה, ובשעת הקריאה יאחז רק ציד ימנית את העמוד הימני, אבל צהקלף של הספר תורה אסור לאחוז יערום צלי ווטפת אפילו אם נטל ידיו, ויש נוהגין קודם הצרכה שנוגעים עם הטלית צמוקום הקריאה ומוקשים אבל לפעמים מוצא על הצתב צילווי רוק שנתו

סימן ד.

זיד נוהג פאר די ברכה אַנצורירען מיט'ן טלית אויף דעם אַרט וואו מען דאַרף אַנ- הייבען ליינען און אַ קוש טהאַן. עס מאַכט זיך אַבער פיעל מאַהל אַז אויף דעם עמוד געפינט זיך אַ שפּריי- צעל שפייבעכץ פון בעל קורא און דאָרורד ווערט קאַלי פון טלית אַנרירען די פייכטע אותיות. איז אַלזאָ גלייכער אַנצורירען מיט'ן טלית אויף דעם זעלבען עמוד אונ- טען אויף דעם ליידיגען פאַרמעט און אַ קוש צו טהאַן :

ג. טהייל זענען זיך נוהג צו פערמאַכען די ספר תורה בשעת זאגען די ברכה. טהייל זענען זיך נוהג צו עפענען דאַמאַלס די ספר תורה. אַבער זאַגענדיג די ברכה דאַרף מען דאַמאַלס אַרײַנקוקען אין די ספר תורה, כדי מען זאל ניט זאגען אַז די ברכות שטעהן געשריעבען אינוועניג. די ברכות דאַרף מען זאגען הויך, כדי קהל זאל הערען און נאַכזאָגען אָמן. זאַגענדיג „ונתן לנו את תורתו“, און אויך „אשר נתן לנו תורת אמת“ דאַרף מען דאַמאַלס עטוואס אויפהייבען ביידע עץ החיים'ס פון די ספר תורה :

דינים ווי אַזוי זאל זיך נוהג זיין דער וואס איז עולה לתורה, און ווי אַזוי זאל ער מאַכען די ברכות. באַשמעקט פון 10 עינים.

א. דער וואס געהט עולה לתורה זיין זאָל אַרויף געהן אויף'ן בלעמער מיט דעם וועג וואס איז נעהנטער. אַראַבגעהן זאָל ער מיט דעם ווייטערען וועג. אויב ביידע וועגען זייען גלייך זאל ער אַרויפגעהן רעכטס און אַראַבגעהן לינקס. דער מנהג איז מען זאל ניט אַראַבגעהן פון בלעמער ביז וואַנעט מען האָט שוין אַבגעליינט די אַנדערע עליה, נאַכהער זאָל ער אַראַב- געהן צו זיין אַרט :

ב. דער עולה לתורה דאַרף קודם אַרײַנ- קוקען אין ספר תורה צו זעהן וואו מען הייבט אָן צו ליינען. נאַכהער זאל ער אַננעמען מיט ביידע הענד די צוויי עץ החיים'ס פון ספר תורה און זאל מאַ- כען די ברכה. בשעת מען ליינט דאַרף ער נאָר האַלטען מיט די רעכטע האַנד דעם רעכטען עץ החיים. אַבער דעם פאַר- מעט פון ספר תורה טאַהר מען ניט אַנ- רירען מיט די בלויע הענד. טהייל זענען

קריאה הקדושה חלק ב

כה

הנצרכה אף שעדיין לא אמר נותן התורה, יסיים אותה הנצרכה ולאחר הקריאה יאמר נצרכה הראשונה אשר נחר ננו ולא יאמר נצרכו :

ו. אם טעה נצרכה השניה ופתח אשר נחר ננו, אם נזכר קודם שאמר השם של חתימות הנצרכה יתחיל אשר נתן לנו, ואם נזכר לאחר שאמר השם של חתימות הנצרכה קודם שסיים נותן התורה יאמר מיד אלהינו ונלך העולם אשר נתן לנו וגו', ואם לא נזכר עד לאחר שסיים הנצרכה יתחיל ונתחילת הנצרכה של אשר נתן לנו, והשער אפרים מיקל בזה שא"כ לחזור ולנרד אשר נתן לנו :

ז. העולה לתורה אסור להפסיק בין הנצרכה והקריאה, אפי' בלשון קודש ובדברי תורה אל יפסיק, ואפילו ונענין הקריאה אסור לו לכתחילה להפסיק, ואם הפסיק שלא ונענין

ד. אם לאחר שנירד על התורה נזכרו שלא הרלו לו זה הנקום שנירד להתחיל לקרות, הדין כך. שאם היה הטעות בלכות העמוד, או אפילו אם היה הטעות ונעמוד לעמוד אלא שבשעת הנצרכה היה גם זה העמוד ונגולה און נרד לחזור ולנרד, דונסתמוח היתה דעתו על כל מה שנגולה לפניו, אבל אם היה הטעות ונעמוד לעמוד זה העמוד של הנקום הקריאה לא היו ונגולה לפניו בשעת הנצרכה ונרד לגלול מעט הספר תורה להגיע להעמוד של הנקום הקריאה, אז נרד לחזור ולנרד פעם נ', ואון נרד לומר פעם נ' נצרכו רק יתחיל נרד אתה וגו' :

ה. אם טעה נצרכה הראשונה ופתח אשר נתן לנו נזקוק אשר נחר ננו, אם נזכר קודם שאמר השם של חתימות הנצרכה יתחיל אשר נחר ננו, ואם כבר אמר השם של חתימות

אויב ער האט שוין געזאגט דעם שם פון סוף הברכה, זאל ער שוין נומר זיין די ברכה און נאד' ליינען פון די עליה זאל ער זאגען די ערשטע ברכה אשר בחר בנו. נצרכו זאל ער ניט זאגען :

ו. אויב ער האט זיך טועה געוועזען ביי די צווייטע ברכה און האט אנגע' הייבען זאגען די ערשטע ברכה אשר בחר בנו, אויב ער האט זיך דערמאנט איידער ער האט געזאגט דעם שם פון סוף הברכה, זאל ער אנהייבען זאגען אשר נתן לנו. אויב ער האט זיך דערמאנט נאד' זאגען דעם שם פון סוף ברכה איידער ער האט אויסגעלאזט נותן התורה, זאל ער בא' אנהייבען זאגען אלהינו מלך העולם אשר נתן לנו. נאר אויב ער האט זיך דערמאנט נאד' אויסלאזען די גאנצע ברכה, דארף ער זאגען די גאנצע ברכה אשר נתן לנו :

ז. דער עולה לתורה טאָהר ניט מפסיק זיין צווישען די ברכה און די קריאה. אפילו אויף לשון קודש טאָהר מען אויך

ד. אויב מען האט דערזעהן נאך די ברכה אז מען האט איהם ניט געוויזען ריב' טיג וואו מען דארף אנהייבען ליינען, איז דער דין אזוי, אויב דער טעות איז געווען אויף דעם זעלבען עמוד, אדער אפילו אויב דער טעות איז געווען פון איין עמוד צום צווייטען, נאר בשעת די ברכה זענען אפען געוועזען ביידע עמודים, דארף ער ניט מאַכען קיין אנדערע ברכה. נאר אויב דער טעות איז געווען פון איין עמוד צום צווייטען און דער עמוד וואו מען דארף אנהייבען ליינען איז געווען פערוויקעלט און מען האט עס נאר ניט ארויסגעזעהן. דאז דארף ער מאַכען נאך אַמאַל די ברכה. ער דארף ניט אנהייבען נאך אַמאַל ברכה, נאר ער זאל אנהייבען ברוד אתה :

ה. אויב ער האט זיך טועה געוועזען ביי די ערשטע ברכה און האט אנגעהיי' בען זאגען די צווייטע ברכה אשר נתן לנו, אויב ער האט זיך דערמאנט איידער ער האט געזאגט דעם שם פון סוף הברכה, זאל ער אנהייבען זאגען אשר בחר בנו.

קריאה הקדושה חלק ב

ט. יש נהגין שהעולה לתורה קורא עם הצעל קורא בלתי מלה נוולה, אבל לא ישויע קולו דתרי קלי לא נשתמע, אמנם לדינא קיינא לן דשווע כעונה :

י. ווי שנקרא לעלות לתורה ולינו רוצה לעלות גוערים צו צמיפה, ועליו נאמר „כי דבר הי צה“, ואלדנא ונהראוי לכל איש להיות מהדר לעלות לתורה לכל הפחות פעם אחת בחודש :

הקריאה קודם שהתחיל הצעל קורא לקרות נריך לחזור ולנרד, ולא יאמר צרכו פעם צי, ואם הפסיק באמצע הקריאה אי"ל לנרד פעם צי.

ח. כל ונקום שנריך לחזור ולנרד נריך לוור „נרד שם כבוד וולכותו לעולם ועד“ צעור שהוליא שם שניס לצטלה צברכה הראשונה :

סימן ה

הס"ת צפיו, האוהו את הס"ת יאחזה ציד ימינו לצד ימינו, והש"ץ לאחר שאמר „גדלו“ ילך עם הספר תורה דרך ימינו על הונגל שקורין שם, וכאשר ווכניס הס"ת אל הארון קודם לאחר הקריאה יחזור נצד השני של הונגל שהוא גם כן דרך ימינו :

דין הנהגת הסגן והקהל בשעת קריאת התורה, ובו ט' סעיפים.

א. צענה שמוציאים ווכניסים הספר תורה נריך הקהל לעמוד, ומוצה על כל ווי שהספר תורה עונרת לפניו לחנך ולנשק את

לערהייד נאך דעם בעל קורא ווארט ביי ווארט. הויך נאכזאגען טאָהר מען ניט. אָבער לויט דעם דין איז מען יוצא אז מען הערט אויס גוט דעם ליינען ווארט ביי ווארט :

י. אז מען רופט איינעם אויף צום ספר און ער וויל ניט עולה לתורה זיין, דארף מען איהם אָנשריייען מיט שאַנרע. אויף איהם זאָגט דער פּסוק „כי דבר ה' בזה“ אז ער האָט פּארשעמט גאָמ'ס רייד. אדרבא יעדער איד דארף מהדר זיין ער זאל האָבען אז עליה אַמווייניגסטען איין מאָל אין אַ חודש :

ניט אויסריידען. אויב ער האט מפסיק געוועזען איידער דער בעל קורא האט אָנ' געהייבען צו ליינען, דארף ער נאך אַמאָל מאַכען די ברכה, אהו ברכו. אויב ער האט מפסיק געוועזען איין מיטען ליינען, דארף ער ניט מאַכען נאך אַמאָל די ברכה :

ח. ווען נאך עם טרעפט זיך אז מען דארף מאַכען נאך אַמאָל אַ ברכה, דארף מען בעפאָר זאָגען „ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד“. ווייל ער האָט געמאַכט די ערשטע ברכה אַ ברכה לבטלה :

ט. טהייל זענען זיך נוהג ווען זיי זענען עולה לתורה, אז זיי זאָגען נאך שטיי

סימן ה

קהל שטעהן ניט זיצען. און יעדער וואס די ספר תורה ווערט פאַר איהם געטראגען דארף אַ קוש טהאָן די ספר תורה מיט'ן מויל. דער וואס טראַגט די ספר תורה דארף זי האַלטען אין די רעכטע האַנד אויף זיין רעכטער זייט. דער חזן נאך

דינים ומנהגים פאַר דעם גבאי און קהל בשעת מען ליינט אין ספר תורה. באַשטעמט פון 9 ענינים.

א. ווען מען נעהמט ארויס און מען שטעלט אריין די ספר תורה דארף

ב. כאשר הקהל עונה „צרוך הי הונצורך לעולם ועדי, אחר שאומר העולה לתורה צרכו את הי הונצורך, נוהגים לעמוד, ווי שהוף זעל כח נכון להחמיר על עצמו לעמוד בשעת כל הקריאה, אונס נוהגים בכל הקהילות לעמוד בללה הקריאות: עשרת הדברות, חתן בראשית, חתן תורה ובפסוקים האחרונים של כל חומש וחומש:

ג. ושהחמיל הצעל קורא לקרות אסור הקהל לספר אפילו בצברי תורה, ואפי' להורות הוראה אסור, ורק צין גצרה לגצרה מותר להורות הוראה, אצל לאפרושי ואיסורא יכול להפסיק אפילו בצמוע הקריאה, וצוהר פרשת תרומה מוצא שהנספר צצית הכנסת צצרי חול עוגשו גדול מולד:

ד. מי שאינו רונה עתה ללאת צקריאת הספר תורה של חונת היום, רק שצדעמו

לשמוע קריאת התורה אחר כך צצבור שיתפללו אחר כך, יכול ליטב צעת קריאה הראשונה צצית הכנסת מן הצד ויחזיר פניו לצד אחר כדי להראות שאינו רונה עתה ללאת ידי חונת הקריאה, ויכול ללמוד אז או לקרות הסדרא שנים וקרא ואחד תרגום, רק שלא ישמיע קול רם, שלא להטריד ולצצבל את הצבור:

ה. אסור כל אחד מן הקהל ללאת מן צית הכנסת צצמוע הקריאה שהספר תורה פתוח, אצל צין גצרה לגצרה שהסיית ונוכסה יכול ללאת לצורך גדול, וכן אסור להסגן הנוחלק את העליות לרדת מן הנוגדל ולעזוב הספר תורה צצציל שהכעים לו אחד מן הקהל, ואס עצר וירד ועצז את הספר תורה קודם גמר הקריאה יש להענישו, כי זה צציון להספר תורה:

ו. ושהחמיל הצעל קורא לקרות אסור הקהל לספר אפילו בצברי תורה, ואפי' להורות הוראה אסור, ורק צין גצרה לגצרה מותר להורות הוראה, אצל לאפרושי ואיסורא יכול להפסיק אפילו בצמוע הקריאה, וצוהר פרשת תרומה מוצא שהנספר צצית הכנסת צצרי חול עוגשו גדול מולד:

דעם וואס ער האט געואגט „גדלו“ דארף ארויפגעהן מיט די ספר תורה אויף די בימה אין דער רעכטער זייט. און ווען מען טראגט אראב די ספר תורה נאד'ן ליינען אריין צו שטעלען אין ארון קודש. דארף מען אראבגעהן אין די לינקע זייט פון דער בימה:

ב. ווען קהל זאגט ברוך ה' המבורך לעולם ועד נאך דעם „ברכו“ וואס דער עולה לתורה זאגט, אין א מנהג אויפצושטעלען זיך. און ווער עס איז א בעל כח אין רעכט ער זאל שטעהן ביים גאנצען ליינען. אבער ווען מען ליינט פאלגענדע קריאות איז מען זיך נוהג אין אלע קהילות אויפ-צושטעלען זיך. דהיינו עשרת הדברות, חתן תורה, חתן בראשית און אויך די לעצטע פסוקים פון יעדען חומש:

ה. קיין מענש טאָהר ניט אַרויסגעהן פון שוהל בשעת מען האַלט אין מיטען ליינען, נאָר צווישען די עליות מען אַרויסגעהן פון שוהל אויב מען דאַרף נויטיג. דער גבאי וואס טיילט די עליות טאָהר ניט אין מיטען ליינען ברוגו ווערען און אַראַבגעהן פון דער בימה ווייל איינער האָט איהם גראַב בעהאַנדעלט. דער גבאי וואס טהוּם יא אַזוי אין ווערט אַ שטראַף, ווייל דאס איז אַ כּוּיוֹן התורה:

ג. אַזוי ווי דער בעל קורא הייבט אַ ליינען איז אסור צו ריידען אפילו אין דברי תורה. אפילו פסק'נען א שאלה בשעת ליינען טאָהר מען אויך ניט. נאָר צווישען די עליות מען פסק'נען אַ שאלה. אויב אבצושיידען פון אַן עבירה

קריאה הקרושה חלק ב

ז. וזחלק הגי' של הספר הזה הנגתי דקדוק קריאת השמות צפרטיות. תדרשנו משם :

ח. ווי שצניו מוורר לעבודה זרה קורין אותו צסם צן אצי לצניו, אצל לא צסמו לצד, כדי שלא לציישו צרצים, ואם הוא צצר הורגל צמוקס הזה צסם אצי, קורין אותו צסם אצי, כדי שלא לציישו צרצים, אצל כציבוא למוקס אחר יאמר לקרותו צסם צן אצי אצי, כי צס אץ זאת צושה לו :

ט. אסופי ושתוקי קורין להס צסם צן אצי אומס, ואם אץ ידוע זה השם קורין להס צסם צן אצרהס, וכן גר שנתגייר קורין לו צסם אצרהס צן אצרהס :

1. אם הצעל קורא צעצמו עולה לתורה ראשון צריך הסגן לקרות אחד מן הקהל שיעלה ויעמוד אצל הצעל קורא צשעת קריאת עליה הראשונה, משום כבוד הספר תורה :

2. אסור לקרות את העולה לתורה צסם חול, רק לצרך לקרותו צסם הקודש שלו, לכן זיהרו שלא יסוכו על דמיונס צקריאת שנות האלגסיס העוליס לתורה, רק יתקרו היטב לידע את צס הקודש שלו האומייתי וגם צס הקודש של אציו כפי שרגיל לחתום או כפי שרגיליס צני משפתחו לקרותו צסם מוונהק, ווי שאינו מודקדק צזה יכול לפעמיס לגרום פסול צנט שעיי זה יהיו מווצרים צישראל,

א. ווער עם האט א פאטער א משומר זאל מען איהם אויפרופען צום ספר מיט דעם נאָמען פון זיין פאָטערס פאָטער. אָבער ניט בלויז זיין נאָמען אַליין, כדי איהם ניט מבייש צו זיין ברבים. נאָר אויב מען איז שוין צוגעוועהנט פון לאַנג אין דער שטאָרט אויפצורופען איהם מיט'ן פאטערס נאָמען, זאל מען ווייטער איהם אַזוי אויפרופען מיט'ן פאטערס נאָמען, כדי איהם ניט מבייש צו זיין ברבים. אָבער אַז ער קומט אין אַן אַנדער שטאָרט וואו זיין פאָטערס נאָמען איז ניט בעד וואוסט, דאַרף ער זיך הייסען אויפרופען מיט דעם נאָמען פון זיין פאָטערס פאָטער, ווייל דארט איז דאָך דאס פאַר איהם קיין בושע ניט :

ב. אַזעלכע וואס מען ווייסט ניט ווער זייער פאָטער איז, זאל מען זיי אויפֿ־רופען צום ספר מיט דעם נאָמען פון זייער מיטערס פאָטער. אויב דער נאָמען איז ניט בעוואוסט, זאל מען זיי אויפרופען „בן אברהם“. דאס זעלבע איז אַז אַ גר וואס האָט זיך מגייר געוועזען זאל מען איהם אויפרופען „אברהם בן אברהם“ :

1. אויב דער בעל קורא זעלבסט איז עולה לתורה דער ערשטער, דאַרף דער גבאי אַרויפרופען איינעם פון קהל ער זאל זיך אַנדערשטעלען נעבען בעל קורא ביז אייבער די ערשטע עליה, אַזוי פאָדערט דער כבוד התורה :

2. מען טאהר ניט אויפרופען צום ספר דעם עולה לתורה מיט אַן אומהיליג־גען נאמען, נור מען דאַרף איהם אויפֿ־רופען מיט זיין ריכטיגען שם הקודש. אַלזאָ דאַרף דער גבאי מיט דעם אויפֿ־רופער גוט חוקר ודורש זיין ווי אזוי איז זיין ריכטיגער שם הקודש, און אויך דער ריכטיגער שם הקודש פון זיין פאָטער לויט די חתימה אָדער לויט ווי די משפחה רופט זיי. די וואס זענען אין דעם ניט מרדקס קענען אַמאָל דורך דעם גורם זיין עם זאל זיין ממזרים צווישען אידען, ווייל דורך דעם קען אַמאָל אַ גט פסול ווערען. צוליב דעם געפינט זיך אין דיעזען ספר חלק ג' וואו עם ווערט ערקלערט ריכטיג דער שם הקודש פון אַלע אידישע נעמען :

סימן ו

דין סדר העולים לתורה,

ובו יי מעיפים.

ב. אפילו אם הכהן הוא צעל מום גם כן קורא ראשון, והמונהג אפילו כהן עם הארץ קודם לחכם גדול ישראל, ואפילו הישראל גדול מכל בני דורו, ויוכל מקום זהר על כל פנים זה הסגן שהוא ירא שמים שנאס יש נאפשרות לקרות קודם התלמוד חכם לכהן ולוי שהם יראי שמים ובני תורה אל יקרא לכהן * ולוי שהם עמיי הארצים קודם הת"ח :

א. ונזהר ויין התורה לקדש הכהנים שאינם מוחללים כהונתם ואינם צעלי עזירות ורשעים ופורסמנים כדכתיב וקדשתו, וקבלו חז"ל שזה ויירי לכל דבר שנקדשה לפתוח ראשון לצדק ראשון וליתן לו ונהה יפה ראשון, ויוכל מקום צענינים אחרים אם רצה הכהן למוחל על כבודו ולחלק כבוד לוי שגדול מונו הרשות צדק, אבל צענין לקרות בתורה תקנו חז"ל שאין הכהן יכול למוחל, אלא דוקא כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל, כדי שלא יצא הדבר לידי מחלוקת, שכל אחד יאמר אני גדול ולי נאה לקרות ראשון :

ג. אחר הכהן קורא לוי, וצדליכא לוי קורא פעם שנית לזה הכהן שנקרא ראשון, והסגן וזכרי' ולווי' — צמקוס לוי — והכהן לווי' פעם שנית הצרכות כמו צעליה הראשונה, ואסור לווי' לכהן שילא לחון ופני גדול ישראל או ופני שרונים למוכר עלייתו לישראל צמקוס שמוכרים העליות לדבר צדקה,

סימן ו

דינים ווי אזוי דארף זיין דער סדר פון

טיילען עלייות. באשטעט פון

11 ענינים.

ב. אפילו אז דער כהן איז א בעל מום קומט איהם אויך די ערשטע עליה. און דער מנהג איז, אז אפילו א כהן עם הארץ איז בילכער פאר דעם גרעסטע חכם ישראל. נאך דאך אויב ס'איז מעג' ליד אויפצורופען א כהן מיט א לוי וואס זענען ניט קיין עמי הארצים פאר דעם בעל שלישי, וואס איז א תלמיד חכם, זאל מען אזוי טהאן :

א. עם איז א מצוה צו האלמען הייליג די כהנים וואס פערשוועכען ניט זייער כהונה און זענען ניט קיין בעלי עבירות און בעוואוסטע רשעים. אויף דעם שטעטט אין פסוק „וקדשתו“ דו זאלסט איהם הייליגען, דאס מיינט מען אז ביי יעדער דבר קדוש דארף ער זיין דער ערשטער, סיי צו די ברכה זאגען, סיי צו נעמען צום ערשטען דאס בעסטע חלק. נאך דאך ביי אנדערע ענינים אויב דער כהן וויל מען ער מוחל זיין כבוד צו א גרעסערען מאן, אבער ביי קריאת התורה טאהר דער כהן ניט מוחל זיין, נאך דער כהן דארף האבען די ערשטע עליה. נאך כהן א לוי און דערנאך א ישראל, כדי עם זאל ניט קומען צו קיין מחלוקת, ווייל יעדער וועט דאך וועלען די ערשטע עליה:

ג. נאך כהן רופט מען אויף א לוי. אויב ס'איז ניטא קיין לוי זאל מען אויף רופען דעם זעלבען כהן „במקום לוי“. און דער כהן זאל מאכען נאך אמאל די ברכות אזוי ווי ביי די ערשטע עליה. ס'איז ניט ריכטיג צו הייסען דעם כהן ארויסגעהן פון שוהל צוליעב דעם וואס מען וויל גע' בען די ערשטע עליה צו א ישראל חשוב, אדער ווייל מען וויל פערקויפען די ערשטע עליה אויף צדקה. נאך דארט וואו ס'איז א מנהג צו פערקויפען שבת

קריאה הקרושה חלק ב

הוספות, מותר לקרות כהן או לוי גם לאחרון, והחזן המוכרז את העלויות כשאוורר יעמוד פנ"פ ומסיים "אחרון", וגם אם קרא כהן לאחרון, או אפילו לוי לאחרון, מותר לקרות אחריו כהן למפטיר, אבל בתענית נצור אין לקרות כהן או לוי למפטיר, כיון שבתענית נצור המפטיר הוא מומנין הקרואים :

ו. אם טעה וקרא לכהן או ללוי נצנת או צו"ט לעלויות אחרות ועלו על הצנייה, יקרא לישראל שיעלה לעליה זאת, והכהן או הלוי יעמוד עם וימתין עד שיוכל לעלות לאחרון או למפטיר :

ז. אם אין כהן נצנת הכנסת אין הכרח דוקא לקרות לוי נמוקוס כהן, רק יכול לקרות אפילו לישראל נמוקוס כהן, אבל לא יקרא ללוי שיעלה אחר ישראל :

רק צעיר שהונהג למכר התחלת התורה נצנת נראשית הוא מנהג טוב, ונריך לו כהן למוחל על כבודו וללאת נטוב :

ד. נוהגים לקרות נצנת לעליה השלישית את הרב או את הגדול והנכבד נצנת הכנסת והחזן המוכרז את העלויות כשאוורר יעמוד פנ"פ ומסיים "שלישי", ואחר שלישי ומשלים מנין הקרואים עם ישראלים גם כן החשוב חשוב קודם, אבל נמוקוס שמוכרים עליות של הישראלים אין קפידא, ואם וזכרו גם העלויות של כהן ולוי וקנה אותן ישראל אסור הישראל לעלות רק יכבד לכהן ולוי שהוא רונה, ויש מקומות נוהגים לכבד את הרב או את הגדול והנכבד נצנת הכנסת עם עליה הששית, והחזן המוכרז את העלויות כשאוורר יעמוד פנ"פ ומסיים "ששי" :

ה. מותר לקרות כהן או לוי למפטיר, ואם נצור נשלים מנין הקרואים ע"י ששאו

געמאכט הוספות און ס'איז שוין אויפגע-
רופען געווארען זיבען עליות. מעג מען
אויפרופען א כהן אדער א לוי צו אחרון,
און דער אויפרופער דארף דאן ביים אויפ-
רופען אויסלאזען מיט דעם וואָרט "אחרון"
נאָך דעם וואָס א כהן אדער אפילו א לוי
האָט געהאט אחרון מעג מען צו מפטיר
ווידער אויפרופען א כהן. אָבער אין תענית
צבור טאָהר מען ניט אויפרופען א כהן
אדער א לוי צו מפטיר, ווייל דאָן איז דער
בעל מפטיר פאָרעכענט אין די צאָהל
פון די קרואים בעלי העלויות :

א. אויב מען האָט זיך טועה געוועזען און
מען האָט אויפגערופען שבת אדער
יום טוב א כהן אדער א לוי צו אַנדערע
עלויות, און זיי זענען שוין אַרויפגעגאַנגען
צום ספר, זאָל מען אויפרופען א ישראל
צו דיעזע עליות, און דער כהן אדער לוי
זאָל דאַרט שטעהן און וואַרטען ביז מען
וועט קענען איהם אויפרופען צו אחרון
אדער מפטיר :

ב. אויב ס'איז ניטאָ אין דיעזער שוהל
קיין כהן, איז ניט נויטיג אויפצורוד-

בראשית די ערשטע עליה איז דאס א גר-
טער מנהג, אלא דארף דאמאלס דער כהן
אַרויסגעהן פון שוהל מיט גוטען בשעת
מען רופט אויף צו די ערשטע עליה :

ד. ס'איז א מנהג אויפצורופען שלישי
דעם רב אדער און אַנדערען אדם חשוב
און ביים אויפרופען די עליות, יעדמ פב"פ
זאל מען אויסלאזען מיט דעם ווארט
"שלישי". נאָך שלישי זאל מען רופען
צו די איבריגע עליות ישראלים, די חשובע
בעפאר, אָבער וואו מען פערקויפט די
עלויות קוקט מען ניט אויף קיין חשיבות.
נאָר אויב מען האָט פערקויפט די עליות
כהן אדער לוי צו ישראלים, איז מחויב
דער ישראל מכבד צו זיין מיט די עליה
צו א כהן אדער לוי, וואס איהם געפעלט.
אויף טהייל ערטער איז א מנהג און מען
איז מכבד דעם רב אדער דעם גדול פון
שוהל מיט "ששי". און ביים אויפרופען
לאַזט אויס דער אויפרופער מיט דעם
ווארט "ששי" :

ה. מען מעג אויפרופען א כהן אדער א
לוי צו מפטיר. און אויב מען האָט

כהנים, קורא כהן לוי ישראל ואחר כך שאר הכהנים, אם יש שני לויים ושני ישראלים והשאר כהנים, קורא כהן לוי ישראל ואחר כך פעם שנית כהן לוי ישראל, והשאר קורא כהנים :

י. נמוקנות שנוהגים לקרות את החכם שנעיר אל העליה של קריאת השלש עשרה מדות יכול לעלות החכם לעליה זו אף על פי שהוא כהן או לוי :

יא. מי שזכר צמון הזה ונחזיק עמו לכהן, נחנן לקרותו ראשון לתורה :

ח. יש נוהגים בשוחות שלרך להרצה כיבודים ויש צנייהם לזה כהנים ולזה לויים, שקורין כהן לוי ישראל ועוד ישראלים עד ז' קרואים, אח"כ ונתחילין שוב לקרות כהן לוי ישראל ועשין שורה כהרשונה, ואח"כ עוד שורה כפי הדרך, ואחר שאין עוד כהנים ולויים קורין ישראלים אחרים הנזכרים לעלות :

ט. אם יש רק לוי אחד והשאר כהנים, קורא לוי תחלה ואחר כך כהן אחר כהן, אם יש רק לוי אחד וישראל אחד והשאר

סימן ז

א. אם אין כהן נצית הכנסת קורין לישראל או ללוי נמוקס כהן, דהיינו שאחר שאמר ויעזור ויגן ויושיע, וסיים ותנו כבוד

דין אם אין כהן ולוי בבית הכנסת, ואחר כך בא, ובו ו' סעיפים.

ס'איו נאָר דאָ איין לוי, איין ישראל מיט בלויז כהנים, דאָרף מען אויפרופען כהן לוי ישראל, נאכהער בלויז כהנים. אויב ס'איז דאָ צוויי לויים צוויי ישראלים מיט בלויז כהנים, דאָרף מען אויפרופען כהן לוי ישראל נאכהער ווידער כהן לוי ישראל און צו די איבריגע עליות זאל מען אויפ־רופען בלויז כהנים :

י. אין די קהילות וואו ס'איז אַ מנהג אויפצורופען דעם חכם פון שטאָדט צו דער עליה פון שלש עשרה מדות, מען מען אויפרופען דעם חכם צו דער עליה, אפילו ער איז אַ כהן אדער אַ לוי :

יא. בזמן הגלות, אַז אַ פרעמדער איד קומט און זאגט אַז ער איז אַ כהן, איז ער בעגלויבט, און מען דאָרף איהם אויפרופען צו די ערשטע עליה :

פען דוקא אַ לוי במקום כהן, נאָר מען קען אויפרופען אפילו אַ ישראל במקום כהן, און נאָר דעם ישראל זאל מען ניט אויפ־רופען קיין לוי נאָר כסדר בלויז ישראלים: ח. טהייל זענען זיך נוהג אויף שמחות ווען מען דאָרף פיעל כיבודים, און ס'איז דאָ צווישען זיי עטליכע כהנים מיט עטליכע לויים, רופט מען אויף כהן לוי ישראל ביז זיבען עליות. דערנאָך מאַכט מען ווידער אַזאָ שורה כהן לוי ישראל ביז זיבען עליות און זאָ ווייטער, ביז ס'איז שוין מעהר ניטאָ קיין כהנים מיט לויים, דאָן רופט מען כסדר בלויז ישראלים וועלכע דארפען עליות :

ט. אויב אין דיעזער שוהל איז נאָר דאָ איין לוי און די אלע איבריגע אידען זענען כהנים, דאָרף מען אויפרופען דעם ערשטען אַ לוי, נאכהער בלויז כהנים. אויב

סימן ז

א. אויב ס'איז ניטאָ אין שוהל קיין כהן, זאל מען אויפרופען אַ לוי אדער אַ ישראל במקום כהן, דהיינו וועדער אויפ־רופער זאגט „ויעזור ויגן ויושיע“ און לאַזט

דינים אויב ביים אָנהויב אויפרופען איז ניט געוועזען קיין כהן אין שוהל און נאכהער איז ער אַריינגעקומען. באַשמעהט פון 6 ענינים.

קריאה הקדושה חלק ב

והוא הדין כשלא היו יודעים שיש כהן צבית
הכנסת וקראו צמקומו ללוי או לישראל :

ג. אם לא ידעו שיש לוי צבית הכנסת וקראו
לכהן צמקום לוי, וגודע להם תיכף

שיש שם לוי או שעכשיו נאל הלווי צבית הכנסת
אם עדיין לא התחיל הכהן הצרכה, דהיינו
שלא אמר עדיין צרוך אתה ה', אף על פי
שאמר צרכו ונפסיק הכהן וקורין את הלווי,
אבל אם כבר אמר הכהן צרוך אתה ה', אינו
ונפסיק וקורין לו עליה השניה, ועליה
השלישית יכולין לקרות או להלווי או לישראל:

ד. אם קראו לכהן או ללוי לעלות ואינם
שם צבית הכנסת ירמו הסגן צלצנעו לכהן
או ללוי אחר שיעלה לתורה, ולא יקרא

לתורה, יאמר "אם חין כהן כהן, קרב
יעמוד ר' פנ"פ ישראל או לוי צמקום כהן".
וכשקורין לישראל צמקום כהן לא יקרא אחריו
לוי :

ב. אם נאל הכהן צבית הכנסת אחר שהתחיל
הישראל שנקרא לעליה זו צרכה הראשונה
של צרכת התורה, דהיינו שכבר אמר צרוך
אתה ה' אינו פוסק וקורין עליה זו הישראל,
ולא נאל הכהן צבית הכנסת אחר שאמר
הישראל צרכו צלצד ולא אמר עדיין צרוך
אתה ה', או פוסק הישראל וקורין להכהן
שיעלה לעליה זו ויאמר הכהן הצרכה עם
צרכו כסדר, והישראל יעמוד שם וימתין עד
עליה השלישית ולא יקראו להישראל שלישי,

ג. אויב מען האט ניט געוואוסט אז ס'איז
דא א לוי אין שוהל און מען האט
גערופען דעם כהן במקום לוי, און דאז
האט מען זיך באַלד דערוואוסט אז עם
געפינט זיך יא א לוי אין שוהל, אָדער
אויב דער לוי איז דאָ אַריינגעקומען אין

שוהל, אויב דער כהן האט שוין אָנגעהויבן
בען צו מאַכען די ברכה, דהיינו ער האט
שוין געזאגט "ברוך אתה ה'", דאָרף ער
ניט מפסיק זיין נאָר ער זאל נומר זיין די
ברכה און מען ליינט די עליה צום כהן,
און צו שלישי מען מען אויפֿרופען אָדער
א לוי אָדער אַ ישראל. נאָר אויב דער
כהן האט נאָר ניט געהאָט געזאגט ברוך
אתה ה' נאָר בלויז ברכו, זאל דער כהן
מפסיק זיין און מען רופט אויף דעם לוי:

ד. אויב מען האט אויפֿגערופען א כהן
אָדער א לוי און זיי זענען דאָן ניטאָ
אין שוהל זאל דער גבאי א ווינק טהאָן
מיט זיין פינגער צו אַן אַנדערען כהן אָדער
לוי זיי זאלען עולה תורה זיין, אָבער מיט
די נאמען זאל מען זיי ניט אויפֿרופען.
אויב עם געפינט זיך דאָן אין שוהל א זוהן
פון דעם כהן אָדער לוי וואס זענען אויפֿ-
גערופען געוואָרען, מען מען דעם זוהן

אויס "ותנו כבוד לתורה" זאל ער זאגען
"אם אין כאן כהן, קרב יעמד ר' פנ"פ
לוי אָדער ישראל במקום כהן". אז מען
רופט אויף אַ ישראל במקום כהן זאל מען
נאָר איהם ניט אויפֿרופען א לוי :

ב. אויב דער כהן איז אַריינגעגאַנגען אין
שוהל נאָר דעם וואס מען האט אויפֿ-
גערופען אַ ישראל און דער ישראל האט
שוין אָנגעהויבען זאגען די ברכה און ער
האט שוין געזאגט "ברוך אתה ה'" זאל
שוין דער ישראל זאגען ווייטער די ברכה
און מען זאל איהם ליינען די עליה. אָבער
אויב דער כהן איז אַריינגעקומען אין
שוהל ווען דער ישראל האט נאָר געהאָט
געזאגט ברכו אַליין זאל דער ישראל
מפסיק זיין און מען דאָרף אויפֿרופען דעם
כהן ער זאל מאַכען די ברכה כסדר, און
דער ישראל זאל דאָרט בלייבען שטעהן
און וואַרטען מען זאל איהם אויפֿרופען
שלישי. דער זעלביגער דין איז אויך אויב
ווען מען האט אויפֿגערופען דעם ישראל
האט מען ניט געוואוסט אז ס'איז דאָ א
כהן אין שוהל און מען האט זיך דער-
וואוסט ווען דער ישראל האט אָנגעהויבען
זאגען די ברכה :

ה. אם קראו לכהן או ללוי לעלות לאחרון או לנפטר, ואינם הם צבית הכנסת, מותר לקרות לכהן או ללוי אחר בשם כדרך שקורין לעלות לתורה, דאין זהו שם פנס: ו. אם קראו לישראל לעלות לתורה ואינו שם צבית הכנסת, מותר לקרות לישראל אחר בשמו כדרך שקורין לעלות לתורה, דבישראל ליכא שם פנס:

להם בשם כדרך שקורין לעלות לתורה, כי יש זהו שם פנס לכהן או ללוי הראשון, ואם יש שם צבית הכנסת בנו של הכהן או של הלוי שנקראו לעלות, יכולין לקרות את הדין בשמו שיעלה במקום אביו, דזהו ליכא שם פנס, אבל לאביו של הכהן או של הלוי שנקראו לא יקרא לו בשמו שיעלה במקום הדין רק ירמוז לו בלשנו שיעלה, דזהו גם כן שייך שם פנס:

סימן ח

קורא ראשון אפילו כשאין שם כהן אחר, וכן כהן ערל שמתו אחיו ונחת מילה אין חיוב לכדו:

דין לאיזה אנשים אין קורין לעלות לתורה, ובו י"ז סעיפים.

ב. כהן שנשא גרושה או אחת מן הנשים האסורות לו, אפילו גירשה או שמתה,

א. כהן שהוא זעל עבירות בפרהסיא, או רשע ופורסם, או שהרג נפש נזויד, או שהוא חלל שנולד ונגרשה או חליה, אינו

מפסיר, או זיי זענען דאן ניטא אין שוהל מעג מען אויפרופען אן אנדערען כהן אדער לוי מיט זייערע נאמען זאלען עולה תורה זיין צו אחרון אדער צו מפסיר:

ו. אויב מען האט אויפגערופען א ישראל ער זאל עולה תורה זיין, או ער איז דאן ניטא אין שוהל, מעג מען אויפרופען אן אנדערען ישראל מיט זיין נאמען ער זאל עולה תורה זיין אויף דעם ערשטענס ארט:

אויפרופען מיט זיין נאמען ער זאל עולה תורה זיין אויף'ן פאטערס ארט. אבער אויב עס געפינט זיך דאן אין שוהל א פאטער פון דעם כהן אדער לוי וואס זען ען אויפגערופען געווארען, זאל מען ניט אויפרופען דעם פאטער מיט זיין נאמען ער זאל עולה תורה זיין אויף'ן זעהנ'ס ארט נאך דער גבאי זאל צו איהם ווינקען מיט'ן פינגער:

ה. אויב מען האט אויפגערופען א כהן אדער א לוי צו אחרון אדער צו

סימן ח

די ערשטע עליה, אפילו ווען עס איז ניטא קיין אנדערער כהן. א כהן וואס איז אן ערל, ווייל זיינע ברידער זיינען געשטארבן בען איבער מל זיין, איז ניט קיין חיוב איהם מכבד צו זיין אלס כהן:

ב. א כהן וואס האט חתונה געהאט מיט א גרושה אדער מיט אן אנדער פרוי וואס איז אסור צו איהם, אפילו ער האט שוין די פרוי גע'גט אדער זי איז שוין

דינים וועמען מען מאַהר קיין עליה ניט געבען. באשטעמט פון 17 ענינים.

א. א כהן וואס איז א בעל עבירות בפרהסיא, אדער א רשע מפורסם,

אדער וואס האט גע'הרג'עט א מענש כמזיד, אדער וואס איז א חלל, ווייל ער איז געבוירען פון א גרושה אדער פון א חליצה, זאל מען איהם ניט אויפרופען צו

קריאה הקדושה חלק ב

אבל אם זיכתה פנויה אין לזניה מתחלל על ידה :

ו. בתענית לצור שקורין ויחל, אם אין הכהן ומתענה, או שאין זדעתו להשלים התענית אין קורין אותו לעלות לתורה, אלא קורין לישראל המתענה במקום כהן, ואף אם קראו לכהן שאין מתענה לעלות אל יעלה, לכן יאל או הכהן ונזית הכנסת, ואם אין זרצונו ללכת יודיע להסגן שלא יקרא אותו לעלות לתורה ונחמת שאינו מתענה, והוא הדין שאין קורין בתענית לצור לישראל שאינו מתענה :

ז. אם חל תענית לצור צדי וחי, או אם קראו לעלות לכהן או לישראל שאין זדעתו להתענות יעלה, אבל לכתחלה ככון שיאל הכהן שאין זדעתו להתענות ונזית

אין נוהגין בו קדושה לקרותו בתורה ראשון, עד שידור הנאה על דעת רבים מן הנשים האסורות לו :

ג. כהן שנטמא במזיד למת שאינו מת מלוא, אין נוהגין בו ומעלת כהונה, ואין לכבדו עוד בקריאת התורה ראשון, עד שיקבל עליו זלמות שלא יטמא עוד למת כזה :

ד. כהן שגודע בצירור שעצר על זנות עם פנויה, חילל ונעליו את קדושתו, אף שאין מועזרין אותו ומנשית כפיו, וכל מקום אין חיוז לכבדו עוד בקריאת התורה ראשון, ממש דסתם פנויה נדה היא, שגושה לטבול למיכתה :

ה. כהן שיש לו בת שהגירה דתה או זיכתה אין חיוז לכבדו עוד ולקדשו בקריאת התורה ראשון, כי לזניה היא ונחלת, ודוקא אם זיכתה כשהיתה אשת איש אפילו בצירוסין,

ו. א כהן וואס האט א טאכטער א משומדת, אדער א זונה, איז ניט קיין חיוב איהם מכבד צו זיין מיט די ערשטע עליה, ווייל דורך אזא טאכטער ווערט דער פאטער פערשוועכט פון די כהונה. דאס איז נאר אז די טאכטער איז מונה ווען זי איז א אשת איש, אבער אויב זי איז מונה ווען זי איז א פנויה, ווערט דער פאטער ניט פערשוועכט דורך איהר :

ז. אין תענית צבור ווען מען ליינט ויחל, אויב דער כהן פאסט ניט, אדער ער וויל ניט משלים זיין דעם תענית, זאל מען איהם ניט אויפרופען צום ספרי נאר מען זאל אויפרופען א ישראל במקום כהן. אפילו מען האט שוין אויפגערופען אזא כהן זאל ער ניט עולה תורה זיין. אלא זאל דער כהן ארויסגעהן דאמאלס פון שול אדער ער זאל מודיע זיין צום גבאי מען זאל איהם ניט אויפרופען ווייל ער פאסט ניט. דער זעלבער דין איז אויך קעגען א ישראל וואס פאסט ניט :

ח. אויב תענית צבור איז געפאלען איז מאנטאג אדער דאנערשטאג, און מען האט אויפגערופען ביים דאוונען שחרית

געשטארבען, האט ער פערלירען זיין קדושה, מען זאל איהם ניט אויפרופען צו די ערשטע עליה, ביז ער וועט א נדר טהון על דעת רבים, ער זאל זיין אבגעשיידט פון אזעלכע פרויען וואס זענען אסור צו איהם :

ט. א כהן וואס האט זיך מטמא געוועזען במזיד צו אזא מת וואס איז ניט קיין מת מצוה, האט ער פערלירען די מעלה פון כהונה, מען זאל איהם שוין ניט מכבד זיין מיט די ערשטע עליה, ביז ער וועט אויף זיך מקבל זיין באמת, ער זאל זיך שוין מעהר ניט מטמא זיין צו אזא מת :

י. א כהן וואס איז בעוואוסט געווארען אויף זיכער אז ער האט מזנה געווען זען מיט א פנויה, וואס האט ניט קיין מאן, האט ער פערשוועכט זיין קדושה, און כאטש מען מעג איהם לאזען דוכענען פון דעסטוועגען איז שוין ניט קיין חיוב איהם מכבד צו זיין מיט די ערשטע עליה, ווייל געוועהנליך איז א פנויה א נדה, ווייל זי שעמט זיך טובל צו זיין פון איהר נדה צייט :

בשנו לישראל העולה בנזקוס כהן, ולא
נרומזה, לכן נכון שהכהן או הלוי שאסור
להם להפסיק ילאו ונצית הכנסת קודם
הקריאה, כשלין עם כהן או לוי אחר :

י. כל זה לכתחלה, אבל זדיענד אם קראו
לכהן או לוי או ישראל לעלות לתורה
בנזקוס שאסור להפסיק, ואפילו בנזמנע
קריאת שנוע ובנזמנע הפרק יפסיק ויעלה, אך
אם יכול לומר ולסיים עד הפרק יעשה כך,
ואם אינו יכול לסיים עד הפרק יסיים להיכא
דסליק ענינא, ולא יקראו בלחש הקריאה
עם הנעל קורא רק ישנוע וישתקו, ויוכל
שכן שלא יפסיקו לאמר להסון לעשות ווי
שנדך.

יא. אם הי עומד כהן או לוי ויוכל שכן
ישראל בנזמנע תפלת השמונה עשרה

הכנסת, וכל זה בקריאת ויחל דשחרית, אבל
בקריאת ויחל דמונחה חף זדיענד אם קראו
לזה שאינו מותענה לעלות לא יעלה :

ח. אין לקרות לעלות לתורה לזה שעומד
בנזמנע פסוקי דזמרה, רק לכהן או ללוי
אם אין עם כהן או לוי אחר ויותר לקרות
אותם בנזמנע פסוקי דזמרה, אבל לא יקראו
בלחש הקריאה עם הנעל קורא רק ישנוע
וישתקו :

ט. הי עומד הכהן או הלוי בתפלה בנזקוס
שאסור להם להפסיק, כגון בנזמנע
ברכות קריאת שנוע ויוכל שכן בקריאת שנוע
ענוה, אל יקראו אותו לעלות לתורה, אפילו
אם אין עם כהן או לוי אחר, רק יקראו ללוי
או לישראל בנזקוס כהן, או לכהן שעלה
ראשון בנזקוס לוי, ויותר אז לקרות

במקום לוי. און דאמאלם אז מען רופט
אויף א ישראל במקום כהן מעג מען איהם
אויפרופען מיט זיין נאמען, ניט אויף'ן
ווינק. אלזא איז גלייך אז דער כהן אדער
לוי וואס האלט אין מיטען דאוונען, וואו
מען טאר גאר ניט מפסיק זיין, ווען זיי
זעהן אז ס'איז ניטא קיין אנדערער כהן
אדער לוי, זאלען זיי ארויסגעהן פון שוחל
פאר'ן ליינען :

י. דאס איז אלץ נאר לכתחלה, אבער
בדיעבד ווען מען האט אויפגערופען
א כהן אדער א לוי אדער א ישראל ווען
זיי האלטען אפילו אין מיטען קריאת
שמע, זאלען זיי מפסיק זיין און עולה
תורה זיין. נאר אויב זיי קענען זאלען
זיי געשווינד צוזאגען צו אז ענין, און זיי
זאלען ניט מיטזאגען שטילערהייד דאס
ליינען מיט דעם בעל קורא, נאר זאלען
שווייגען און אויסהערען. ומכל שכן זיי
זאלען ניט מפסיק זיין מיט הייסען מאכען
א מי שבידך :

יא. אויב א כהן אדער א לוי ומכל שכן
א ישראל האלטען אין מיטען שמנה
עשרה, אדער פאר די שמנה עשרה נאר
די ברכה פון גאל ישראל, איז אפילו

אזא כהן אדער א ישראל וואס וויל ניט
פאסטען, איז בדיעבד פערפאלען און זיי
מעגען עולה תורה זיין. אבער אויב מען
האט אויפגערופען אזעלכע צו מנחה,
אפילו ס'איז מאנטאג אדער דאנערשטאג
זאלען זיי ניט עולה תורה זיין :

ה. מען זאל ניט אויפרופען צום ספר
אזעלכען וואס דאווענט און האלט אין
מיטען פסוקי דזמרה. אויב א כהן אדער
א לוי האלט אין מיטען פסוקי דזמרה און
ס'איז ניטא קיין אנדערער כהן אדער לוי
מעג מען זיי לכתחלה אויפרופען צום ספר
נאר זיי זאלען ניט נאכזאגען שטילערהייד
דאס ליינען מיט דעם בעל קורא, נאר
זאלען שווייגען און אויסהערען :

ט. אויב א כהן אדער א לוי האלט אין
מיטען דאוונען וואו מען טאר גאר
ניט מפסיק זיין, דהיינו אין מיטען די
ברכות פון פאר קריאת שמע, ומכל שכן
אין מיטען קריאת שמע זעלבסט, זאל מען
זיי ניט אויפרופען צום ספר, אפילו ווען
ס'איז דארט ניטא קיין אנדערער כהן
אדער לוי, נאר מען זאל אויפרופען א
ישראל במקום כהן, אדער דעם כהן פון
דער ערשטער עליה זאל מען אויפרופען

קריאה הקרושה חלק ב

יג. אסור לקרות לשוטה או לתרגם שאינו שומע ואינו נודבר לעלות לתורה, אבל אם התרגם ונדבר אפי' רק בקושי עולה לתורה אף על פי שאינו שומע, סומא כוהנים לקרותו לתורה אם יש לחוש למחלוקת דוקא, כי על פי דין אין לקרות לסומא לעלות לתורה :

יד. אין לקרות לתורה ווי שהיא עור או פסח נפרשת, "עורת או שזור" וכן בכל כיוולא צה כדי שלא יתצייש, וכן אין לקרות לתשוד על עריות נפרשת עריות, ודוקא אם הוא רק תשוד, אבל אם צרור שכל על ערוה ולא עשה תשונה אז ארנבל, אם רק אין לחוש למחלוקת, יש לקרותו לפרשת עריות, כדי שיגוש ויעשה תשונה :

טו. אין לקרות לתורה שני אחים זה אחר זה בין וכן האלץ בין וכן האלם, וכן בן

חומר עוד יותר, שאפילו נדיענד אם קראוהו לעלות אל יפסיק לעלות, והוא הדין אם היה עומד בין גאולה לתפלה, רק אם עומד בסיום השמונה עשרה אחר שצריך וסיים הוצרך את עמו ישראל בשלום, יאמר הפסוק, "יהיו לרגון חמרי פי" ויעלה תיכף.

יב. נודינותינו נוהגים שלא לקרות לקטן לעלות לתורה עד שיהיה בן י"ג שנה, אפילו אם הוא כהן ואין כהן אחר אין קורין לקטן, חונס לנפטיר נוהגים לקרות לקטן, חוץ צימים הנוראים ונתענית נזיר ונארבע פרשיות וציום אי' דשזועות וצוי' של פסח ונשנת שונה שאין קורין לקטן, חונס ונד הדין מותר לקרות האידנא לקטן שהגיע למינוך לעלות לתורה אם יש צעל קורא מיוחד המוילא את הנזיר בקריאתו והנזיר נהנה מפני מחלוקת :

זיך נוהג אויפצורופען צום ספר, דא וואו ס'איז איבער צו קלעהרען פאר א מחלוקת זאנסטס איז על פי דין פארווערט אויפצורופען א בלינדען צום ספר :

יד. מען טאָהר ניט אויפרופען צום ספר דעם וואס איז א בעל מום אויף אן אויג, אדער וואס הינקט אויף א פוס, צו דער פרשה וואו עס שטעהט דער פסוק "עורת או שזור". דאס זעלבע איז אויך ביי אן אנדערען בעל מום. אלץ כדי דער מענטש זאל ניט מבויש ווערען. אויך טאָהר מען ניט אויפרופען צו די פרשה פון עריות אזא מענטש וואס איז אין חשד אויף זנות מיט עריות. דאָס איז נאָר גערעדט וועגען א מענטש וואס מען איז נאָר איהם הושד דערניען, אָבער אַזעלכער וואס מען ווייסט זיכער אַז ער האָט די עבירה געטאָהן און וויל ניט קיין תשובה טהון, אויב ס'איז נאָר ניט קיין מורא פאַר מחלוקת איז אדרבא גאַנץ גלייך איהם אויפצורופען צו די פרשה, כדי ער זאל זיך שעהמען וועט ער זיכער תשובה טהון :

טו. מען טאָהר ניט אויפרופען צום ספר צוויי ברידער, סיי פון איין פאָטער,

בריעבר אַז מען האָט זיי שוין אויפגעריי פערן צום ספר, טאָהרען זיי ניט מפסיק זיין מיט עולה תורה זיין. נאָר אויב זיי האַלטען צום סוף שמנה עשרה נאָר די ברכה "המברך את עמו ישראל בשלום" זאלען זיי זאגען נאָר בלויז דעם פסוק "יהיו לרצון אמרי פי" און זאלען באַלד עולה תורה זיין :

יב. אין אונזערע מדינות איז מען זיך נוהג מען זאל ניט אויפרופען א קטן צום ספר, ביז ער ווערט אַלט דרייצעהן יאהר. נאָר צו מפטיר רופט מען יא אויף א קטן. החוץ די מפטירים פון ימי נוראים. תענית צבור, פון די ארבע פרשיות, פון ערשטען טאָג שבועות, פון שביעי של פסח, פון שבת שובה, רופט מען ניט אויף קיין קטן. דאָס איז אלץ נאָר מצד המנהג, אָבער ניט מצד הדין, בפרט וואו עס קען אַרויסקומען א מחלוקת :

יג. מען טאָהר ניט אויפרופען צום ספר קיין שוטה און ניט קיין טויב־שטר מען. דער וואס קען נאָר עטוואס ריידען אפילו ער איז טויב, מעג מען שוין איהם אויפרופען צום ספר. א בלינדען איז מען

הקרואים לקרות צי אחים או אז ובנו זה אחר זה :

יז. אין לקרות לתורה את האזל תוך השצעה שלו, וזדיענד אס קראוהו לעלות, צחול לא יעלה, אזל צצצת ווייט זדיענד אס קראוהו לעלות יעלה, שאין אזלות נוהג צצצת ווייט צפרהסיא, ואס האזל כהן ואין אס כהן אחר וותר לקרותו אפילו לכתחלה, ווייט ווטצ זיאל אזל הכהן וניצת הכנסת קודם הקריאה, ואס הוא אונק אפילו זדיענד אס קראוהו לעלות לתורה אסור לו לעלות, ואס האזל צעל צרית גיש לו צן למוול צצצת תוךד השצעה שלו וותר לכתחלה לקרותו לתורה :

אחר אזוי או אז אחר צנו אין לקרותם כך נושם עינא צישא, ואפילו אס אחד הוא אחרון והשני ופטייר גס כן אין לקרותם זה אחר זה, אזל כשוויאין ספר אחר לומפטייר וותר לקרותם זה אחר זה, וצנוקוס האורד יש להחיר עס צן צנו לקרותם זה אחר זה, וכל זה רק לכתחלה אזל זדיענד אס קראוהו ועלה לא ירד :

מז. ווקוס שטוהנין שלא לקרות הופטייר צשנו רק שקרוין סתם "יענווד ופטייר", כיון שאין וזכירין השם וותר לקרות צי אחים או אז ובנו זה אחר זה אחרון וופטייר, וכן צנוקוס שטוהנין כך גס צשאר הקרואים שאין וזכרין שנותם וותר גס צשאר

סימן ט

א. כער שנעשה צר ונוהו צלוונע השצוע קודם זה השצת, הוא חיוצ צוה השצת

דין סדר החיובים לעלות לתורה, ובו יי עסיפים.

שארט ניט אויפצורופען א זוהו נאך א פאטער אדער א ברודער נאך א ברודער : יז. מען טאָהר ניט אויפֿרופען צום ספר און אבֿל אין די שבעה. בדיעבד און מען האָט איהם שוין אויפֿגערוֿפען, אויב ס'איז אין דער וואַכען זאל ער ניט עולה תורה זיין, אויב ס'איז שבת אָדער יום טוב זאל ער יא עולה תורה זיין. אויב דער אבֿל איז א כהן און ס'איז ניטאָ קיין אַנדערער כהן מעג מען איהם לכתחלה אויפֿרופען. דאָך איז גלייכער אז דער אבֿל כהן זאל אַרויסנעהן פון שוהל פּאָר'ן ליינען. אויב דער אבֿל איז און אונג, דאס הייסט דער טאג פון די קבורה, אפילו מען האָט איהם שוין אויפֿגערוֿפען טאָהר ער אויך ניט עולה תורה זיין. אויב דער אבֿל מאַכט א ברית אין שבת פון די שבעה, מעג מען איהם לכתחלה אויפֿרופען דעם שבת צום ספר :

סיי פון איין מוטער, איינעם נאָר'ן אַנדער רען. אויך א זוהו נאָך א פּאָטער אָדער א פּאָטער נאָך א זוהו טאָהר מען ניט אויפֿרופען, וועגען און עין הרע. אפילו און דער ערשטער איז אחרון און דער צווייטער איז מפטייר טאָהר מען אויך ניט. נאָר אויב מען נעהמט אויס אן אַנדער ספר צו מפטייר, מעג מען שוין זיי אויפֿרופען איינעם נאָר'ן אַנדערען. און אייניקעל נאָר'ן זיידען, אויב מען דאַרף, שאָרט ניט אויפֿצורופען. בדיעבד און מען האָט שוין אויפֿגערוֿפען א זוהו נאָך א פּאָטער אָדער א ברודער נאָך א ברודער זאל ער עולה תורה זיין :

מז. דארט וואו ס'איז איינגעפיהרט ניט אויפצורופען דעם מפטייר ביים נא" מען, נאך מען רופט "יעמד מפטייר", דאס גלייכען וואו ס'איז איינגעפיהרט און ביי אלע עליות רופט מען ניט ביי די נעמען.

סימן ט

א. א בחור וואס איז געווארען בר מצוה פאר שבת אדער אין שבת, איז ער

דינים וועגען סדר פון די חיובים צו עליות. באשטעהט פון 10 ענינים.

קריאה הקדושה חלק ב

השבת, ודוקא שהוא צחור או שהכלה היא בתולה :

ד. צעל נרית בשבת שקודם נרית ויולה הוא חיוג, ואם הנרית ויולה הוא ציום השבת או ציום חול של קריאת התורה, הוא חיוג יותר, עד שדוחה חיוגים אחרים הפחותים מונו :

ה. צעל היולדת בשבת שהיולדת נתרפאה בשלימות והולכת לנית הכנסת הוא חיוג, וציה השבת שהוא יום מ' לזכר ויום שמיים לנקבה, צעלה הוא חיוג אף שהיולדת אין הולכת עדיין לנית הכנסת כיון שהוא זמן הנצלת קרנן ליולדת, ואף אם הפילה גם כן צעלה הוא חיוג בשבת של זמן הנצלת קרנן היולדת, ונלצד שאם הפילה לורה שלא נודע מה הפילה, אז אין צעלה חיוג :

לעלות לתורה, ומכל שכן אם נעשה צר ונציה ציה היום שקורין צו נספר תורה, והוא דוחה לכל החיוגים, חוץ וכן החתן שמוזרים אותו שהוא גם כן דוחה לכל החיוגים, לכן יפילו גורל ציניהם, אצל אם יום חופתו של החתן הוא ציום קריאת התורה אז דוחה החתן לצר ונציה :

ב. החתן בשבת שקודם החתונה צמקום שמוזרים אותו הוא חיוג, אצל צמקום שאין ומוזרים אותו אינו חיוג, אם השב החתן שהחתונה תהיה בשבוע הנצ' וכדחית אחר השבת על שבוע אחר, אם רוצה שיזמרו אותו פעם שנית בשבת אחר שקודם החתונה נעשה חיוג פעם שנית לקרותו לתורה, ואם לאו, אינו חיוג :

ג. החתן בשבת שאחר החתונה, אם היתה חתונתו וניום ד' והללה הוא חיוג ציה

ג. א חתן, דעם שבת נאך זיין חתונה, אויב די חתונה איז געוועזען פאר שבת מיטוואך אדער שפעטער, איז ער אין דעם שבת א חיוג צו אן עליה. און דאס איז נאך אויב דער חתן איז א בחור, אדער אויב די כלה איז א בתולה :

ד. א בעל ברית, דעם שבת פאר דעם ברית איז א חיוג צו אן עליה. אויב דער ברית איז אין דעם זעלבען טאג פון קריאת התורה, איז ער נאך א גרעסער חיוג צו אן עליה און איז בילכער ווי אנדערע קלענערע חיוגים :

ה. דער מאן פון א יולדת איז א חיוג צו אן עליה דעם שבת וואס די יולדת האט שוין אָנגעהויבען געהן אין שוהל אריין. אויך איז דעם שבת וואס איז דער פערציענסטער טאג נאך א זכר געבורטה, אדער דער אכטציגנסטער טאג נאך א נקבה געבורטה, איז דער מאן א חיוג צו אן עליה, אפילו די יולדת געהט נאך ניט אין שוהל אריין. דאס זעלבע איז אויך נאך א מאפלינג :

א חיוג צו אן עליה דעם זעלבען שבת, און ער איז בילכער ווי אנדערע חיוגים. החוץ א חתן דעם שבת וואס מען בעזינגט איהם פאר די חתונה, ער איז אויך אַזא חיוג צו אן עליה אַזוי ווי א בר מצוה. אַזא אויב ס'איז מעהר ניטא ווי איין עליה פאר ביידע, זאלען זיי ווארפען גורל צווישען זיך. אויב דער חתן האט חתונה אין דעם זעלבען טאג פון קריאת התורה, איז ער בילכער ווי א בר מצוה :

ב. א חתן, דעם שבת פאר די חתונה איז נאך א חיוג דא וואו מען בעזינגט דעם חתן ביים אופרופען, אָבער וואו מען בעזינגט ניט איז ער קיין חיוג ניט. אויב דער חתן האט גערעכענט אן די חתונה וועט זיין די וואך נאך שבת, און צום סוף איז די חתונה אָבעלענט געווארען אויף אן אנדער וואך, אויב דער חתן פער-לאנגט מען זאל איהם נאך א מאל בעזינגען דעם שבת פאר די חתונה, איז ער ווידער א חיוג צו אן עליה, אָבער אויב מען בעזינגט איהם ניט נאך א מאל, איז שוין קיין חיוג ניט :

השצעה שלו, מדרגה ו) צעל ברית נשנת שקודם הנרית נוילה וכן צעל יולדת נת נשנת ראשון שקורא לה שם :

ח. אם יש שני חיונים שוים יזקק הסגן איך שיהיה יותר כבוד התורה כך יחלק העלויות, אם אין עוד רק עליה אחת ושני חיונים שוים, יפילו גורל צנייהם, והעיקר שלם לעשות מחלוקת :

ט. צמקוס שטוהגים לקרות נפרשת ויחי „המלאך הגואל“ ללוי, יכול לוי לקנות עליה זו ולדחות כל החיונים, חוץ ומתקן נשנת שזמורים אותו ונער שנעשה צר נוטה :

י. יש עוד חיונים נולד המנהג, כגון הולה שנתרפא וכיוצא בו שצריך לנרד נרכת הגוול, נוהל וסנדק ציום הנרית נוילה, צעל תוקע והש"ץ צראש השנה ויום כפור :

1. מי שיש לו יאהרצייט נשנת, וכן אצל נשנת הראשון שאחר השצעה שלו הם חיונים לעלות לתורה, אצל הוא אחרון לשאר החיונים, ורק הוא קודם לצעל ברית נשנת שקודם הנרית נוילה :

2. סדר מדרגות של החיונים לעלות לתורה כך הוא : מדרגה א) חתן ציום חפתו, מדרגה ב) נער שנעשה צר נוטה, חתן נשנת קודם החתונה צמקוס שזמורים אותו, צעל ברית ציום של הנרית נוילה, מדרגה ג) צעל היולדת נשנת שהיולדת הולכת לציח הכנסת או נשנת שהוא יום הארבעים לזכר ויום השמיים לנצחה, מדרגה ד) חתן נשנת שאחר החתונה שהיתה נשנע העבר מיום ד' והלאה, מדרגה ה) צעל יאהרצייט ואצל אחר

באלד נאד די שבעה; ו) א בעל ברית אין דעם שבת פאר' ברית און דער וואס גיט שבת א נאהמען א מיידעל :

ח. אויב ס'איז דא צוויי גלייכע חיובים זאל דער נבאי זיך מיישב זיין ווי אזוי ס'איז מעהר כבוד התורה אזוי זאל ער טהיילען די עליות. אויב ס'איז דא עטלי' כע גלייכע חיובים צו איין עליה, זאלען זיי ווארפען גורל צווישען זיך, און דער עיקר עם זאל גיט פארקומען קיין מחלוקת:

ט. דא וואו ס'איז א מנהג צו ליינען אין די סדרא ויחי „המלאך הגואל“ צו א לוי, מעג א לוי קויפען די עליה און ער איז בילבער פאר אלע חיובים, אויסער די חיובים פון ערשטע און צווייטע קלאסען :

י. ס'איז נאך פאראן חיובים מצד המנהג, דהיינו א הולה וואס איז געוונד גע- ווארען, און נאך אזא שטייגער, וועלכע דארפען גומל בענשען. דער מוהל, דער סנדק אין טאג פון ברית מילה, דער בעל תוקע און דער חזן אין ראש השנה, יום כפור :

1. א מאן וואס האט יאהרצייט אין שבת, אויך אן אבל דעם ערשטען שבת נאך די שבעה, זענען חיובים צו אן עליה. זיי זענען בילבער צו אן עליה ווי א בעל ברית אין דעם שבת פאר דעם ברית אבער די איבריגע אויבענדערמאנטע חיובים זענען בילבער פאר זיי צו אן עליה :

2. די חיובים צו עליות ווערען צוטהיילט אויף זעקס קלאסען: א) א חתן אין זיין חופה טאג; ב) א בר מצוה, א חתן אין דעם שבת פאר די חתונה וואו מען בעזינגט איהם, א בעל ברית אין דעם טאג וואס דער ברית מילה קומט פאר; ג) דער מאן פון א יולדת אין דעם שבת וואס די יולדת האט אנגעהויבען געהן אין שוהל אריין, אדער דעם שבת וואס איז דער פערצינסטער טאג נאך א זכר געבורטה, אכטצינסטער טאג נאך א נקבה געבורטה; ד) א חתן אין דעם שבת נאך זיין חתונה וואס איז פארגעקומען פאר שבת מיטוואך אדער שפעטער; ה) א מאן וואס האט יאהרצייט היינט און אן אבל

סימן י

קרנן ונוסף, וזון חילולו צומדות, קורין ד' גברי. ציום טוב שנתוסף לזיסור מלכה, וזון חילולו צמלקות, קורין ה' גברי. ציום הכפורים שזון חילולו צכרת, קורין ו' גברי. צצנת שזון חילולו צסקילה, קורין ז' גברי. ונתנו רמז וסיון על סדר זה הפסוק שזע ישראל, כי שמע ג' אותיות, נגד העולים צשני וחמישי וכו', ישראל ה' אותיות, נגד העולים ציום טוב, הויה ד' אותיות, נגד העולים צראש חודש וחול המועד, אלקינו ו' אותיות, נגד העולים ציום הכפורים, הויה אחד ז' אותיות, נגד העולים צצצנת:

ג. אם יש חתונה או צרית מילה יכולין לעשות הוספות צקריאת התורה דצנת להוסף על מנין הקרואים, אלז ציום הכפורים לזן להוסף על שזה קרואים, וציום טוב יש ומתירן לעשות הוספות אם נחזן לזה, וכשעושין

דין סדר הקריאה לכל זמני השנה, ובו י"ז סעיפים.

א. משה רבנו ע"ה וצבאים שעמו תקנו שיהיו קרואים צתורה צצצנות וימים טובים וגם צשני וחמישי, כדי שלא יהיו ישראל ג' ימים צלי תורה, כי שני וחמישי הם ימי רזון, צצממישי צצצנת עלה משה לקבל לוחות האחרונות וירד צשני צצצנת, אחר כך הוסיף עזרא ותיקן שיהיו קורין צתורה גם למנחה צצצנת, צצצנל יושני קרנות שאין להם פנאי לצוא לצית הכנסת צשני וחמישי:

ב. גם תיקן עזרא לישראל כיצד יהיה סדר הקריאה, להייו שיהיו קורין צשני וחמישי וצמנחה של צצנת ויום הכפורים, צמנוכה ופורים וצתענית צצור שחרית וצמנחה, ג' גברי. צראש חודש וחול המועד שנתוסף

סימן י

דינים פון ספר תורה ליינען אין אלע צייטען פון יאהר. באשטעקם פון 17 ענינים.

מען אויפרופען צו דריי מענשען. דאס הייסט דריי עליות. ראש חודש אוז חול המועד וואס די טעג זענען הייליגער זאל מען אויפרופען פיער עליות. יום טוב איז מעהר הייליגער זאל מען אויפרופען פינף עליות. יום כפור איז נאך מעהר הייליגער זאל מען אויפרופען זעקס עליות. שבת איז דער הייליגסטער טאג זאל מען אויפ־רופען זיבען עליות, ווייל שבת החוץ זיין הייליגקייט האט ער נאך א מעלה אז דער עונש פון חילול שבת איז דער גרעסטער עונש:

ג. אויב ס'איז דא פיעל חיובים צו עליות דורך א חתונה אָדער א ברית מילה מעג מען מאַכען שבת הוספות. יום כפור קען מען ניט מאַכען קיין הוספות. יום טוב אויב ס'איז נויטיג איז דא פוסקים וואס זענען מתיר צו מאַכען הוספות. אז מען מאַכט הוספות זאל מען אויפרופען דעם לעצטען, יעמד פב"פ אחרון" אויב

א. משה רבנו מיט די נביאים האבען מתקן געוועזען קריאת התורה שבת אוז יום טוב, אויך מאנטאג אוז דאנער־שטאג, כדי אידען זאלען ניט זיין דריי טעג אהו תורה. נאכהער האט עזרא נאך מוסיף געווען א תקנה מען זאל ליינען אין ספר אויך שבת צו מנחה, צוליבע די אר־בייטער קלאס וואס האבען ניט קיין צייט צו קומען אין שוהל אריין מאנטאג אוז דאנער־שטאג:

ב. אויך האט עזרא מתקן געווען ווי אזוי עס זאל זיין דער סדר פון ליינען אין ספר. דהיינו אז מאנטאג אוז דאנער־שטאג אוז מנחה פון שבת אוז יום כפור אויך חנוכה אוז פורים אוז ווען ס'איז א תענית צבור צו שחרית אוז צו מנחה זאל

ה. אם קלת ומהונין שמוע וקודם הקריאה
 ויש רק פחות וועשרה שלא שמוע עדיין
 הקריאה, נסתפקו הפוסקים אם מותר
 להוילא ספר תורה לקרות בשבילם, ועל כל
 פנים אם אין שזעה אנשים שלא שמוע
 הקריאה נרור הדבר שאין להוילא ספר תורה
 בשבילם :

ו. מווקוס שפסקים הקריאה דשנת שהרית
 קורין זנומה וזשנת הנל, ולא יקראו
 פחות וועשרה פסוקים לני גברי, הפסוק
 וידבר הוא מן הונוין. וזריך לקרות לכל אשר
 לא פחות מוני פסוקים, ולשלישי קורין די
 פסוקים, דזענד אם לא קרא לכולם רק
 טו פסוקים יאל :

ז. *שנת ראש חודש, שנת חנוכה, שנתות
 של פרשת שקלים, זכור, פרה, חודש,

הוספות קורין לזעל עליה האחרונה, "יעמוד
 פז"פ אחרון", ואם אין מוספין קורין "יעמוד
 פז"פ שביעי", גם נוהגין לקרות לזעל השלישי
 "יעמוד פז"פ, שלישי ולזעל השני "יעמוד
 פז"פ שני, אבל בשאר העלויות קורין להעולים
 סתם ואין מזכירין איזו עליה היא :

ד. התקנה של קריאת התורה נח נתקנה
 אלא לקרות זעשרה אנשים גדולים,
 התחילו לקרות זעשרה וילאו ווקלתן וכשתיירו
 רובן, אם כבר התחיל הברכה דהיינו שאנור
 צורך אתה הי, וגמור כל הקריאה ויקראו
 לעלות לתורה ונין האנשים של חזנת היום,
 ומזכרים לפניה ולאחריה, וזעל השני יאנור
 ההפטרות נלי זרכותיה, והקדיש יאנור קודם
 ההפטרות :

צעהו מאז וואם האבעז נאך ניט געהערט
 ליינען, איז א ספק צו מען מען צוליעב
 ווייניגער ווי א מנין ארויסנעהמען א ספר
 צו ליינען. אויב איז דעם מנין איז ניטא
 קיין זיבען מאז וואם האבעז נאך ניט
 געהערט ליינען טאהר מען געוויס ניט
 ארויסנעהמען א ספר תורה צוליעב זיי :

א. דא וואו מען בלייבט שטעהן אין
 ליינען שבת צו שהרית זאל מען פון
 דארט אן ווייטער ליינען שבת צו מנחה
 און אויך אין די צווייטע וואך. וועניגער
 ווי צעהן פסוקים זאל מען ניט ליינען צו
 דריי עליות, צו דריי פסוקים ביי די ער
 שטע צוויי עליות און פיער פסוקים צו די
 דריטע עליה. דעם פסוק וידבר קען מען
 צורעכענען אין צאהל פון די צעהן פסוקים
 בדיעבד אן מען האט נאך געליינט ניין
 פסוקים צו די דריי עליות איז מען אויך
 יוצא :

ב. אין שבת ראש חודש, שבת חנוכה,
 פיער שבתים פון פרשת שקלים, זכור,
 פרה, חודש, דארף מען ליינען מפטיר אין
 א צווייטע ספר תורה. דער מפטיר פון
 פרשת זכור און פרשת פרה איז א חיוב
 מן התורה, דארום זאל מען ניט אויפרופען

ניט, זאל מען אויפרופען "יעמד פב"פ
 שביעי". צו די דריטע עליה רופט מען
 אויף "יעמד פב"פ שלישי". צו די זעקסטע
 עליה רופט מען אויף "יעמד פב"פ ששי".
 ביי די איבריגע עליות דאכט מען ניט
 ביים אויפרופען וואס פאר אן עליה עס
 איז :

ד. די תקנה פון קריאת התורה איז נאך
 צו ליינען פאר א מנין מענשען, דאס
 הייסט צעהן מאז, ניט קטנים נאך גדולים.
 אויב ביים אנהויב ליינען איז געוועזען א
 מנין און נאכהער זענען עטליכע ארויס
 געגאנגען און ס'איז נאך געבליבען זיבען
 מאז, אויב דער וואס מען האט איהם אויפ
 גערופען האט שוין געזאגט "ברוך אתה
 ה'" פון די ערשטע ברכה, זאל מען שוין
 ליינען אינגאנצען און מען זאל אויפריר
 פען אזוי פיעל עליות ווי פיעל דער טאג
 פאדערט. ביי יעדער עליה זאל מען מאכ
 כען ביידע ברכות. דער וואס האט די זי
 בענטע עליה זאל זאגען די הפטרות און
 די ברכות פון די הפטרות. דעם קדיש
 זאל מען זאגען פאר די הפטרות :

ה. אויב עטליכע פון מנין האבען שוין
 געהערט ליינען און ס'איז ניטא קיין

קריאה הקדושה חלק ב

זפסק, פרשה שלין זה חלף צי פסוקים
וותר להפסיק זה :

ב. אם יש צסוף הסדרה פרשה של הי
פסוקים לריך לקרות לופטיר כל הפרשה
כדי שלא יתחיל צי פסוקים סמוך לפרשה,
זדיענד אם קרף להופטיר צפרשה כזאת רק
גי פסוקים האחרונים יאל, ואף אם לא צירך
עדיין נעל הופטיר צרכה האחרונה אין לריך
לחזור להתחיל ולקרות עזורו ונתחלת הפרשה:

י. אם יש פסקא צלונע פסוק כגון צריש
פרשת פנחס, וותר לסיס אפילו צפסוק
אחד הסמוך לשם, וכן אם נמול טעות צסיית
והגרכו להוליא אחרת, יתחיל צספר תורה
שניה ומוקוס שפסק, אף אם הוא רק פסוק
אחד סמוך לפרשה, אפילו אם נקרף לעלות
לספר תורה שניה איש אחר :

תקנו לקרות לופטיר צספר תורה שניה
ווענינא דיוול עם הפטרה ויוחדת, קריאת
פרשת זכור ופרה יש הרנה פוסקים שהן
דלורייתא, לפיכך אין קורין צהן קטן לופטיר,
ויזהרו צני הכפרים לצול למוקוס שיש וניין
לשווע קריאות האלה, ואם אי אפשר להם
זאת יקראו על כל פנים את הקריאות של
אלה הפרשיות צתוך החונש עם הנגינה
כראוי ויכונו לצאת ידי חונת הקריאה :

ח. אין ופסיקין צתורה פחות ווני פסוקים
סמוך לפרשה של פתיחה או סתימה צין
וולפניה וצין לאחריה, ואם טעה הצעל קורף
וסייס פחות ווני פסוקים סמוך לפרשה,
והעולה לתורה צירך צרכה האחרונה, יתחיל
לקרות עזור העולה לתורה אחריו צמוקוס

ב. אויב צום סוף פון דער סדרא איז דא
אן אנהויב פון א נייע פרשה מיט
פינף פסוקים דארף מען פאר דעם מפטיר
צו ליינען אלע פינף פסוקים. בדיעבד אן
מען האט נאר געליינט פאר'ן מפטיר די
לעצטע דריי פסוקים פון די סדרא איז מען
יוצא, און מען דארף ניט נאך א מאל איר
בער צו ליינען פון אנהויב פרשה, אפילו
אויב דער מפטיר האט נאך ניט געמאכט
די לעצטע ברכה :

י. וואו ס'איז דא א פסוק וואס איז איר
בערגעהאקט אויף צוויי פסוקים, הייסט
דאס ניט קיין אנהויב פרשה און מען מעג
בלייבען שטעהן אפילו מיט איין פסוק
פריהער. אויך אויב ס'איז געפונען גע-
ווארען א טעות אין ספר און מען מוז
אריוסנעהמען אן אנדער ספר צום ליינען,
זאל מען אנהויבען אין אנדערן ספר צו
ליינען דא וואו מען איז געבליבען שטעהן
אין ערשטען ספר, אפילו מען האלט דארט
ביי איין פסוק נעבען א פרשה, און אפילו
אז מען רופט אויף אן אנדערען צום צוויי-
טען ספר :

קיין קטן צו דעם מפטיר. און די דארפס-
לייט דארפען געהן אויף די שבתים וואו
ס'איז דא א מנין צו הערען ליינען אין
ספר תורה. אויב ס'איז אונגעגליך, זא-
לען זיי דעם מפטיר ליינען פאר זיך אין
א חומש, און זאלען אין זינען האבען יוצא
צו זיין דעם חיוב פון דעם ליינען, גלייך
ווי זיי וואלטען געהערט דאס ליינען אין א
ספר תורה :

ח. מען טאהר ניט בלייבען שטעהן אין
ליינען וועניגער ווי דריי פסוקים פאר
א פרשה אדער נאך'ן אנהויב פון א פרשה,
דאס מיינט מען וואו שטעהט אין חומש
א צייבען פאר א סימן אות פ אנדער אות פ
אויב דער בעל קורא האט געהאט א טעות
און האט אויסגעלאזט וועניגער ווי דריי
פסוקים נעבען א פרשה, און דער מאן פון
דער עליה האט שוין געמאכט די לעצטע
ברכה, איז פערפאלען און מען דארף ליי-
נען פאר'ן צווייטען פון דעם פסוק וואו
דער בעל קורא איז געבליבען שטעהן. אזא
פרשה וואס ענטהאלט ניט מעהר ווי צוויי
פסוקים מעג מען ביי איהר בלייבען
שטעהן :

יג. נצטת שקורין צי סדרות ומצדיקין צי הסדרות נעליה הרציעית, כדי שיהיה חזי וננין הקרואים בכל סדרה, ואין לשנות לכתחלה לחצר צי סדרות אחרות, ונתנו סיי לנצצים וילך „צג הולך פת וילך“, פיי כשתל ראש השנה ציום צי או גי אז נפרד וילך : יד. פרשת האזינו ומחלקין פרשיותיה נצטת שחרית לקרותן נצופין זה, האזינו, זכור, ירכיזהו, וירא לולא כעס, כי ידיו, והסינון הוא ון הראשי תינות הזיו לך, ויש ונקומות נוהגין להתחיל ננוקס לולי כעס, לו חכמו, וננוקס כי ידיו, כי אשא, ואפילו יש הרצה חיובים צזה השצת אין לשנות, ורק הוספה אחת יכולין לעשות נסוק הסדרה :
 טו. שנונה פסוקים האחרונים שנתורה אין ונפסיקין נהם אלל אחד קורא כולו, וכן אין ונפסיקין צין וייצ ומסעות שנסדרה אלה ומסעי. נצמוע שירת היס ונצמוע עשרת הדברות אסור להפסיק נהם :

יא. לכתחלה אין לקרות לשני ונה שקרא לראשון, ונדיענד חס התחיל לקרות לשני ונה שקרא לראשון יוסף לשני גי פסוקים או אפילו שנים חס אי אפשר שלשה, ואז עולה למונין, ואם לאו אין עולה למונין, הון ומקריאת פרי החג נחול המועד סכות, דסם אי אפשר נצופין אחר :
 יב. קללית שנתורת כהנים ונמשה תורה אין ונפסיקין ציניהם, וצריך להתחיל לקרות להעולה לתורה נפרשת התוכחה לא פחות ון גי פסוקים קודם התוכחה. ננוקס שיש לחוש למהלוקת שונעתי נוהגין נצזיה ונקומות נצס גדולים שאין קורין שום איש אל התוכחה רק שהעולה לתורה ונצרך נצכה האחרונה ננוקס שנתחלת התוכחה, אחר כך קורין התוכחה נלי קריאת שום איש, ואחר סיום התוכחה קורין לשאר נעלי העלויות ואם אין הנצל קורא כהן או לוי נכון שיקראו אותו לעלויות התוכחה :

יג. דעם שבת וואס מען ליינט צוויי סדרות זאל מען צו רביעי ליינען די ענדע פון די ערשטע סדרה מיט דער התחלה פון די צווייטע סדרה, כדי עס זאל ניט זיין מעהר עליות אין איין סדרה ווי אין דער צווייטע :
 יד. די סדרה האזינו מוז ווערען געליינט פאר די ערשטע זעקס עליות אזוי ווי ס'איז אָנגעצייכענט אין חומש, אפילו אויב ס'איז דא פיעל חיובים דעם שבת קען מען ניט ענדערען. נאָר איין הוספה קען מען יא מאַכען צום סוף סדרה :
 טו. די לעצטע אַכט פסוקים פון ספר תורה טאָהר מען צווישען זיי ניט מפסיק זיין נאָר זיי מוזען געליינט ווערען פאַר איינעם. אויך צווישען די 42 מסעות פון סדרה אַלֶּה מסעי, צווישען די שירה פון אז ישיר און צווישען די עשרת הדברות טאָהר מען ניט מפסיק זיין :

יא. לכתחלה זאל מען ניט ליינען פאַר'ן צווייטען די זעלבע פסוקים וואס מען האָט שוין געליינט פאַר'ן ערשטען. בדיעבד אז מען האָט אָנגעהויבען ליינען פאַר'ן צווייטען די פסוקים וואס זענען שוין געליינט געווארען זאל מען צוליינען פאַר'ן צווייטען פרישע דריי פסוקים. אדער אמווייניגסטען פרישע צוויי פסוקים אויב ניט אין די עליות ניט אין רעכנונג. אויסער חול המועד סכות וואס מען האָט מתיר געוועזען צו ליינען די זעלבע פסוקים פאַר צוויי עליות, ווייל דארט אין קיין אַנדערע עצה ניטאָ :
 יב. מען טאָהר ניט מפסיק זיין אין מיר טען ליינען פון ביידע תוכחות. ביי דער עֵלִיה פון די תוכחה דאַרף מען אָנֵי הויבען ליינען אמווייניגסטען מיט דריי פסוקים פריהער פאַר די תוכחה. מען טאָהר זיך ניט ברעקען מיט די תוכחה. ווייל די תוכחה פאַלט ניט חס ושלום ארויף מעהר אויף דעם אויפגערופענעם ווי אויף אַנדערע. סיי ווי דאַרף דער נבאי זעהן עס זאל ניט אַרויסקומען קיין

קריאת הקרישה חלק ב

מז. נתענית לצור הקצוע קורין תמיד בשחרית וזמנחה „ויחל“ רק נתענית לצור שגזרו הצבור ומעמדם על כל צרה שלא תבא, אם קצוהו בלמד ומשאר ימי השצוע קורין בין בשחרית ובין בזמנחה, „ויחל“ ולא קצוהו בשני או בזמני קורין בשחרית פרשת השצוע, וזמנחה קורין ויחל ונפטירין דרש, בשחרית אין ונפטירין :

סימן יא

א. אם טעה צי' והי' וזמנחה דשנת שריד לקרות לא פחות וועשה פסוקים לני' גברי וקרא רק הי' פסוקים, אף שקרא לכל גברי ז' סעיפים.

מז. אין די אויסגעזעצטע טעניתים פון אלע יאהר דארף מען ליינען צו שחרית און צו מנחה „ויחל“ אויב קהל האט גוזר געווען א נייעם תענית צוליעב א צרה אויף מאנטאג אדער דאנערשטאג, דארף מען ליינען צו שחרית די סדרה פון די וואך און צו מנחה זאל מען ליינען „ויחל“ אויב קהל האט גוזר געוועזען דעם תענית אויף אן אנדערען טאג, זאל מען ליינען סיי צו שחרית, סיי צו מנחה „ויחל“ ווען מען ליינט צו מנחה „ויחל“ הייסט דער דריטער א בעל מפטיר און ער דארף זאגען די הפטרה „דרשו ה' בהמצאו“ מיט די ברכות און לאזט אויס ביי מגן דוד. צו שחרית „ויחל“ זאגט מען ניט קיין הפטרה :

יז. אויב ס'איז ניטא אין שוהל צעהן מענשען וואס פאסטען אין א אויס-

געזעצטען תענית, אויב דער תענית איז ניט אין מאנטאג אדער דאנערשטאג, זאל מען ניט ליינען „ויחל“ ניט צו שחרית און ניט צו מנחה. א כל שכן אז דער זעל-בער דין געהט אויף ניט קיין אויסגעזעצטען תענית. און אויב דער אויסגעזעצטער נערשטאג איז אין מאנטאג אדער דאנערשטאג און ס'איז דא נאך זעקס וואס פאסטען, זאלען זיי ליינען צו שחרית „ויחל“. אויב ס'איז ניטא זעקס וואס פאסטען, זאלען זיי ליינען צו שחרית די סדרה פון די וואך, ניט „ויחל“. אבער צו מנחה זאל מען ניט ליינען „ויחל“ אפילו מאנטאג און דאנערשטאג אויב ס'איז ניטא צעהן וואס פאסטען. א כל שכן אז דער זעלבער דין געהט אן אויף ניט קיין אויסגעזעצטען תענית :

סימן יא

א. אויב מען האט זיך טועה געוועזען ביים ליינען, מאנטאג, דאנערשטאג, שבת צו מנחה, ווען מען דארף ליינען דינים פון א טעות ביים ליינען ווען מען רופט אויף דריי מענשען. באשטעהט פון 7 ענינים.

לחד ג' פסוקים, דהיינו שקרא פסוק אחד לשתי עליות ז' פעמים, לא יאל, כי עליה זאת שקרא זה רק שני פסוקים חדשים אינה וכן המניין, ונריך להזור ולקרות לפני זעל העליה שטעה זה ג' פסוקים חדשים ומוקוס שפסק, וינרך פעם ז' לפני ולחריה אם זה העולה כנר זיך זרכה האחרונה על העליה של הטעות, וגם לריך להתחיל פעם ז' זרכו, זכיון שזיך זרכה האחרונה תשוב זאת היסח הדעת :

ב. זונה זכרים אמורים אם נזכרו תיכף הטעות אזל אם לא נזכרו הטעות עד לאחר שקראו להעולה אחריו וכנר זיך העולה אחריו זרכה הראשונה, אז היך כך, שאלם אירע זה הטעות זעליה של כהן, יתחיל

לקרות ללוי ומוקוס שפסק ג' פסוקים, ואלו הלוי יקראו שני ישראלים להשלים ונין הקרואים, ואל יקרא ללוי פעם ז' השני פסוקים שקרא לכהן, וזשם פנס הכהן :

ג. ולם אירע זה הטעות זעליה של לוי, שלא קראו לו רק ז' פסוקים וקראו אחריו ישראל וזיך זרכה הראשונה ונזכרו הטעות, לריך לקרות להישראל פעם ז' חותן שני פסוקים שקרא ללוי ועוד פסוק אחד או יותר, אחריו יקראו עוד ישראל אחד עליה רביעית להשלים ונין הקרואים ז' עליות שלמות, כי העליה של ז' פסוקים אינה נחשבת זמנין של ג' נזרי :

ד. אם אירע זה הטעות זעליה הראשונה זמקוס שעלה ישראל זמקוס כהן ולא

צעהו פסוקים פאר דריי מענשען האָט מען נאָר געליינט אַכט פסוקים, אפילו ווען מען האָט געליינט צו דריי פסוקים פאָר יעדען, דהיינו מען האָט געליינט איין פסוק צוויי מאָהל צו צוויי עליות, איז מען ניט יוצא. ווייל די עליה וואס מען האָט נאָר געליינט צוויי נייע פסוקים ווערט ניט גערעכענט. דאָן דאַרף מען נאָר אַ מאָל ליינען פאָר דעם זעלבען וואס דער טעות איז ביי איהם געוועזען נייע דריי פסוקים וואו מען האָלט. און דער זעלבער דאַרף נאָר אַ מאָל געמאַכען אַלע ברכות איבער די עליה, אויב ער האָט שוין גע' האָט געמאַכט די לעצטע ברכה. און אויך דאַרף ער נאָר אַ מאָל אָנהויבען ברכו :

ב. דער דין איז נאָר געזאגט געווארען אויב מען האָט זיך באַלד דערמאנט דעם טעות, אָבער אויב מען האָט זיך ניט דערמאנט פון טעות ביז מען האָט שוין געהאַט אויפגערופען אַן אַנדערען, און דער אַנדערער האָט שוין געמאַכט די ערשטע ברכה דאָן איז אַזוי דער דין, אויב דער טעות האָט זיך געטראָפּען ביי די עליה פון כהן, זאל מען ליינען צום לוי וואו מען איז געבליבען שטעהן דריי פסוקים, און נאָר לוי זאל מען אויפגערופען

צוויי ישראלים משלים צו זיין דעם מנין הקרואים. מען דאַרף ניט ליינען פאָר'ן לוי נאָר אַ מאָל די צוויי פסוקים וואס מען האָט געליינט פאָר'ן כהן, ווייל דאס איז אַ בעלידיגונג פאָר'ן כהן :

ג. און אויב דער טעות האָט זיך געטראָ' פען ביי די עליה פון לוי וואס מען האָט איהם געליינט נאָר צוויי פסוקים און מען האָט נאָר איהם אויפגערופען אַ ישראל, האָט ער געמאַכט די ערשטע ברכה און נאכהער האָט מען זיך דער' מאנט דעם טעות, דאַרף מען ליינען צו דעם ישראל נאָר אַ מאָל די זעלבע צוויי פסוקים וואס מען האָט געליינט צום לוי און נאָר צו איין פסוק אדער מעהר. נאכ' הער זאל מען אויפגערופען נאָר אַ ישראל צו אַ פיערטע עליה משלים צו זיין דעם מנין הקרואים, ווארום די עליה פון צוויי פסוקים ווערט ניט גערעכענט אין מספר פון דריי עליות :

ד. אויב דער טעות האָט זיך געטראָפּען ביי די ערשטע עליה וואו מען האָט ניט אויפגערופען קיין כהן נאָר אַ ישראל במקום כהן און מען האָט איהם געליינט נאָר צוויי פסוקים, און נאָר דעם וואס דער אַנדערער ישראל האָט געמאַכט די

קריאה הקדושה חלק ב

רק שני פסוקים, אז הדין כך. שאלם נקרא להג' גברי עשרה פסוקים אין לריכים להוציא פעם שנית הספר תורה לקרות זה וחדש, אבל אם לא נקרא לשלשתן רק חי פסוקים לריכים להוציא פעם שנית הספר תורה ולקרות זה וחדש כל הקריאה עם ג' גברי כדון, ואם נקרא לשלשתן טי פסוקים יש ספק איך להתנהג :

ז. אם טעו בתענית לצור הקבוע שחל בשני או בחמישי וקרא בשחרית פרשת השבוע, אפילו נזכר בלחיצה הקריאה, יגמור, ואין וחזירין אותו לקרות "ויחל", ואם טעו בתענית לצור שאין קבוע, רק שגזרו הצבור תענית ציוס שני או ציוס חמישי, וקרא בשחרית, "ויחל" וחזירין אותו לקרות פרשת השבוע :

קרא לו רק צ' פסוקים, וזכרו הטעות אחר שצריך ישראל השני זרחה הראשונה, צריך לחזור ולקרות לישראל השני אותן שני פסוקים שקרא לישראל הראשון ועוד פסוק אחד או יותר, אחריו יקראו פעם צ' לישראל הראשון, ואחריו יקראו ישראל שלישי, דכאן כיון שעלה צנוקוס כהן וטען לעשות כך, ולא יקראו שלשה ישראלים אחרים ונלד לישראל הראשון, כדי שלא יתראה שקראו ד' גברי :

ה. אם אירע הטעות בעליה השלישית שקרא לשלישי וזוה שקרא ללוי, אם קרא לשלשתן עשרה פסוקים אין צריך לחזור ולקרות:

ו. כל זה אם לא הכניסו עוד הספר תורה אל היכלה, אבל אם נזכר הכניסו הספר תורה וזכרו שנקרא לאחד וכן הג' גברי

אויב מען האט מען געליינט צו אלע דריי עליות צוזאמען צעהן פסוקים אין מען יוצא, אבער אויב מען האט נאר געליינט צו אלע דריי עליות אכט פסוקים, דארף מען נאך א מאל ארויסנעהמען דעם ספר און איבערליינען די גאנצע קריאה צו דריי עליות. און אויב מען האט נאר געליינט צו אלע דריי עליות ניין פסוקים אין א ספק :

ז. אויב מען האט זיך טועה געוועזען אין א באשטימטען תענית צבור וואס אין אויסגעפאלען אויף מאנטאג אדער דאנער-שטאג און מען האט געליינט צו שחרית די פרשה פון די סדרה אנשטאט "ויחל", אפילו אויב מען האט זיך דערמאנט אין מיטען ליינען, זאל מען גומר זיין דאס ליינען און מען דארף שוין ניט ליינען "ויחל". אויב אבער מען האט זיך טועה געוועזען אין א אומבעשטימטען תענית, וואס מען האט גוזר געוועזען אויף מאנטאג אדער דאנערשטאג, און מען האט גע-ליינט צו שחרית, "ויחל" אנשטאט די פרשה פון די סדרה, דארף מען נאך א מאל איבערליינען די פרשה פון די סדרה :

ערשטע ברכה האט מען זיך דערמאנט דעם טעות, דארף מען ליינען צום צוויי טען ישראל נאך א מאל די זעלבע צוויי פסוקים וואס מען האט געליינט צום ער-שטען ישראל מיט נאך צו איין פסוק אדער מעהר. נאכהער זאל מען אויפדענען נאך א מאל דעם ערשטען ישראל, נאכהער א דריטען ישראל און מען זאל ליינען פאר זיי צו דריי פסוקים אדער מעהר :

ח. אויב עס האט זיך געטראפען א טעות ביי די דריטע עליה און מען האט געליינט צו שלישי פון די פסוקים וואס מען האט געליינט צום לוי, אויב מען האט געליינט צו אלע דריי עליות צוזאמען צעהן פסוקים, דארף מען ניט נאך א מאל איבערליינען :

י. דאס איז אלץ נאר אויב מען האט נאך ניט געהאט אריינגעשמעלט דעם ספר אין ארון קודש. אבער אויב מען האט שוין געהאט אריינגעשמעלט דעם ספר און נאכ-הער האט מען זיך דערמאנט אז ביי איין עליה פון די דריי עליות האט מען נאר געליינט צוויי פסוקים, אין דער דין אזוי,

סימן יב

עד רביעית ההין, ולא נזכר וכן הטעות לאחר שהלוי נזר צירף נזכה האחרונה, צריך הלוי לצרף פעם שנית תחלה וסוף, וגם נזכו יאמר פעם שנית ויקרא לו וכן ואמרת עד רביעית ההין :

ג. אם לא נזכר זה הטעות עד לאחר שצירף השלישי נזכה הראשונה, יחזור ויקרא לזה השלישי וכן ואמרת להם עד רביעית ההין, אחר כך יקרא ישראל אחר לשלישי, ועוד ישראל חמישי לרביעי, כי זה הלוי שקראו לו רק צי פסוקים אינו עולה למנין הקרואים, וכן הדין אם נזכר הטעות אחר שצירף השלישי נזכה האחרונה, אלא שזו צריך השלישי לצרף פעם שנית תחלה וסוף עם נזכו :

דין טעות בקריאה בקריאת די גברי דרי"ח וחוח"מ, ובו י' סעיפים.

א. בקריאת די גברי דראש חודש וחול המועד אם טעה וקרא צעליה אחת רק שני פסוקים, הדין שזה כמו בקריאת גי גברי של שני חמישי ומונה דשנת כנזכר צמיון הקודם, ורק נענין אחד נשתנה הדין, דכאן לא שייך הוספה של עשרה פסוקים :

ב. אם טעה הקורא דראש חודש ולא התחיל ללוי בפסוק, ואמרת להם" רק התחיל בפסוק, "אח הכנש" וקרא צי פסוקים עד "רביעית ההין" ונזכר וכן הטעות, יחזור ויקרא לזה הלוי פעם שנית וכן ואמרת להם

סימן יב

רביעית ההין. אויב מען האט זיך דער מאנט פון טעות נאך דעם וואס דער לוי האט שוין געמאכט די לעצטע ברכה, דארף דער לוי נאך א מאל מאכען די ברכות מיט ברכו און מען זאל פאר איהם נאך א מאל ליינען פון ואמרת ביו רביעית ההין :

ג. אויב מען האט זיך ניט דערמאנט פון דעם טעות ביו נאך דעם וואס דער דרייטער האט שוין געמאכט די ערשטע ברכה, זאל מען פאר דעם דריטען נאך א מאל ליינען פון ואמרת להם ביו רביעית ההין, און צו שלישי זאל מען אויפדופען אן אג" דערען ישראל, נאכהער ווידער אן אג"ד רען ישראל א פינפטער מאן צו רביעי, ווארום דער לוי וואס מען האט פאר איהם געליינט נאר צוויי פסוקים ווערט ניט גע" רעכענט אין מספר פון די עליות. דער זעלבער דין איז אויך, אויב מען האט זיך דערמאנט פון טעות נאך דעם וואס דער דריטער האט שוין געמאכט די לעצטע ברכה, נאר דאן דארף דער דריטער נאך א מאל מאכען ביידערליי ברכות מיט ברכו :

דינים פון טעות ביים ליינען, ווען מען רופט אויף פיער מענשען, ראש חודש, חול המועד, באשטעהט פון 10 ענינים.

א. ווען מען רופט אויף פיער מענשען אין ראש חודש אדער חול המועד, אויב מען האט זיך טועה געוועזען און מען האט ביי איין עליה נאר צוויי פסוקים געליינט, איז דא דער זעלבער דין אזוי ווי ביי די קריאה פון דריי מענשען אין סימן י"א. נאר מיט איין ענין איז דא אנדערש, וואס דא געהט ניט אן דער מספר פון צעהן פסוקים צו ליינען, ווייל דא מוז מען דאך ליינען מעהר פסוקים :

ב. אויב דער בעל קורא האט זיך טועה געוועזען ראש חודש און האט אנגע" הויבען ליינען צו לוי דעם פסוק את הכבש אנשטאט וואס ער האט געדארפט אנהייבען ואמרת להם, און ער האט אבגעליינט צוויי פסוקים ביו רביעית ההין און האט זיך דערמאנט פון טעות, דארף ער נאך א מאל ליינען צו דעם זעלבען לוי פון ואמרת להם ביו

ספקא דיוונא, ווכל נוקוס קיונא לן דנקיטין
 אנו נקציעא דירחא, לכן זה הכלל, שאם
 טעה ולא קרא עיקר חוצת היום נריך לחזור
 ולקרוא נצרכה, ואם טעה שלא קרא הספק
 של חוצת היום אין נריך לחזור ולקרוא נצרכה,
 אלא שאם לא הכניסו עדיין הספר תורה
 להיכלה יקרא זה הספק של חוצת היום צלי
 נצרכה :

יקרא הלאה בלופן שיחלק הקריאה השאלת
 לשנה נברי שיקרא ג' פסוקים לכל עליה, ואם
 נזכר נוקוס שלא יוכל לחלק הקריאה
 השאלת לשנה נברי רק לחנושה נברי ג"כ
 ילא, כי הופטיר ישלים לזנין ז' קרואים,
 אבל אם נזכר נוקוס שאי אפשר לחלק עוד
 הקריאה השאלת על וספר העלויות
 הנזכרות אז יפסקו ויתחיל לקרות וחדש ראה
 אתה אומר אלי צ' נברי :

י. לכן אם טעה ציוס אי דחול המועד סכות
 שלא קרא כלל, וציוס השני"י אלא קרא
 "וציוס השלישי"י שהוא עיקר חוצת היום,
 ילא, ואין נריך לחזור ולקרוא הספק, והוא
 הדין בשאר ימים דחול המועד, אלא שאם
 עדיין לא הכניסו הס"ת להיכלה יקרא, וציוס
 השני"י שהוא הספק צלי נצרכה :

ח. חול המועד סכות, אם טעה וקרא ציוס
 אי דחול המועד ללוי, וציוס השלישי וציוס
 הרביעי, יקרא להשלישי, וציוס החמישי
 בלל, ולהרביעי, יקרא הספקא דיוונא
 "וציוס השני וציוס השלישי" :

ט. חל המועד סכות שקורין בכל יום הקרבת
 קרבנות של ג' ימים בקריאה אחת ושם

לוי, וביום השלישי וביום הרביעי, זאל
 מען ליינען צו שלישי, וביום החמישי"
 אלוין, און צו רביעי זאל מען ליינען
 "וביום השני וביום השלישי" :

ט. חול המועד סכות, וואס מען ליינט
 אין גלות אלע טאג די קרבנות פון
 דריי טעג, איז אזוי דער כלל, אויב מען
 האט זיך טועה געוועזען און מען האט
 ניט געליינט די קרבנות פון היינטיגען
 טאג דארף מען נאך א מאל דאס צו צר
 ליינען מיט די ברכות. און אויב דער
 טעות איז געוועזען וואס מען האט ניט
 געליינט די קרבנות פון די אנדערע טעג,
 דארף מען דאס ניט נאך א מאל צו צר
 ליינען מיט די ברכות, נאך אויב מען
 האט נאך ניט אריינגעשטעלט דעם ספר,
 דארף מען דאס צוליינען און ברכות :

י. לויט דעם כלל קומט אויס, אז אויב
 מען האט זיך טועה געוועזען אין
 ערשטען טאג חול המועד סכות און מען
 האט ניט געליינט, "וביום השני" נאך מען
 האט געליינט, "וביום השלישי" וואס דאס
 איז באמת די קרבנות פון היינטיגען טאג,
 איז מען יוצא און מען דארף ניט נאך
 א מאל צו צוליינען, "וביום השני". דער

מען האט זיך באלד דערמאנט אין דער
 מיט פון כהן, זאל מען מפסיק זיין און
 אנהויבען ליינען ראה אתה אומר אלי און
 דער כהן זאל ניט מאכען נאך א מאל
 די ערשטע ברכה. אויב מען האט זיך
 דערמאנט נאך דעם וואס דער כהן האט
 שוין געמאכט די צווייטע ברכה זאל מען
 ליינען ווייטער אויב ס'איז מעג
 לייך מען זאל די ווייטערדיגע קריאה צר
 טהיילען אויף זעקס עליות צו דריי
 פסוקים. אויב מען האט זיך דערמאנט
 נאך ווייטער אז מען קען ניט די ווייטער
 דיגע קריאה צוטהיילען אויף זעקס נאך
 אויף פינף עליות איז אויך גוט, ווייל דער
 מפטיר קען צוגערעכענט ווערען פאר די
 זיבענטע עליה. אבער אויב מען האט זיך
 דערמאנט אזוי ווייט אז מען קען שוין ניט
 איינטהיילען די ווייטערדיגע קריאה אויף
 דעם מספר עליות וואס מען דארף, דאן
 זאל מען מפסיק זיין און מען זאל אנהוי
 בען אויפסנייע צו ליינען ראה אתה אומר
 אלי מיט זיבען עליות :

ח. חול המועד סכות, אויב מען האט
 זיך טועה געוועזען און מען האט גע
 ליינט דעם ערשטען טאג חול המועד צו

יא. אזל אס הטעות היה להיפך שזיוס אי' דחול המועד סוכות לא קרא כלל „וזיוס השלישי“ שהוא עיקר חגות היום, אלא שקרא „וזיוס השני“ בלגז שהוא הספקא דיומא, לא זין שצנת :

סימן יג

ב. ראש חודש חנוכה דקיימא לן שקורין תחלה גי' גברי צל ראש חודש, ולאחר כך קורין לרביעי צספר תורה שניה של חנוכה, אס טעה וקרא גם לרביעי בקריאת ראש חודש, אס לא הויא רק ספר תורה אחת אין נריך להויא ס"ת שניה לקרות זה של חנוכה, ואפילו נזכר בלחודש הקריאה של רביעי גומר ונוצר ויואל צזה, ואפילו לגלול

דין טעות בקריאה דחנוכה,

ובו די' סעיפים.

א. אס טעה בקריאה דחנוכה ולא קרא כסדרן, כגון שזיוס אי' דחנוכה קרא זיוס השני או זיוס השלישי, וכדומה לזה צשאר היינים, יאל צדיעצד :

נאר ניט געליינט „וביום השלישי“ וואס דאס איז דער עיקר, נאר מען האט געליינט „וביום השני“ וועלכעס איז ניט דער עיקר, האט מען ניט יוצא געוועזען. נאר מען דארף נאר א מאל ארויסנעהמען דעם ספר און ליינען „וביום השלישי“ מיט א ברכה. די ועלבע דינים געהן אויך אן ביי די איבריגע טעג פון חול המועד סכות, סיי אין די וואכען סיי אין שבת :

זעלבער דין געהט אויך אן ביי די איבי' ריגע טעג חול המועד. נאר אויב מען האט נאר ניט אריינגעשטעלט דעם ספר, דארף מען צו צוליינען „וביום השני“ אהן ברכות :

יא. אבער אזוי באַלד דער טעות איז געווען פארקעהרט, אז אין דעם ערשטען טאג חול המועד סכות האט מען

סימן יג

און נאכהער דארף מען רופען רביעי צו די קריאה פון חנוכה, האט מען זיך טועה געוועזען און מען האט אויפגערופען פיער עליות צו די פרשה פון ראש חודש, אויב מען האט נאר ארויסגענומען איין ספר תורה צום ליינען, איז מען יוצא, און מען דארף ניט ליינען א פינפטע עליה פון חנוכה. אפילו אז מען האט זיך דערמאנט פון טעות אין מיטען ליינען פון די פיער טע עליה, זאל מען גומר זיין די פרשה פון ראש חודש און מען איז יוצא. נאר אויב מען האט ארויסגענומען צוויי ספרים דארף מען ביי אזא טעות צו ליינען א פינפטע עליה פון חנוכה אין צווייטען

דינים פון טעות ביים ליינען פון חנוכה באשטעהט פון 4 ענינים.

א. אויב מען האט זיך טועה געוועזען ביים ליינען פון חנוכה און מען האט ניט געליינט כסדר. דהיינו אז אין ערשטען טאג חנוכה האט מען געליינט ביום השני אדער ביום השלישי. אדער אויב אזא טעות איז געוועזען אין די איבריגע טעג פון חנוכה, איז מען יוצא און מען דארף ניט איבערליינען :

ב. ראש חודש חנוכה וואס דער דין איז אז מען דארף אויפערופען פריהער דריי מענשען צו די פרשה פון ראש חודש

אם נזכר וזן הטעות לאחר שצריך להכין זרכה האחרונה, אזל אם נזכר זן הטעות זאנוגע עליה הראשונה, יגמור לכהן כל הקריאה דחנוכה השייכה לזה היום, ולא כד יקרא ג' גברי זשל ראש חודש :

ד. אם טעה זיום ה' דחנוכה ולא קרא עד גמורא הקרצת קרצנות של שאר הנשאים לא יאל, וצריך להזיף זשזיל זה הספר תורה ולקרית זלל זרכה, אזל אם טעה זשכה לקרות פרשת זעהלתך וזכר לאחר הכנסת הספר תורה להיכלה, יאל זדיעז: 73

אותו הספר תורה לקרות זה של חנוכה אין צריך, אזל אם הזיאו ז' ספרי תורה צריך לקרות חזויי זספר תורה הז' וזשום פגמא דספר תורה, וקדיש יאמר לאחר קריאת חזויי על ס"ת השנית, ואם אומר קדיש אחר קריאת רביעי אל יאמר קדיש פעם ז' אחר קריאת חזויי :

ג. ראש חודש זחנוכה אם טעה זשכה שהוא ראש חודש והתחיל לקרות זשל חנוכה, יסיים הקריאה לג' גברי זשל חנוכה כמו זשאר יוני חנוכה, ויקרא לרביעי זשל ראש חודש ויתחיל וזראשי חזשיכם, והיינו רק

סימן יד

פרשת כל הזכור, אם גמר כל הקריאה זה גברי, יאל זדיעזד ולין צריך לחזור ולקרית שנית קריאה השייכה לזה היום, ואם נזכר זן הטעות זאנוגע הקריאה יגלוז ויקרא פרשה השייכה לזה היום, וישלים זקריאה השניה

דין טעות הקריאה בקריאת ה' גברי דמועדים, וכו' ה' סעיפים.

א. אם טעה זיום א' דפסה וקרא פרשת שור או כש, או אם טעה זסוכות וקרא

לעצמט זרכה, זאל מען ליינען צו כהו די גאנצע קריאה פון חנוכה וואם געהער צום היינטיגען טאג, נאכהער זאל מען אויפ־רופען דריי עליות צו די קריאה פון ראש חודש :

ד. אויב מען האט זיד טועה געוועזען אין לעצטען טאג חנוכה און מען האט ניט געליינט די גאנצע קריאה פון אלע קרבנות, האט מען ניט יוצא געוועזען, נאר מען דארף אפילו ארויסנעהמען נאך א מאל דאס ספר צו ליינען דאס איבריגע אהו א זרכה. אויב דער טעות איז וואם מען האט ניט געליינט ווייטער פרשת בהעלתך און מען האט זיד דערמאנט נאכ'ן אריינשטעלען דאס ספר, איז מען יוצא, און מען דארף ניט צוליעב דעם נאך א מאל ארויסנעמען דאס ספר :

ספר, כדי עם זאל ניט זיין קיין בושה פאר'ן צווייטען ספר. און דאן דארף מען זאגען קדיש נאך די פינפטע עליה. אויב מען האט שוין געזאגט קדיש נאך די פיערטע עליה דארף מען ניט זאגען נאך א מאל קדיש :

ג. ראש חודש חנוכה אויב מען האט זיד טועה געוועזען און מען האט אָנגע־הויבען ליינען פון חנוכה, זאל מען ליינען דריי עליות פון חנוכה. אזוי ווי מען ליינט אלע טאג, און פון ראש חודש זאל מען ליינען א פיערטע עליה נאך בלוזי ובראשי חדשיכם. דאס איז נאר אויב מען האט זיד דערמאנט פון טעות נאך דעם וואם דער כהן האט שוין געמאכט די לעצטע זרכה, אבער אויב מען זיד דערמאנט פון טעות איידער דער כהן האט געמאכט די

סימן יד

א. אויב מען האט זיד טועה געוועזען אין ערשטען טאג פסח און מען האט געליינט די פרשה "שור או כשב" אדער

דינים פון טעות ביים ליינען פינף עליות אין יום טוב. באשטמעט פון 8 ענינים.

לאחר שצירך, יקרא לרביעי עד גומר הפרשה,
אחר כך יעלה איש אחר לקריאת חזרת היום
בספר השני :

1. חול המועד של פסח, אם טעה וקרא
פרשה אחרת ונשאר ענייני הקבועים
לקרות בפסח, אם גמרו הקריאה 77 גברי
אל, ואין צריך לחזור ולקרות פרשה השייכה
לזה היום, ואם עדיין לא גמרו כל הקריאה
77 גברי אללא שנזכרו במועד הקריאה, יפסיק
ויקרא פרשה השייכה לזה היום וישלים עמה
מניין הקרואים :

2. אם טעה בשנת חושי"ט פסח שהיה צריך
להתחיל לקרות ראה אתה אומר אלי
והתחיל פסל לך, אם נזכר במועד הקריאה
של כהן יפסיק ויתחיל לקרות ראה אתה אומר
אלי ולא יצרך הכהן זכרה אי פעם שנית,
ואם נזכר לאחר שצירך הכהן זכרה השניה

ד. אם חירע זה הטעות של עליה השנית
כאשר עלה ישראל צנוקוס לוי ונזכר
לאחר שצירך השלישי ונזכרו לקרות לזה
השלישי עליה השניה, "ואמרת להם" כנזכר
לעיל, אזי לא יקראו לעליה השלישית ישראל
רביעי, אללא יקראו זה ישראל שהיה הטעות
אללו בעליה השנית שהוא יעלה פעם שנית
לעליה השלישית, כדי שלא יעלו רק 77 גברי
מה שאין כן אם עלה לוי לעליה השניה שהיה
זה הטעות, אזו אין יכול לעשות ענה הזאת,
וצלחן צריכה יעלו חנושה גברי :

ה. חול המועד של פסח, אם טעה וקרא
ג' גברי בספר הראשון ולא סיים לקרות
כל הפרשה של קריאת היום, ועולה הג'
צירך זכרה האחרונה, צריך לקרות הנשאר
בלא זכרה, והרביעי יעלה לספר תורה השניה,
ואם טעה וקרא לרביעי בספר הראשון ונזכר

די איבריגע פסוקים אהו ברכות און דער
פיערטער זאל עולה תורה זיין צום צוויי-
טען ספר. אויב אבער מען האט אויפ-
גערופען א פיערטען און ערשטען ספר צו
די איבריגע פסוקים און מען האט זיך
דערמאנט נאך דעם וואס דער פיערטער
האט שוין געמאכט די ברכה, זאל מען
פאר דעם פיערטען אבלייגען די איבריגע
פסוקים און צום צווייטען ספר זאל מען
אויפרופען א פינפטען :

1. חול המועד פסח, אויב מען האט זיך
טועה געוועזען און מען האט געליינט
אן אנדער פרשה, אבער אויך פון ענין
פסח, אויב מען האט שוין גומר געוועזען
די פרשה מיט פיער עליות, איז מען יוצא.
און אויב מען האט נאך ניט געליינט פיער
עליות, זאל מען מפסיק זיין און מען זאל
ליינען די פרשה וואס געהער צום היינטי-
גען טאג, אזוי נאך אז פון ביידע קריאות
זאל נאר זיין פיער עליות :

2. אויב מען האט זיך טועה געווען שבת
חול המועד פסח וואס מען האט גע-
דארפט אנהויבען ליינען ראה אתה אומר
אלי, האט מען אנגעהויבען פסל לך. אויב

ד. אויב דער זעלבער טעות ביי די צוויי-
טע עליה האט זיך געטראפען ווען צו
דער צווייטער עליה איז אויפגערופען גע-
ווארען א ישראל במקום לוי, און מען האט
זיך דערמאנט נאך דעם וואס דער דריטער
האט שוין געמאכט די ברכה און מען
דארף ליינען פאר דעם דריטען נאך א מאל
פון ואמרת להם ביו רביעית ההיו, זאל
מען דאן ניט אויפרופען צו שלישי א
פיערטען ישראל, נאך מען זאל צו שלישי
אויפרופען דעם זעלבען ישראל וואס איז
געוועזען אויפגערופען צו שני וואס ביי
איהם האט זיך געטראפען דער טעות, כדי
עס זאל ניט ווערען אויפגערופען מעהר
זוי פיער מענשען. אבער אויב א לוי איז
אויפגערופען געווארען צו שני, איז די
עצה ניט דא, מוז גערופען ווערען פינף
מענשען :

ה. חול המועד פסח, אויב מען האט זיך
טועה געוועזען און מען האט ניט אג-
געליינט די גאנצע פרשה צו דריי עליות
נאר מען האט איבערגעלאזט עטליכע
פסוקים און דער דריטער האט שוין גע-
מאכט די לעצטע ברכה, דארף מען ליינען

ונוין העולים, דהיינו שאם בקריאה אי עלו שנים ישלים בקריאה כי עוד גי גברי :

ב. אם טעה ציום זי של פסה וקרא פרשת כל הבכור והשלימה בה גברי יאל דיעבד, ואז יקרא למהרתו ציום טוב האחרון פי צלה :

ג. אם טעה ציום אי דשנועות וקרא שור או כשב או כל הבכור, גם כן הדין כך, שאתן העולים בקריאת הטעות עולים לנוין הי גברי, ואם נזכר בלונע קריאת הטעות ונפסק ונשלים ונוין העולים בקריאה השניה, אלא שחומר כאן צוה, שאם לא נזכר הטעות עד אחר גמר הקריאה בה גברי, ואפילו אם אמר גם קדיש לא יאל דיעבד, וריד לחזור

ולקרות פרשת צדק השלישי נחד גברא נצרכה ולמורת קדיש אחריה :

ד. אם טעה ציוני המועדים וקרא לרביעי עד סמוך לגומר הפרשה ולא נשאר עוד רק כי פסוקים, וכן אין לגומר שיקרא הלאה גי פסוקים ופרשה שאחריה הואיל וסליק עינא, לכן יתחיל לקרות לחמישי לנפרע חיה פסוקים ומה שקרא לרביעי ויוסי לו לקרות כי פסוקים הנשארם :

ה. אם טעה ציוני המועדים וסיים כל הקריאה לרביעי, לא יאמר קדיש אלא יקרא בספר תורה השניה הנפטיר ויעלה הנפטיר לנוין הי גברי, ואחר קריאת הנפטיר יאמר קדיש :

מען האט זיך טועה געוועזען אין סכות און מען האט געליינט די פרשה „כל הבכור“. אויב מען האט גומר געוועזען דאס ליינען מיט פינף עליות, האט מען יוצא געווען און מען דארף ניט נאך א מאהל ליינען די פרשה פון היינטיגען טאג. נאך אויב מען האט זיך דערמאנט פון טעות אין מיטען ליינען, זאל מען גולל זיין דאס ספר און מען זאל ליינען די פרשה פון היינטיגען טאג, אבער אזוי נאך אז פון ביידע פרשות זאל נאך ווערען אויפגערופען 5 עליות, דהיינו אויב מען איז געבליבען שטעהן ביי די ערשטע פרשה נאך צוויי עליות זאל מען די אנדערע פרשה איינטיילען אויף דריי עליות :

ב. אויב מען האט זיך טועה געוועזען שביעי של פסח און מען האט געליינט די פרשה „כל הבכור“ אין פינף עליות, האט מען יוצא געוועזען, און צו מארגענס זאל מען ליינען פרשת בשלח : ג. אויב מען האט זיך טועה געוועזען דעם ערשטען טאג שבועות און מען האט געליינט „שור או כשב“ אדער „כל הבכור“, איז אויך דער זעלבער דין, אז די עליות וואס מען האט געליינט בטעות ווערען צוגערעכענט צום מנין פון די פינף

עליות. אלאז אויב מען האט זיך דערמאנט פון טעות, למשל, נאך צוויי עליות, זאל מען מפקיט זיין און צרליינען די היינטיגע קריאה אינגאנצען אויף דריי עליות. נאך מיט איין זאך איז דא הארבער, אז אויב מען האט זיך דערמאנט פון טעות נאכ'ן גאנצען ליינען פון פינף עליות איז מען ניט יוצא, נאך מען דארף צרליינען די היינטיגע קריאה בחודש השלישי אינגאנצען צו איין עליה מיט די ברכות, דערנאך זאל מען זאגען נאך אמהל קדיש :

ד. אויב מען האט זיך טועה געוועזען אין א יום טוב און מען האט געליינט צו רביעי ווייטער ביז נאהענט צום סוף פרשה און ס'איז נאך געבליבען צוויי פסוקים אויף חמישי, זאל מען אנהויבען ליינען צו חמישי נאך אמהל עטליכע פסוקים צוריק פון רביעי און מען זאל איהם מוסיף זיין די צוויי איבערגעבליבענע פסוקים :

ה. אויב מען האט זיך טועה געוועזען אין א יום טוב און מען האט אבער ליינט די גאנצע קריאה צו רביעי, זאל מען ניט זאגען קדיש נאך מען זאל פריהער ליינען מפטיר, און דער בעל מפתיר וועט

העולה לתורה צירף אדעתא דכל הזכור הי
 גם כן כדעצד ויקרא הי גברי בכל הזכור :
 ח. אם טעה בשמוני עזרת שחל בשבת והתחיל
 כל הזכור והשלים הפרשה עם הי גברי
 וזכר, יחזור ויקרא שני עולים שפרשת עשר
 תעשר, ולא זכר אחר אמירת קדיש וכזר
 סילק ספר הראשון, יקרא עולה אחד לספר
 השני ויקרא לו פרשת עשר תעשר עד כל
 הזכור, אחר כך יקרא למופטייר חזנית היום,
 והמופטייר ונטרף למונין שצעה גברי, ויאמר
 קדיש פעם שנית אחר קריאת המופטייר :

ו. אם טעה ביוני המועדים וסיים כל הקריאה
 לשלישי, יעלה אחר לרניעי ויקרא לו
 פעם שנית בסוף הענין שקרא קודם לזה
 פסוקים של ענין שלם, אחר כך יעלה אחר
 לחיושי ויקרא לו בספר תורה השניה המופטייר
 והוא ישלים המנין של הי גברי, ואחר קריאת
 המופטייר יאמר קדיש :

ז. אם טעה בשמוני עזרת שחל בחול ולא
 התחיל עשר תעשר אלא התחיל כל
 הזכור, ואף אם לא התחיל עדיין לקרות אלא

סימן טו

א. אם טעה בקריאה דשנת שחרית שקרא
 לאחד מן העולים רק שני פסוקים, אם

דין טעות הקריאה בקריאת ז' גברי
 דשבת, ובו ו' מעיפים.

ליינען כל הבכור, איז שוין גענוג אז מען
 זאל אנהויבען ליינען די פינף עליות פון
 „כל הבכור“

ח. אויב מען האט זיך טועה געוועזען
 אין שמיני עזרת וואס איז געפאלען
 אין שבת און מען האט אנגעהויבען ליינען
 כל הבכור, און די גאנצע קריאה איז
 אבגעליינט געווארען אויף פינף עליות,
 דערנאך האט מען זיך דערמאנט, זאל
 מען צוליינען די פרשה עשר תעשר ביו
 כל הבכור, אויף צוויי עליות. אויב מען
 האט זיך דערמאנט נאך קדיש זאגען און
 מען האט שוין געהאט אראבגענומען דאס
 ערשטע ספר, זאל מען אויפרופען איינעם
 צום אנדערען ספר און מען זאל פאר
 איהם ליינען עשר תעשר ביו כל הבכור,
 דערנאך זאל מען אויפרופען א זיבענטען
 צו מופטייר און דער בעל מופטייר איז משלים
 דעם מנין פון זיבען עליות. נאכהער זאל
 מען זאגען נאך אמהאל קדיש און די
 הפטרה מיט די ברכות :

גערעכענט ווערען פאר די פינפטע עליה,
 און נאך מופטייר זאל מען זאגען קדיש :

ו. אויב מען האט זיך טועה געוועזען
 אין א יום טוב און מען האט אבגע-
 ליינט די גאנצע קריאה צו שלישי, דארף
 מען אויפרופען אן אנדערען צו רביעי און
 מען זאל פאר איהם ליינען נאך אמהאל
 פון סוף פרשה א גאנץ ענין. דערנאך
 זאל מען אויפרופען אן אנדערען חמישי
 און מען זאל פאר איהם ליינען מופטייר,
 און ער וועט משלים זיין דעם מנין פון
 פינף עליות. נאכדעם זאל מען זאגען
 קדיש און די הפטרה מיט די ברכות :

ז. אויב מען האט זיך טועה געוועזען
 אין שמיני עזרת וואס איז געפאלען
 אין מיטען די וואך און מען האט ניט
 אנגעהויבען ליינען „עשר תעשר“ נאר
 „כל הבכור“, אפילו אויב מען האט נאך
 ניט אנגעהויבען ליינען נאך דער עולה
 לתורה האט שוין געמאכט די ברכה צו

סימן טז

א. אויב מען האט זיך טועה געוועזען
 שבת ביים ליינען צו שחרית, אן

דינים פון טעות ביים ליינען שבת
 באשטעהט פון 6 ענינים.

קריאה הקדושה חלק ב

עוד שלשה פסוקים או יותר, וזה שקרא לו קודם צי פסוקים אינו עולה לזמין ז' גברי, לכן צריכים לעלות ז' גברי ולבד המנון :
 ד. אם אירע טעות בשנת שחרית שקרא לששי כל הסדרה וגם אמר קדיש, יקרא לשביעי פעם שנית בסוף הסדרה והוא יהיה גם הנופטי, דקיימא לן שנופטי עולה לזמין שבעה, ואם לא אמר עוד קדיש, יאמר קדיש אחר קריאת השביעי :
 ה. טעה שחזר סדרות הנפרדות, שהיה צריך לקרות ויקהל בלבד וקרא גם פקודי יקרא בשנת הבא פעם צי סדר פקודי, טעה שפירד סדרות הנוחזרות, שהיה צריך לקרות ויקהל פקודי וקרא ויקהל בלבד, יקרא בשנת הבא צי סדרות, פקודי עם ויקרא :

נזכר הטעות תיכף לאחר שצריך העולה ברכה האחרונה, צריך לחזור ולקרות לו השני פסוקים שקרא עם עוד פסוק אחד או איזה פסוקים, ויבדל פעם צי לפני ולחריה :
 ב. ואם לא נזכר הטעות עד לאחר שהעולה אחריו כבר צריך ברכה הראשונה, אז הדין כך, שאם אירע זה הטעות בקריאת הכהן, יקרא להלוי ונוקוס שפסק, ולא יחזור לקרות ללוי הצי פסוקים של תחלת הפרשה וזה שקרא לכהן, ומשם פגם הכהן, ואין הכהן עולה לזמין הקרואים, וצריך לקרות ז' גברי ולבד הכהן :
 ג. ואם אירע זה הטעות בקריאת הלוי או בשאר העלויות, יחזור ויקרא להעולה אחריו לזמין שני פסוקים שקרא קודם עם

מעהר. או דער וואס מען האָט פאר איהם געליינט נאָר צוויי פסוקים ווערט ניט גערעכענט אין מספר פון די זיבען עליות דארום דארף מען אויפּרופּען זיבען עליות הויז דעם פון טעות :
 ד. אויב עם האָט זיך געטראפּען אַ טעות שבת שחרית אָז מען האָט אָנגעליינט צו ששי די גאַנצע סדרה און מען האָט שוין געזאָגט קדיש, זאל מען אויפּרופּען אַ זיבענטע און מען זאל פאַר איהם נאָר אַמאַהל ליינען שביעי, און דער זעלבער זאל זיין מפטיר. אויב מען האָט נאָר ניט געהאַט געזאָגט קדיש, זאל מען אַצינד נאָר שביעי זאָגען קדיש :
 ה. אויב מען האָט זיך טועה געוועזען און מען האָט געליינט ויקהל פקודי צוזאַמען אָדער אַנדערע צוויי סדרות צוזאַמען ווען מען האָט בעדאַרפּט ליינען נאָר איין סדרה, זאל מען דעם אַנדערען שבת ליינען נאָר אַ מאַהל די צווייטע סדרה. אויב דער טעות איז געוועזען אָז ווען מען האָט בעדאַרפּט ליינען צוויי סדרות צוזאַמען האָט מען נאָר געליינט איין סדרה, זאל מען דעם אַנדערען שבת ליינען צוויי סדרות צוזאַמען, דהיינו פקודי מיט ויקרא :

מען האָט ביי איין עליה געליינט נאָר צוויי פסוקים. אויב מען האָט זיך דער מאַנט פון טעות באַלד נאָך דעם וואָס דער עולה לתורה האָט געמאַכט די לעצטע ברכה, זאל מען פאַר איהם נאָר אַמאַהל ליינען די זעלבע צוויי פסוקים מיט נאָר איין פסוק אָדער מעהר פסוקים. און דער עולה לתורה דארף נאָר אַמאַהל מאַכען ביידע ברכות :
 ב. אויב מען האָט זיך ניט דערמאַנט פון טעות ביז נאָך דעם וואָס דער אַנדערער עולה לתורה האָט שוין געמאַכט די ערשטע ברכה, איז דער דין אַזוי, אויב דער טעות האָט זיך געטראפּען ביי כהן, זאל מען ניט ליינען צו לוי נאָר אַמאַהל די זעלבע צוויי פסוקים וואָס מען האָט געליינט צו כהן, נאָר מען זאל אָנהויבען ליינען ווייטער. און אַזוי ווי דער כהן קען ניט גערעכענט ווערען אין מספר פון די זיבען עליות, דארף מען אויפּרופּען זיבען עליות חוץ דעם כהן :
 ג. און אויב דער טעות האָט זיך געטראפּען ביי לוי אָדער ביי די איב ריגע עליות, זאל מען נאָר אַמאַהל ליינען פאַר דעם אַנדערען די זעלבע צוויי פסוקים מיט נאָר דריי פסוקים אָדער

טעה וסיים שני פסוקים אחר התחלת הפרשה, לא יתחיל לקרות לשני מהתחלת הפרשה אלא יתחיל לקרות לו ונוקוס שסיים, ואין חילוק בין אם היא פרשה סתומה או פתוחה, הסימן להתחלת הפרשה נדפס בחוונשים או אות פ או אות ס, רנו על פתוחה או סתומה :

1. אם לירע טעות שסיים שני פסוקים קודם התחלת פרשה וצריך לאחריה, אז העולה אחריו חין צריך להתחיל לו לנפרע פסוק אחד אלא יתחיל לקרות לו ונוקוס שסיים השני פסוקים הסמוכים להפרשה עם עוד ג' פסוקים או יותר וכן הפרשה השניה, וכן אם

סימן מז

זכר הטעות לאחר שצריך זרחה האחרונה יקרא בשלישית לנפטיר נפרשת ראש חודש, ומוכל ונקוס יאמר ההפטרע של שנת חנוכה שהיא „רני ושמחי“, וצדיענד אם אומר ההפטרע של ראש חודש „השוים כסאיי“ והתחיל לצרף אחריה חין ונחזירין אותו :
ב. ראש חודש אחר שחל שנת פרשת שקלים, ואחר שגומר הסדרע טעה ולא קרא

דין טעות בקריאת מפטיר לכל זמני השנה, ובו י"א סעיפים.

א. ראש חודש שנת שחל שנת, אם טעה והתחיל לקרות נספר השני פרשת חנוכה, אם זכר הטעות קודם שצריך זרחה האחרונה, יפסיק ויקרא פרשת ראש חודש, וצריך לצרף פעם שנית זרחה הראשונה, ואם

נאך אז אנהויב פון א פרשה. זאל מען פאר דעם אנדערען עולה לתורה אנהויבען ליינען וואו מען איז געבליבען שטעהן. ס'איז ניט קיין חילוק צו איז עם א פרשה סתומה אדער א פרשה פתוחה. דער סימן פון א פתוחה איז אין אנהייב פרשה גע' דרוקט אין חומש א פ, און ביי דעם אנהייב פון א פרשה סתומה איז געדרוקט אין חומש א ס :

1. אויב עם האט זיך געטראפען א טעות אז מען האט אויסגעלאזט צוויי פסוקים פאר א פרשה, און דער עולה לתורה האט שוין געמאכט די לעצטע ברכה, זאל מען ליינען פאר דעם אנדערען עולה לתורה ווייטער די צוויי פסוקים מיט נאך דריי אדער מעהר פסוקים פון די אנדערע פרשה. דער זעלבער דין איז אויב מען האט אויסגעלאזט צוויי פסוקים

סימן מז

לתורה דארף נאך אמאהל מאכען די ערשטע ברכה. אויב מען האט זיך דער-מאנט פון טעות נאכדעם וואס דער עולה לתורה האט שוין געמאכט די לעצטע ברכה, זאל מען ליינען אין דריטען ספר מפטיר פון פרשת ראש חודש. אבער די הפטרה זאל מען זאגען פון שבת חנוכה „רני ושמחי“. אויב מען האט געזאגט די הפטרה פון ראש חודש „השמים כסאיי“ און מען האט שוין אנגעהויבען צו זאגען די אנדערע ברכות פון די הפטרה איז מען יוצא מיט די הפטרה :

דינים פון טעות ביי מפטיר ליינען א זאניץ יאהר. באשטעהט פון 11 ענינים.

א. ראש חודש טבת וואס איז געפאלען אין שבת, אויב מען האט זיך טועה געוועזען און מען האט אנגעהויבען ליינען אין אנדערען ספר די פרשה פון חנוכה, אויב מען האט זיך דערמאנט פון טעות איידער דער עולה לתורה האט גע' מאכט די לעצטע ברכה, זאל מען מפסיק זיין און מען זאל אנהויבען ליינען די פרשה פון ראש חודש, און דער עולה

קריאה הקדושה חלק ב

לאחר שנידך נרצה האחרונה טרם שגוללה הספר תורה, חוזר וקורא ונוקוס שפסק עד סוף הפרשה, ונריך לחזור ולנדך לפנייה ולאחריה, ואם נזכר וכן הטעות לאחר גלילת הספר תורה או לאחר שהכניסו הספר תורה להיכל נריך לחזור ולקרות נספר תורה לא ונוקוס שפסק אלא ונהתחלת הסדרא עד סוף הפרשה, ונונדך לפנייה ולאחריה, אצל ההפטרע אין נריך לומר פעם שנית :

ה. אס טעו נשנה ועוברת וקרא הפרשיות נאדר ראשון, לא יאל, ונריך לחזור לקרותם נאדר שני :

ו. נכל זון שננדך להוליא ספר תורה שניה נשגיל קריאת ונפטיר של חונת היום, אס טעו ושכחו ולא קראו הונפטיר של חונת היום אלא שקראו ונפטיר אחר לא יאל, ונריך

נספר תורה שניה הפרשה של ראש חודש אלא שהתחיל לקרות נפרשת שקלים נכי תשא, יסיים פרשת שקלים ואחר כך יקרא לונפטיר הפרשה של ראש חודש, ולפיכך יאמר ההפטרע של שנת ראש חודש, "השמים כסאי" :

ג. ראש חודש ניסן שחל נשנת פרשת החודש וטעה שהתחיל לקרות נספר תורה שניה פרשת החודש ונזכר שיהיה נריך לקרות נשגיל הפרשה של ראש חודש, יסיים פרשת החודש ואחר כך יקרא לונפטיר הפרשה של ראש חודש, ולפיכך יאמר ההפטרע של שנת ראש חודש, "השמים כסאי" :

ד. אס טעה נשנת פרשת פרה שלח קרא כל הפרשה שהיא תטוול עד הערב, אלא שהפסיק ועמד נאמונע הפרשה, אס נזכר

בעל מפטיר האט שוין געמאכט די לעצטע ברכה, איידער מען האט גולל געוועזען דאס ספר, זאל מען צוליינען ביז ענדע די פרשה, און דער בעל מפטיר זאל נאך אמאהל מאכען ביידע ברכות. און אויב מען האט זיך דערמאנט ווען מען האט שוין געהאט גולל געוועזען דאס ספר, אדער נאכ'ן אריינשטעלען דאס ספר אין ארון קודש, דארף מען נאך אמאהל ליינען דעם נאנצען מפטיר פון אנהויב ביז ענדע, און דער זעלבער בעל מפטיר זאל נאך אמאהל מאכען ביידע ברכות. אבער די הפטרע דארף ער ניט נאך אמאהל איבערזאגען :

ה. אויב מען האט זיך טועה געוועזען אין א עיבור יאהר און מען האט אבי געהויבען ליינען די ארבע פרשיות אין אדר ראשון, האט מען ניט יוצא געוועזען, נאר מען דארף זיי נאך אמאהל ליינען אין אדר שני :

ו. יעדעס מאהל ווען מען דארף ארויס-נעהמען אן אנדער ספר צו ליינען מפטיר, אויב מען האט זיך טועה געוועזען און מען האט געליינט אן אנדער מפטיר, איז מען ניט יוצא, נאך מען דארף ארויס-

ב. ראש חודש אדר וואס איז געפאלען אין שבת פרשת שקלים, האט מען זיך טועה געוועזען און נאכ'ן ליינען די סדרא האט מען אָנגעהויבען ליינען אין אנדערען ספר פרשת שקלים, אָנשטאט די פרשה פון ראש חודש, זאל מען ליינען צו מפטיר די פרשה פון ראש חודש, און דאדורך זאל מען זאגען די הפטרע פון שבת ראש חודש, "השמים כסאי" :

ג. ראש חדש ניסן וואס איז געפאלען אין שבת פרשת החודש, האט מען זיך טועה געוועזען און מען האט אָנגעהויבען ליינען אין אנדערען ספר פרשת החודש, אָנשטאט די פרשה פון ראש חודש, זאל מען אויסליינען ווייטער די פרשת החודש, נאכהער זאל מען ליינען צו מפטיר די פרשה פון ראש חודש, און דאדורך זאל מען זאגען די הפטרע פון שבת ראש חודש, "השמים כסאי" :

ד. אויב מען האט זיך טועה געוועזען שבת פרשת פרה און מען האט ניט געליינט צו מפטיר די נאנצע פרשה ביז "תטמא עד הערב" נאך מ'איז געבליבען שטעהן אין מיטען די פרשה. אויב מען האט זיך דערמאנט נאך דעם וואס דער

לפניה ולאחריה, אחר כך יאמר הפטרה הראויה לקריאת חונת היום עם כל זרכות ההפטרה :

מ. חופן ז', אם נזכר הטעות לאחר שאמר בעל הנופטיר זרכה הראשונה של ההפטרה, אז יקרא קצת פסוקים וון ההפטרה של הסדרה שזירך עליה ויפסיק ולא יזכר זרכות האחרונות שלאחר ההפטרה, אחר כך יוילאו ספר תורה אחרת לקרות זה הנופטיר של חונת היום ויזכר לפניה ולאחריה, אחר כך יאמר הפטרה הראויה לקריאת חונת היום זלי זרכה שונלפניה ורק יאמר הזרכות שלאחריה, וזזה החופן יכולים לקרות לנופטיר לזה שעלה פעם ראשון להפטיר זטעות, כיון שזונטרפין אונורתו הזרכה הראשונה שעל ההפטרה זטעות אל ההפטרה הראויה, אזל אל יקרלו אותו שנית זשנו :

לחזור ולהזילא ספר תורה לקרות זה הנופטיר של חונת היום :

ז. זיום א' וז' זפסק, אם טעה הקורא לנופטיר והתחיל והקרנתם, אם נזכר לאחר שזירך העולה זרכה האחרונה ילאו זדיעזד, ואם נזכר קודם שזירך העולה זרכה האחרונה זריך לחזור ולהתחיל וזחדש הראשון ואין העולה זריך לזכר פעם שנית זרכה הראשונה :

ח. שנת וראש חודש או שנת של זרזע פרשיות, אם טעה וקרא לנופטיר כדרך כל שנתות השנה, זה הדין נחלק לג' חופנים, חופן א', אם נזכר וויד לאחר שזירך זרכה האחרונה על קריאת הנופטיר זטעות, יוילאו ספר תורה אחרת, אם יש להס, ויקרא לעולה אחר שיפטיר זפרשת חונת היום ויזכר

ארויסנעהמען או אנדער ספר, אויב עם געפינט זיד דארט, און מען זאל אויפרו-פען או אנדערען צום ריכטיגען מפטיר, וועלכער זאל מאכען ביידע זרכות און זאל דערנאך זאגען די ריכטיגע הפטרה מיט די זרכות :

מ. פונקט ז. אויב מען האט זיד דער-מאנט פון טעות נאכדעם וואס דער בעל מפטיר האט שוין געזאגט די ערשטע זרכה איבער די פרעמדע הפטרה, דאמאלס זאל ער זאגען עטליכע פסוקים פון די פרעמדע הפטרה און זאל מפסיק זיין, די לעצטע זרכות פון די הפטרה זאל ער נאך ניט זאגען, נאר מען זאל ארויסנעהמען או אנדער ספר צו ליינען דעם ריכטיגען מפטיר פון היינטיגען טאג, און דער זעל-בער בעל מפטיר זאל זאגען ביידערליי זרכות איבער'ן מפטיר ליינען, נאכהער זאל ער זאגען די ריכטיגע הפטרה, אבער אהו די ערשטע זרכה, נאך די זרכות פון נאך די הפטרה זאל ער יא זאגען. מען דארף ניט נאך אמאהל אויפרופען מיט'ן נאמען דעם זעלבען בעל מפטיר, נאך מען זאל איהם הייסען אזוי צו געהן צום ספר:

נעהמען א ספר צום ליינען דעם מפטיר וואס מען איז מחויב צו ליינען דיעזען טאג :

ז. די ערשטע טעג פסח, אויב מען האט זיד טועה געוועזען ביי מפטיר און מען האט אנגעהויבען ליינען צו מפטיר „והקרבתם“ אויב מען האט זיד דערמאנט נאכדעם וואס דער בעל מפטיר האט שוין געמאכט די לעצטע זרכה, איז מען יוצא. און אויב מען האט זיד דערמאנט איידער ער האט געמאכט די לעצטע זרכה, דארף מען באלד אנהויבען ליינען „ובחדש הראשון“ און דער בעל מפטיר דארף ניט נאך אמאהל מאכען די ערשטע זרכה :

ח. שבת ראש חודש אדער שבת פון די ארבע פרשיות, אויב מען האט זיד טועה געוועזען און מען האט געליינט מפטיר פון די סדרה ווי אין א געוועהנליי-כען שבת. ווערט דער דין צוטיילט אויף דריי פונקטען: 1) אויב מען האט זיד באלד דערמאנט נאך דעם וואס דער בעל מפטיר האט געמאכט די לעצטע זרכה איבער דעם מפטיר פון טעות, דארף מען

קריאה הקדושה חלק ב

יא. טעה הקורא לנפטר זיוס חי דמוכות והתחיל לקרות גם הפסוק וזיוס השני ונשם ספיקא דיומא גוערין זו ופוסק אפילו נחלע פסוק, ואם טעה זיוס ז' דמוכות והתחיל לקרות לנפטר וזיוס השני ולא וזן ונחמשה עשר, אף על פי שגמר קריאתו וזירך, לריך לחזור ולקרות וזן ונחמשה עשר וזירך פעם ז' לפניו ולאחריה :

י. אופן ג'. אם נזכר הטעות לאחר שאמר בעל הנפטר ההפטר דטעות עם כל זרכותיה, אז יולאו ספר תורה אחרת ויקראו זה הנפטר של חזנת היום וזירך לפניו ולאחריה. אחר כך יאמר הפטרה הראויה נלי הזרכות שנלפניה ואל אחריה, וכן גם נזה האופן נכון לקרות לנפטר זה שעלה פעם ראשון להפטר נטעות, כיון שנלטרפין כל זרכותיו שאומר על ההפטר דטעות אל ההפטר הראויה :

סימן יז

ג. גזרי, הדין כך, אם אירע הדילוג בעליית כהן, ונזכר לאחר שזירך זרכה האחרונה, יתחיל לקרות ללי ומהתחלת הפסוק של הדילוג עם שאר הפסוקים כסדר וזה שקרא לכהן, ומלמד זה יקרא עוד ללי לא

דין טעות הדילוג בקריאות של כל השנה, ובו חי סעיפים.

א. אם אירע טעות בקריאת ג' גזרי שלג הנצל קורא פסוק אחד או תניה אחת, אף אם קרא ג' פסוקים ויותר לכל אחד וזן

טאג סכות און מען האט אנגעהויבען ליינען אויד „וביום השני“ זאל מען תיכה אנשריינען דעם בעל קורא ער זאל מפסיק ליון אפילו אין מיטען פסוק. און אויב ער האט זיד טועה געוועזען דעם צווייטען טאג סכות און האט אנגעהויבען ליינען מפטיר „וביום השני“ אנשטאט „ובחמשה עשר יום“ אפילו אויב מען האט שוין גע- מאכט די לענטע זרכה, מוז מען דאך נאך אמאהל ליינען „ובחמשה עשר יום“ און דער בעל מפטיר זאל נאך אמאהל מאכען ביידערליי זרכות איבער'ן ליינען:

י. פונקט 8. אויב מען האט זיד דער- מאנט פון טעות נאכדעם וואס דער בעל מפטיר האט שוין אבגעזאגט די פרעמדע הפטרה מיט אלע איהרע זרכות, דאמאלס זאל מען ארויסנעהמען אז אנדער ספר צו ליינען דעם ריכטיגען מפטיר פון היינטיגען טאג און דער זעלבער בעל מפטיר זאל מאכען ביידערליי זרכות איבער'ן ליינען, נאכהער זאל ער זאגען זי ריכטיגע הפטרה. אבער אהן ביידערליי זרכות פון די הפטרה :

יא. אויב מען האט זיד טועה געוועזען ביים ליינען מפטיר דעם ערשטען

סימן יח

א ווארט, אפילו ער האט ביי דער עליה געליינט גאנצע דריי פסוקים אדער מעהר, איז דער דין אזוי. אויב דאס האט זיד געטראפען ביי דער עליה פון כהן, און מען האט זיד דערמאנט נאכדעם וואס דער כהן האט שוין געמאכט די לעצטע זרכה, זאל מען אנהייבען ליינען צו לוי

דינים פון טעות וואס מען האט עפעס פערהיפערט ביים ליינען פון א גאנץ יאהר. באשטעהט פון 8 ענינים.

א. אויב עם האט זיד געטראפען א טעות ביים ליינען פון דריי עליות אז דער בעל קורא האט פערהיפערט א פסוק אדער

ד. כל זה אם עדיין לא הכניסו את הספר תורה אל היכלה, אזל אם הכניסו הס"ת אל היכלה ואחר כך נזכרו טעות הדילוג, אז הדין כך, שבאם על כל פנים קרא לני גברי עשרה פסוקים ונלמד פסוק המדולג יאל זדיעזד. אזל אם לא קרא לשלשתן עשרה פסוקים, נריך לחזור להגיד הספר תורה ולקרות פעם שנית לעולה השלישי עשרה פסוקים ומהחלת הקריאה שנ זה היום כסדר, וינרך פעם שנית זכרה הרשונה והאחרונה, וגם זכרו יאמור פעם שנית :

ה. אם אירע טעות הדילוג של תינה אחת או פסוק אחד נקריאת די גברי דראש חודש וחול המועד או נקריאת הי גברי דנוועדים, אם עלו ונין גברי של חונת היום

פחות ושלשה פסוקים חדשים, אחר כך יעלה ישראל לשלישי :

ב. אם אירע טעות הדילוג זעליית לוי, וזכר לאחר שנירך זכרה האחרונה, יתחיל לקרות לישראל פעם שנית כל הפסוקים שקרא ללוי, ונלמד זה יקרא לו עוד לא פחות ושלשה פסוקים חדשים :

ג. אם אירע טעות הדילוג זעליית שלישי וזכר לאחר שנירך זכרה האחרונה, וכן אם טעות הדילוג היה זעליית כהן או זעליית לוי, אזל לא זכר הטעות עד לאחר שנירך עולה הני זכרה האחרונה, אז נריך לקרות לעולה הני פעם שנית עשרה פסוקים ומהחלת הקריאה של זה היום כסדר, והעולה הני נריך לנרך פעם שנית זכרה הרשונה והאחרונה וגם זכרו יאמור פעם שנית :

אמאהל ליינען פאר דעם בעל שלישי ניט ווייניגער ווי צעהן פסוקים כסדר פון אנהויב דיעזע פרשה, און דער בעל שלישי זאל נאך אמאהל מאכען ביידערליי זכרות איבער'ן ליינען, און זאל זאגען נאך אמאהל ברכו :

ד. דאס איז אלץ אויב מען האט נאך ניט אריינגעשטעלט דאס ספר אין ארון קודש, אבער אויב מען האט זיך דערמאנט פון דעם טעות נאכ'ן אריינ-שטעלען דאס ספר, איז דער דין אזוי, אויב מען האט געליינט אין די דריי עליות גאנצע צעהן פסוקים חוץ דעם פעהריי פערטען פסוק, איז מען יוצא אבער אויב מען האט ניט געליינט קיין צעהן פסוקים, דארף מען נאך אמאהל ארויס נעהמען דעם ספר און ליינען פאר דעם בעל שלישי צעהן פסוקים כסדר פון אנהויב דיעזע פרשה, און דער בעל שלישי זאל נאך אמאהל מאכען ביידערליי זכרות מיט זא-גען ברכו :

ה. אויב דער טעות פון היפערען האט זיך געטראפען ווען מען ליינט פיער עליות אין ראש חדש אדער חול המועד, און ווען מען ליינט פינף עליות אין א

פון אנהויב פסוק וואס דארט איז געווען דער טעות, און מען זאל אזוי ליינען וויי-טער כסדר די פסוקים וואס מען האט גע-ליינט צו כהן, און החוץ דעם זאל מען נאך צוליינען צום לוי נאך דריי נייע פסוקים אדער מעהר, דערנאך זאל מען אויפרופען א ישראל צו שלישי :

ב. אויב דער טעות פון היפערען האט זיך געטראפען ביי די עליות פון לוי, און מען האט זיך דערמאנט פון טעות נאך דעם וואס דער לוי האט געמאכט די לעצטע זכרה, זאל מען אנהייבען ליינען צו שלישי נאך אמאהל אלע פסוקים וואס מען האט געליינט צו לוי, דערנאך זאל מען פאר איהם נאך צוליינען די פסוקים פון שלישי :

ג. אויב דער טעות פון היפערען האט זיך געטראפען ביי שלישי, און מען האט זיך דערמאנט נאך דעם וואס דער בעל שלישי האט שוין געמאכט די לעצטע זכרה, אדער אויב דער טעות האט זיך געטראפען ביי כהן, צו ביי לוי, נאך מען האט זיך ניט דערמאנט פון טעות ביז נאכדעם וואס דער בעל שלישי האט שוין געמאכט די לעצטע זכרה, זאל מען נאך

קריאה הקדושה חלק ב

ז. ולא נזכרו הטעות אחר גמר הקריאה, אף אם עלו ז' גברי וקרא לכל אחד לא פחות ושלשה פסוקים, ואפילו אם כבר החזירו הספר תורה להיכל והתפללו ונוסף, נריך להוילא הספר תורה פעם שנית ויעלה אחד לקרות לפניו הפסוק של הדילוג. עם עוד איזה פסוקים צברכות לפניו ולאחריו :

ח. טעה ודילג תיבה או פסוק ציוס שומח תורה צקריאת חתן טובה, אפילו אם נזכר אחר תפלת ונוסף, נריך לחזור להוילא הספר תורה ולקרות לפני עולה אחד פסוק של הדילוג. עם עוד איזה פסוקים צברכות לפניו ולאחריו, אבל אם דילג צקריאת חתן צראשית ונזכר אחר צרכה האחרונה, אין נריך לחזור ולקרות :

וקרא לכל אחד לא פחות ושלשה פסוקים שלימים, ולא צדיענד ואין נריך לחזור ולקרות, והיינו דוקא אם לא דלג הענין של עיקר חונת היום, אבל אם דלג הענין של עיקר חונת היום, נריך לחזור ולקרות עיקר הענין של חונת היום לפני עולה אחד צברכות לפניו ולאחריו :

ו. אם אירע טעות הדילוג של תיבה אחת או פסוק אחד צקריאת ז' גברי דצנת, אם נזכרו הטעות צלחונע הקריאה לאחר שנירך העולה צרכה האחרונה, יעלה ויצרך פעם שנית זה העולה שהיה אללו הטעות, ויקרא לו ונוקוס הטעות כסדר עם הוספה של ג' פסוקים חדשים, אחר כך יקראו לעלות שאר הקרואים :

ז. און אויב מען האט זיך דערמאנט פון טעות נאכ'ן ליינען, אפילו אז מען האט אויפגערופען זיבען עליות, און אפילו מען האט שוין אריינגעשטעלט דאס ספר און געדאווענט מוסף, דארף מען דאך ווידער ארויסנעהמען דאס ספר און מען זאל אויפרופען איינעם צו ליינען פאר איהם דאס וואס איז געווארען פעהר פערט מיט נאך עטליכע פסוקים צו, און דיעזער דארף מאכען איבער'ן ליינען ביידערליי ברכות :

ח. אויב מען האט עפעס פעהריפערט אין שמחת תורה ביים ליינען חתן תורה, אפילו ווען מען האט זיך דערמאנט נאך מוסף, דארף מען נאך אמאהל ארויס-נעהמען דאס ספר און אויפרופען איינעם מען זאל פאר איהם ליינען דאס פעהר פערטע מיט נאך עטליכע פסוקים, און דיעזער דארף זאגען ביידערליי ברכות איבער'ן ליינען. אבער אויב מען האט עפעס פעהריפערט ביים ליינען חתן בראשית און מען האט זיך דערמאנט נאך די לעצטע ברכה, איז מען יוצא און מען דארף ניט נאך אמאהל איבערליינען :

יום טוב, איז דער דין אזוי, אויב מען האט געליינט אזוי פיעל עליות ווי פיעל מען האט געברויכט ליינען, און ביי יעדער עליה איז געליינט געווארען ניט וועניגער ווי דריי גאנצע פסוקים, און דאס פעהריפערען איז ניט געוועזען דער ענין פון היינטיגען טאג, איז מען יוצא. און מען ברויך ניט נאך אמאהל איבער ליינען. אזוי באלד אבער אז מען האט פעהריפערט דעם ענין פון היינטיגען טאג, דארף מען אויפרופען איינעם און מען זאל פאר איהם ליינען דעם גאנצען ענין פון דעם טאג, און ער זאל איבער דעם ליינען ביידערליי ברכות זאגען :

ו. אויב דער טעות פון היפערען האט זיך געטראפען ווען מען ליינט זיבען עליות איז שבת, אויב מען האט זיך דערמאנט דעם טעות איז מיטען ליינען נאך דעם וואס דער עולה לתורה האט געזאגט די לעצטע ברכה, זאל דער זעלביגער עולה לתורה זאגען נאך אמאהל די ברכות און מען זאל פאר איהם נאך אמאהל איבער ליינען פון טעות אז ווייטער כסדר מיט נאך דריי נייע פסוקים. דערנאך זאל מען אויפרופען די איבריגע עליות :

סימן יח

ב. ואם נוזל טעות לאחר שצריך העולה
זרחה הראשונה קודם שהתחיל לקרות,
יש צה נחלוקת הפוסקים; יש חוורים

שיקרא נספר הפסול ג' פסוקים וינרך
לאחריה, אח"כ יוצאו אחרת להשלים צה
ונוין הקרואים, ויש פוסקים ונחמירין צה
שלא יקראו כלל נפסול, אלא יוצאו תיכף
ספר כשר והעולה ינרך זרחה ראשונה פעם
שנית, וכדי שלא להכניס עצמו נחלוקת
הפוסקים נכון להכריע שהזרחה שצריך צגוג
על הפסול עלתה לו, וגם נסתבר זקריאת
התורה איזה פסוקים צ' פעמים אין שייך
האיסור דמוציא שם שמים לצטלה, דהוי
כתלמוד תורה, לכן טוב לעשות כן, שיקרא
נפסול ג' פסוקים, והטעות יקרא צעל פה,
ולא ינרך זרחה האחרונה, גם לא יפסיק

דין אם נמצא טעות בשעת קריאה,
ובו י' סעיפים.

א. אם נוזל טעות גומר נספר תורה שצריך
להוציא ספר תורה אחרת, ועוונד צין
גזרל לגזרל קודם שהתחיל העולה לגומר
עיקר הזרחה שהיא צרוך לתה ה', אף
שכבר גומר זרכו, ונוציאין תיכף ספר תורה
אחרת ונחמירין לקרות נפוקס שפסק
ומשלימין נספר הכשר ונוין הקרואים, כי
כל אלה שעלו צגוג נספר הפסול עולין
לנוין הקרואים צדיעצד, ואם אפשר לקרות
ז' קרואים נספר הכשר עד סוף הסדרל נכון
לעשות כן, כי צללו הכי נהגו להוסיף הרצה
קרואים צצנת, וגם ציום טוב אין אסור
להוסיף על ונוין הקרואים:

סימן יח

ב. אויב דער טעות איז געפונען געווארען
נאך דעם וואס דער עולה לתורה האט
געזאגט די ערשטע ברכה איידער מען האט
נאך אנגעהויבען ליינען, איז דא אין דעם
דין פערשידענע דעות צווישען די פוסקים,
דאריבער איז דאס גלייכסטע אזוי צו
טהון, מען זאל פאר איהם ליינען דריי
פסוקים אין פסול'ן ספר וואו מען האלט,
דעם טעות זאל מען זאגען אויסגענוועניג,
די לעצטע ברכה זאל ער ניט זאגען און
ער זאל נאָרניט מפסיק זיין, נאָר מען זאל
ארויסנעמען אָן אנדער ספר און מען זאל
אין אנדערען ספר נאָר אַ מאָל איבער-
ליינען די זעלבע דריי פסוקים מיט נאָר
דריי פסוקים אָדער מעהר און ער זאל
זאגען די לעצטע ברכה. דערנאָך זאל מען
אין כשר'ן ספר אויפרופען די איבריגע
עליות, און אויב מען קען מאַכען הוספות
מען זאל אויפרופען אין כשר'ן אזוי פיעל
עליות וויפיעל מען דאַרף אין דעם טאַג
אויפרופען, זאל מען אזוי טהאָן:

דינים אויב מען האט געפונען א טעות
אין ספר בשעת ליינען. באשטעמט
פון 10 ענינים.

א. אויב מען האט געפונען א ריכטיגען
טעות אין ספר ביים ליינען, איבער
וואס מען דאַרף ארויסנעמען אָן אנדער
ספר צום ליינען, אויב מען האלט דאָן
איידער דער עולה לתורה האט געזאגט
די ברכה, זאל מען באַלד ארויסנעמען
אָן אנדער ספר, מען זאל אנהויבען ליינען
אין אנדערען ספר וואו מען האלט, און
מען זאל משלים זיין דעם מספר פון זיבען
עליות, ווייל די עליות וואס מען האט גע-
ליינט אין פסול'ן ספר בשוגג ווערען גע-
רעכענט. נאָר אויב ס'איז מעגליך אויפ-
צורופען זיבען עליות דורך הוספות אין
כשר'ן ספר, זאל מען אזוי טהאָן. און
יום טוב, אויב מען קען אויפרופען פינף
עליות דורך הוספות אין כשר'ן ספר, זאל
מען אזוי טהאָן:

קריאה הקרושה חלק ב

ישלים נכשר ונין הקרואים, ולאם אפשר לעשות הוספות יקרא ז' גברי נספר הכשר: ד. ולאם נוולא הטעות אחר שקרא ג' פסוקים, נלופן זה נוסכיימים הפוסקים שכל וזה שקרא נשוגג נחשנת נדיענד קריאה כשהה, לכן אם אפשר להפסיק שם, כגון שלא יעמוד נשי פסוקים סנווך לפרשה, או שלא יעמוד נדבר רע, יפסיק שם, ולאם אינו יכול להפסיק שם יקרא לו עוד איזה פסוקים, וינרך נרכה האחרונה, אחר כך מווליאין ספר כשר ונותחיל לקרות והפסקו של הטעות או עוד איזה פסוקים קודם ונושליוני ונין הקרואים, ולאם אפשר לעשות הוספות יקרא ז' גברי נספר הכשר:

ה. אם נוולא הטעות נהתחלת הקריאה של עליה השניעת קודם שקרא ג' פסוקים שליוים, יעשה כנזכר לעיל נדין נוולא טעות

העולה נשיחה נינתיים, אלל יוליו אוחרת ויקרא נה פעם נ' אותן ג' פסוקים שקרא נפסול ויוסיף לו עוד לל פחות ומלשה פסוקים חדשים, וינרך נרכה האחרונה, אחר כך ישלים נכשר ונין הקרואים, ולאם אפשר לעשות הוספות יקרא ז' גברי נספר הכשר:

ג. ולאם נוולא הטעות נלוולע הקריאה, ועדיין לל קרא ג' פסוקים, נזה יל גס כן ונהלותק הפוסקים, לכן גס נזה הלופן נכון להכריע נכ"ל, שהנרכה ראשונה נזירך נשוגג על הפסול עלתה לו, לכן יקרא נעל פה, ולא ינרך נרכה האחרונה, ולל יפסיק העולה נשיחה נינתיים, אלל יוליו ספר כשר ויקרא נז פעם ננית אותן ג' פסוקים שקרא נפסול, ויוסיף לו עוד לל פחות ומלשה פסוקים חדשים, וינרך נרכה האחרונה, אחר כך

ד. אויב דער טעות איז געפונען געווארען נאך דעם וואס מען האט שוין גע' ליינט דריי פסוקים, דאן איז דער דין אזוי אויב מען קאן דא בלייבען שטעהן, דהיינו ס'איז ניט וועניגער ווי דריי פסוקים צו א פרשה און דער אויסלאז איז ניט ביי א שלעכטען ענין, זאל מען דא בלייבען שטעהן. און אויב מען קאן ניט דא בליי' בען שטעהן זאל מען צו'ליינען עטליכע פסוקים אין פסול'ן ספר און ער זאל מא' כען די לעצטע ברכה. נאכהער זאל מען ארויסנעמען א כשר'ן ספר און מען זאל דארט אנהויבען ליינען פון דעם פסוק וואס דער טעות איז דארט געווען. אדער עטליכע פסוקים בעפאר, און מען זאל אין כשר'ן ספר משלים זיין די איבריגע עליות. אויב מען קאן מאכען הוספות, זאל מען אין כשר'ן ספר אויפרופען אזוי פיעל עליות ווי פיעל דער טאג פארערט:

ה. אויב דער טעות איז געפונען געווארען אין אנהייב ליינען שביעי, איידער מען האט אבגעליינט נאנצע דריי פסוקים, איז דער זעלבער דין אזוי ווי מען געפינט

ג. אויב דער טעות איז געפונען געווארען אין מיטען ליינען ווען מען האט נאך ניט געהאט אבגעליינט נאנצע דריי פסוקים, איז אין דעם דין אויך דא מהלותק הפוסקים, דאריבער איז דא אויך דער גלייכסטער וועג אזוי צו טהון, אז די ערשטע ברכה וואס דער עולה לתורה האט געמאכט איבער'ן פסול'ן ספר זאל ווערען גערעכענט פאר א ריכטיגע ברכה, זאל מען אלזא פאר איהם צו'ליינען אין פסול'ן ספר ביו נאנצע דריי פסוקים, דעם טעות זאל מען זאגען אויסגעוועניג, די לעצטע ברכה זאל ער ניט זאגען און זאל נאך ניט מפסיק זיין, נאר מען זאל ארויס' נעמען אן אנדער ספר און מען זאל נאך א מאל איבערליינען די זעלבע דריי פסוקים מיט נאך דריי פסוקים אדער מעהר, און ער זאל זאגען די לעצטע ברכה. נאכהער זאל מען משלים זיין די איבריגע עליות אין כשר'ן ספר. און אויב מען קאן מאכען הוספות זאל מען אין כשר'ן ספר אויפרופען אזוי פיעל עליות ווי פיעל דער טאג פארערט:

קריאה הקדושה חלק ב

מד

שנלפין זה אין לריך לומר קדיש פעם שנית
לאחר זרכות ההפטרע :

ז. ולס ננולל הטעות זשנת פשוט אחר
שצריך זעל הנופטיר זרכה הרלשונה או
לאחר שעתמיל לקרות הנופטיר, יגמור לו
כל קריאת הנופטיר, ולל יצרך אחר הקריאה
זרכה האחרונה, אלל יאמר ההפטרע עס
זרכותיה :

ח. לס ננולל טעות זנופטיר של חונת היום,
דהיינו זנופטיר זנוועדים או זשנת ורלש
חודש או של זרזע פרשיות, לס ננולל הטעות
קודס שעתמיל זעל הנופטיר לברך זרוך לתה
ה', או אפילו לס ננולל הטעות לאחר הזרכה

זנוולע הקריאה, אלל לס ננולל טעות זקריאת
עליה השזיעית לאחר שקרל שלשה פסוקים
שלמים, רוז פוסקים ומקלין זנה שלין לריך
להוליל אחרת, רק יגמור עמו כל הסדרה
ויצרך זרכה אחרונה, והול יהיה גס הנופטיר,
והקדיש יאמר לאחר זרכות ההפטרע, כי
לין אומרים קדיש על הקריאה זספר הפסול :

ו. וכן לס ננולל הטעות אחר קריאת הסדרה
קודס אמירת קדיש, יהיה זה האחרון
גס הנופטיר, ולל יקרל לו עוד פעם שנית
לנופטיר, אלל שיאמר ההפטרע עס זרכותיה,
ואחר כך יאמר קדיש, והול הדין לס נודע
להס וין הטעות אחר אמירת הקדיש, אלל

ז. אויב דער טעות איז געפונען געווארען
נאך דעם וואס דער בעל מפטיר האָט
געזאגט די ערשטע זרכה איבער'ן מפטיר
ליינען, אָדער נאך דעם וואס מען האָט
שוין אָנגעהויבען ליינען מפטיר אין אַ
געוועהנליכען שבת, זאל מען שוין אויס-
ליינען דעם גאַנצען מפטיר אין פסול'ן
ספר, דער בעל מפטיר זאל ניט זאגען די
לעצטע זרכה נאָר'ן מפטיר ליינען נאָר ער
זאל זאגען די הפטרה מיט אַלע זרכות :

ח. אויב ס'איז געפונען געווארען אַ טעות
אין אַזא מפטיר וואס מען דאַרף
ליינען אין אַן אַנדער ספר, דהיינו שבת
ראש חודש, שבת ארבע פרשיות און ימים
טובים, איז דער דין אַזוי, אויב דער טעות
איז געפונען געווארען באַלד נאָך די ער-
שטע זרכה פון בעל מפטיר, אָדער אויב
דער טעות איז געפונען געווארען ביים
אַנהויב ליינען, איידער מען האָט אָנגע-
ליינט גאַנצע דריי פסוקים פון מפטיר,
זאל מען ווייטער ליינען אין פסול'ן ספר
ביז גאַנצע דריי פסוקים, דעם טעות זאל
מען ליינען אויסגענוועניג, דער בעל מפטיר
זאל ניט זאגען די לעצטע זרכה און אויך
זאל ער נאר ניט מפסיק זיין, נאָר מען
זאל באַלד אַרויסנעמען אַ כשר'ן ספר אין
וועלכען מען זאל נאָר אַ מאָל אָנהויבען

אַ טעות איז מיטען אַן אַנדער עליה. נאָר
אויב מען האָט געפונען דעם טעות אין
שביעי נאָך דעם וואס מען האָט שוין גע-
ליינט גאַנצע דריי פסוקים, איז מען שוין
ניט מחויב אַרויסצונעמען אַן אַנדער ספר,
נאָר מען קאן שוין נומר זיין די סדרה און
ער זאל מאַכען די לעצטע זרכה, אָבער
קיין מפטיר זאל מען ניט אויפרופען, נאָר
דער בעל שביעי זאל זאגען די הפטרה
מיט די זרכות, און דעם קדיש זאל מען
זאגען נאָר די לעצטע זרכות פון די
הפטרה, ווייל איבער'ן ליינען אין אַ
פסול'ן ספר קאן מען קיין קדיש ניט
זאגען :

ו. אויב דער טעות איז געפונען געווארען
נאָר'ן גאַנצען ליינען איידער מען
האָט געזאגט קדיש איז אויך דער זעלבער
דין, אַז מען זאל שוין ניט אויפרופען קיין
אַנדערען צו מפטיר נאָר דער לעצטער זאל
זיין דער בעל מפטיר, ער זאל זאגען די
הפטרה מיט די זרכות אָהן ליינען מפטיר,
דערנאָך זאל מען זאגען קדיש. דער זעל-
בער דין איז אויך אויב מען איז געוואָר
געוואָרען פון טעות נאָך דעם וואס מען
האָט שוין געזאגט קדיש, נאָר דאַן דאַרף
מען שוין ניט נאָר אַ מאָל זאגען קדיש
נאָר די הפטרה :

קריאה הקדושה חלק ב

אז גומר כל המפטיר נספר הפסול, ואין להפסיק באמצע להוציא ספר אחר, ואחר קריאת המפטיר יצרך זכרה אחרונה :
 י. ציום שמוציאין שני ספרי תורות, אם נושא טעות נספר הראשון אין לוקחין ספר השני שהוציא לצורך קריאת המפטיר לקרות בו קריאה הראשונה, אלא ומוציאין ספר אחר לקרות בו קריאה הראשונה אם יש להם, והוא הדין ציום שמוציאין ג' ספרים לקרות ונושא טעות בקריאה ז' או ג', לריך להוציא ספר אחר אם יש להם לגמור בו הקריאה של הטעות :

כל זמן שלא קרא לו ג' פסוקים שלמים, מוציאין ספר כשר ומוחיל בו המפטיר וחדש, ולא יצרך בעל המפטיר פעם ז' זכרה הראשונה, וגם כלן טוב לעשות כמיל כדי שלא להכניס עלומו במחלוקת הפוסקים, שיקרא לו נספר הפסול ג' פסוקים, ואחר כך יחזיר ויקרא נספר הכשר פעם שנית אותן ג' פסוקים ולא יצרך זכרה אחרונה על ספר הפסול, וגם לא יצרך פעם ז' זכרה ראשונה על ספר הכשר :
 ז. ואם נושא טעות באמצע קריאת המפטיר של חוצת היום לאחר שקרא ג' פסוקים,

סימן יט

הקרואים ומוזכרים לפניו ולאחריו כמו נספר כשר. זכרת יהיה השזיעו גם המפטיר, והקדיש יחזור אחר זכרות ההפטר, ולא יוסיפו על ז' קרואים, וצו"ט יהיה המפטיר בעל עליה החמישית, אבל לכתחלה אל יוצאו ס"ת פסולה לקרות בה אפילו אם אין להם

דין נמצא טעות ואין ספר אחר, ובו ג' סעיפים :

א. אם נושא נספר תורה באמצע הקריאה טעות גמור שצריך להוציא אחרת, ואין להקהל ספר תורה אחר, גומרין בו מנין

י. אין דעם טאג וואס מען נעמט אויס צוויי ספרי תורות צום ליינען, אויב ס'איז געפונען געווארען א טעות אין ער שטען ספר, זאל מען ניט נעמען דאס א"כ דערע ספר פון מפטיר צו ליינען דערינען דאס ערשטע ליינען, נאך אויב ס'איז דא זאל מען ארויסנעמען אן אנדער ספר צום ליינען. דער זעלבער דין איז אויך ווען מען נעמט אויס דריי ספרים צום ליינען און מען געפינט א פסול אין איין ספר, דאָרף מען ארויסנעמען אויב ס'איז דא, אן א"כ דער ספר, גומר צו זיין דערינען דאס ליינען פון טעות :

ליינען פון אנהייב דעם מפטיר. דער בעל מפטיר זאל ניט מאַכען נאך א מאַל די ערשטע זכרה, נאך נאך אַבליינען דעם מפטיר זאל ער מאַכען די לעצטע זכרה :
 ז. און אויב דער טעות איז געפונען געווארען אין מיטען ליינען מפטיר אין צווייטען ספר, נאך דעם וואס מען האָט שוין געליינט גאַנצע דריי פסוקים, דאָרף מען שוין ניט ארויסנעמען קיין אנדער ספר, נאך מען זאל שוין אַבליינען דעם גאַנצען מפטיר אין פסול'ן ספר, און דער בעל מפטיר זאל זאגען נאך'ן ליינען די לעצטע זכרה :

סימן יז

א. אויב מען האָט געפונען אין מיטען ליינען א טעות אין ספר, וואס מען דאָרף ארויסנעמען אן אנדער ספר צום ליינען, און ס'איז אַבער דאָרט ניטאָ אן

דינים אויב ס'איז געפונען געווארען אין מיטען ליינען א פסול אין ספר, און ס'איז ניטאָ אן אנדערער כשר ספר. באַשטעמט פון 3 ענינים.

העלויות בספר הפסול, חלק נרדף להביא ספר כשר לגמור זו הקריאה, ולא יתנהג העולה לתורה כדין אדם נושא צניח הכנסת הזה ספר כשר אחר, הכל כזכר לעיל צסימן י"ח :
 ג. אם נתערה ספר תורה פסולה צספרים כשרים יעשה חלל חכם :

ספר אחר כשר, והנאון יענין ויתיר לכתחלה לקרות צשעת הדחק צסי"ח פסולה על פי האופנים הנזכרים צסימן ח' :
 ב. אם הוא ווקוס שוותר לשלח צשצת ואפשר להשיג ספר כשר צשחילה וון צית הכנסת קרוי, אז חין לקרות עוד שחר

סימן כ

שיחצחר לקנון, חלל על חסרות ויתרות חין ונוליחין אחרת, והיינו דוקח חינוח חללה שנוולחות צתכ"ך פעם חסר ופעם חלל, וקריחתן שיה, ונס ונשועותן שיה צין חסר, וולחות חו חסרות, כונו חנותיך, חנותיך, טובות טובת, וכיוול חזה :

דין על איזה טעות מוציאים ספר אחר, ובו כ' סעיפים :

א. ה' דונוליחין ספר אחר ונחוס טעות שנוולח, היינו חס נוולח טעות גמור כונו

ב. אוב מען מעג דארט טראגען אום שבת און מען קאן באקומען געבארגט א כשר ספר פון א נאךגענטע שוהל, זאל מען ניט ליינען ווייטער אין פסול'ן ספר נאך מען זאל ברענגען א כשר ספר גומר צו זיין דאס ליינען. און דאן זאל דער עולה לתורה זיך נוהג זיין גלייך אזוי ווי עם וואלט געוועזען אין די אייגענע שוהל אן אנדער כשר ספר, אלץ אזוי ווי ס'איז דא געשריעבען געווארען אין סימן י"ח :
 ג. אויב ס'איז אויסגעמישט געווארען א פסול ספר מיט אנדערע כשר'ע ספרים און מען קאן ניט דערקענען, זאל מען פרעגען א שאלה ביי א רב וואס מען דארף טהאן :

אנדער כשר ספר, דאן זאל מען גומר זיין אין פסול'ן ספר אזוי פיעל עליות ווי פיעל דער טאג פאדערט, ניט מעהר, שבת זיבען און יום טוב פינף. שבת זאל דער שביעי זיין דער מפטיר און יום טוב זאל מען פון דער עיקר קריאה מאכען נאך פיער עליות און די קריאה פון מפטיר זאל זיין די פינפטע עליה. דעם קדיש זאל מען זאגען נאך די לעצטע ברכות פון די הפטרה. אבער לכתחלה צו ליינען אין א פסול'ן ספר ווען ס'איז ניטא קיין כשר ספר טאהר מען ניט. אויב ס'איז נאך קיין שום עצה ניטא זאל מען פרעגען א שאלה ביי א רב. וועגען דעם דין איז נאך אויך געשריעבען אין סימן א' פון דעזען ספר :

סימן כ

א חסר 1 אדער א יתיר 1, אדער אויב אן אנדער אות פעלט אדער ס'איז איבריג, ווען עם מאכט ניט קאלי דאס ארויסרעדען פון דעם ווארט, ווייל אזא ווארט געפינט זיך אין תנ"ך א מאל מלא און א מאל חסר, דהיינו אבותיך אבתיך, טובות, טובת, צוליעב אזא טעות דארף מען ניט ארויסנעמען אן אנדער ספר צום ליינען.

דינים איבער וואס פאר א טעות דארף מען ארויסנעמען אן אנדער ספר צום ליינען. באשטעהט פון 20 ענינים.

א. אן אנדער ספר צום ליינען דארף מען ארויסנעמען נאר אז מען געפינט א ריכטיגען גרייז, אבער אויב מען געפינט

קריאה הקדושה חלק ב

- ב. אלל אלס הקריאה נשתנה ע"י מלל וחסר, כונו צפרשת תולדות שכתב תומים חסר
- א. אלס ננואל תלומים מלל פסול, כיון שנשתנה לשון הקריאה שהל"ץ של תלומים נקראת נהט"ץ פת"ת, ונריך להוילא אחרת, וכן אלס ננואל כתוב ונרשיהן תחת ונרשיהם, הוה גס כן שינוי נלשון הקריאה, ונריך להוילא אחרת :
- ג. וכן אלס ע"י הטעות נשתנה ונשוועת התיבה, כנון אלס ננואל כתוב ננוקוס ינולה דנו, ינואל דנו, אלף שננוטל אחת להן ולא נשתנה כלל לשון הקריאה, וכל ננוקוס כיון שנשתנה נשוועת פסול ונריך להוילא אחרת :
- ד. אלס ננואל השם „אלוה" חסר ו, אלף נריך להוילא אחרת כיון שננואל לפעומים חסר צפרשת הלוזנו ונדינאל :
- ח. אלס ננואל רחנה ננוקוס רחנז, אלף על פי שיכול לקרות רחנה נחול"ס כונו שנקרא תיבת אללה נחול"ס, וכל ננוקוס הרי זה טעות ננוור, ונריך להוילא אחרת :
- ו. אלס ננואל חסר י נתיבה שהיו"ד ונשוועת נה ננזיל נקוד חיר"ק של תנועה גדולה, כונו ייעדנה שננואל יעדנה חסר י, או וייראו שננואל ויראו חסר י, אלף ונוילין אחרת, דזה לל נוקרי שינוי לשון הקריאה ולא שינוי ונשוועת, אלל אלס ע"י החסרון היו"ד אלף ללותה תיבה ונשוועתה, כנון אלס נחסרה י נתיבת נראשית אלף זה נכלל מלל וחסר, אלל פסול לננוור :
- ז. אלס ננואל הטעות ננוקוס שיש קרי וכתב ושיה הסופר שכתב כונו הקרי, פסול ונריך להוילא אחרת :

- ב. אבער אויב דאס ארויסרעדען פון דעם ווארט ווערט פארענדערט דורך מלא און חסר, דהיינו אזוי ווי אין פרשת תולדות וואו עס שטעהט תומים חסר אהן אן א אויב ס'איז געפינען געווארען תלומים מלא מיט אן א אין פסול, ווייל דורך די א ווערט דאס ווארט אנדערש ארויסגערעדט, דאס זעלבע אויך אויב עס שטעהט מגרשיהן אנשטאט מגרשיהם אין פסול, און מען דארף ארויסנעמען אן אכ"ד דער ספר צום ליינען :
- ג. דער זעלבע דין איז אויך אויב דורך דעם נריוו ווערט געענדערט דער טייטש פון ווארט, דהיינו אויב עס שטעהט ימצא דמו אנשטאט ימצה דמו, אפילו דא איז דאך דאס ארויסרעדען פון די ביידע ווערטער נאר גלייך, אבער ווייל דער טייטש איז ניט גלייך איז פסול און מען דארף ארויסנעמען אן אנדער ספר :
- ד. אויב דער שם „אלוה" שטעהט חסר אהן א ו, דארף מען ניט ארויסנעמען אן אנדער ספר, ווייל דער שם שטעהט א מאהל חסר ו :
- ה. אויב עס שטעהט רחבה אנשטאט רחבו, איז פסול, און מען דארף ארויסנעמען אן אנדער ספר :
- ו. אויב עס פעלט אן אות אין א ווארט, און דאס ווארט ווערט דורך דעם חסר נאר ניט געענדערט, ניט אין ארויסרעדען און ניט אין טייטש, דהיינו אז עס פעלט אות י דא וואו די י שטעהט צוליעב די נקודה חיר"ק, אזוי ווי אנשטאט יעדנה שטעהט יעדנה, נאר מיט איין י, אדער אויב אנשטאט וייראו שטעהט ויראו נאר מיט איין י דארף מען ניט צוליעב דעם ארויסנעמען אן אנדער ספר איז מיטען ליינען, נאר אויב דורך דעם וואס פעלט א י פערלירט דאס ווארט דעם טייטש, דהיינו אויב עס פעלט די י פון ווארט בראשית, הייסט דאס א ריכטיגער פסול :
- ז. אויב אין אזא ווארט וואס איז א קרי מיט א כתיב האט זיך דער סופר טועה געווען און האט געשריעבען אזוי ווי דער קרי, איז פסול, און מען דארף ארויסנעמען אן אנדער ספר :
- ח. אויב מען האט געפונען אז איין ווארט איז צוויי מאל געשריעבען, דארף מען

קריאה הקרושה חלק ב

מו

י. כדלעומר, פדהצור, אליצור, עמינדב, וכיוצא שנוקבל צדינו שתינה אחת הן, אם שיה הסופר וכתנן בשתי תינות פסול ונריך להוילא אחרת:

יא. פרשה שזריכה להיות פתוחה וכתנה סתומה או להיפוך, או שעשה פתוחה או סתומה צנוקוס שאין נריך, או שלא עשה פתוחה או סתומה צנוקוס שזריך להיות, פסול ונריך להוילא אחרת:

יב. אם נוולא חסרות הנקודות שזריכות להיות בספר תורה בליזה ונקומות, כנו בהפסוק איה שרה אשתך צפרשת וירא וכיוצא צזה, אין נריך להוילא אחרת:

יג. אם ילא אפילו רוב התינה חוץ לשיטה ואפילו אם גי' אותיות הן שיאלו חוץ לשיטה כשר דיעבד, וכן אם תלה הסופר

ח. אם נוולא תינה כפולה נריך להוילא אחרת, ולא נוולא אות כפולה, אם זה הוא צלונע התינה שעיי ותיקת האות תחלק התינה לשתיים ותהיה התינה זריכה תיקון של כתינה וולנד הנוחיקה, פסול ונריך להוילא אחרת, אבל אם אות הכפולה היא צריש התינה או צנוף התינה שלא נלך תיקון אחר רק ותיקת האות בלנד, יש להקל שלא להוילא אחרת בשנת, אבל צהול נריך תיכף לתקן התינה למוחוק הכפול:

ט. אותיות גדולות וקטנות שנוסרו צנוסורה, או נוניין הפוכות וכדומה, אם חיסרן הסופר לא ונקרי שינוי להוילא צצזיל זה ספר אחר, ללא עדיפי וחסרות ויתרות שלא נשתה הלשון וגם לא הושמעות על ידי חסרון הזה:

בקבלה או זיי דארפען געשריעבען ווערען אין איינציגע ווערטער, אויב דער סופר האט זיי געשריעבען צו צוויי ווערטער, איז פסול און מען דארף ארויסנעמען או אנדער ספר:

יא. א פרשה וואס דארף זיין פתוחה אויב דער סופר האט זי געשריעבען סתומה אדער פארקערט, און אויב דער סופר האט געמאכט א הפסק פון א פרשה דא וואו עס דארף ניט זיין קיין הפסק, אדער אויב ער האט ניט געמאכט קיין הפסק דא וואו עס דארף יא זיין א הפסק, איז פסול און מען דארף ארויסנעמען או אנדער ספר:

יב. אויב מען האט געפונען אין ספר תורה או עס פעהלען נקודות אויף די אותיות וואו עס דארף זיין נקודות, דארף מען ניט צוליעב דעם ארויסנעמען או אנדער ספר:

יג. אויב דער סופר האט געמאכט איין שורה לענגער מיט עטליכע אותיות, אדער אויב ער האט איין אות געשריעבען העכער איבער דער שורה, קאן מען ניט צוליעב דעם פסל'ן דאס ספר:

ארויסנעמען או אנדער ספר. אויב איין אות איז צוויי מאל געשריעבען, דארף מען זעהן אויב דאס איבריגע אות שטעהט אין דערמיט ווארט, אזוי או ווען מען זאל אויסקראצען דאס אות וועט דאס ווארט אויסזעהן ווי צוויי ווערטער, איז פסול, און מען דארף ארויסנעמען או אנדער ספר אבער אויב דאס איבריגע אות איז אין אנהייב אדער אין סוף ווארט, אויב שבת דארף מען ניט ארויסנעמען או אנדער ספר, און אויב אין א וואכענדיגען טאג דארף מען באלד פארעכטען אין מיטען ליינען, מען זאל דאס איבריגע אות פון אנהייב אדער פון סוף ווארט אויס-קראצען:

ט. די גרויסע אותיות אדער די קליינע אדער די פארקערטע נוניין, וועלכע געפינען זיך אין ספר תורה, אויב דער סופר האט אויף די ערטער ניט געשריעבען אזוי ווי די מסורה איז, הייסט דאס ניט קיין ריכטיגער גרייז מען זאל דארפען צוליעב דעם ארויסנעמען או אנדער ספר:

י. כדלעומי, פדהצור, אליצור, עמינדב, און נאך אזעלכע ווערטער וואס איז

קריאה הקדושה חלק ב

וואותיות מנפ"ך שעל ידי זה ניכר שהן שתי תיבות אין נריך להוילא אחרת :

יז. אם נוולא תיבה שהרחיק הסופר את האותיות זאלוע תיבה עד שגראית לתינוק דלא חכים ודלא טיפש כשתי תיבות נריך להוילא אחרת :

יח. אותיות שעטנ"ז ג"ץ שנקשרו התנין הנריכות להיות עליהן, כשר זליעבד :

יט. אם נוולא שלא נכתבו האותיות ססיונון נ"יה שנו"ו גראש העמודים כשר זליעבד :

כ. אם נוולא שהסופר סיים שיטה האחרונה "לעיני כל ישראל" צסוף השיטה ולא הניח חלק צסוף השיטה, פסול ונריך להוילא אחרת :

כא. ככל אלה שזכר לעיל שאין נריך להוילא אחרת, ווכל ויקום לכתחלה אין להוילא ספר תורה כזה לקרות בה, ונריך לתקן :

אות אחרת ומוסף התיבה למועלה וכן השיטה ולא יוריד אות התלויה אל תוך השורה בין התיבות יהיה נראה ששתי התיבות הן תיבה אחת כשר זדיעבד דעל כל פנים עתה ניכר ששתי תיבות הן :

יד. אבל בהשמות הקדושים אם יראה אות אחת או אפילו רק רוב אות אחת ילא חון לשיטה פסול, ונריך להוילא אחרת, ויעשה שאלת חכם איך לתקן, והיינו דוקא זאלותיות העלמיות של השמות הקדושים, אבל אותיות הנטפלות להשמות וואחריהם שיאלו חון לשיטה כשר זדיעבד ואין נריך להוילא אחרת :

יז. אם נוולא ז' תיבות שלא הרחיקו הסופר כראוי עד שתינוק דלא חכים ודלא טיפש קורא אותן כתיבה אחת, פסול ונריך להוילא אחרת, ולא סוף תיבה הראשונה היא אות

בען אבגעדריקט די אותיות אין מיטען ווארט אזוי אז א קינד ליינט דאס פאר צוויי ווערטער, דארף מען ארויסנעמען אז אנדער ספר :

יא. די אותיות: ש. ע. ט. נ. ז. ג. צ. אויב עם פעהלט אויף זיי די תנין וואס זיי דארפען האבען, איז כשר בדיעבד :

יב. אויב ס'איז געפונען געווארען אז די פינף עמודים וועלכע דארפען זיך אנט הייבען מיט די אותיות ב"ה שמ"ו הייבען זיך גאר אז מיט אנדערע אותיות, איז כשר בדיעבד :

יג. אויב ס'איז געפונען געווארען אז דער סופר האט געשריבען צוויי ווער טער צוזאמען אזוי אז א קינד ליינט די צוויי ווערטער פאר איין ווארט איז פסול און מען דארף ארויסנעמען אז אנדער ספר. נאר אויב דאס ערשטע ווארט פון די צוויי ווערטער לאזט זיך אויס מיט אז אות פון די פאלגענדע אותיות: ד, מ, ו, ז, פ, דורך וועלכען ס'איז קענטיג אז דאס איז צוויי ווערטער איז כשר, און מען דארף ניט ארויסנעמען אז אנדער ספר :

יד. אויב ס'איז געפונען געווארען אז ווארט וואס דער סופר האט געשרי-

יד. אבער אויב פון די שמות הקדושים איז ארויסגעריקט אפילו נאר מעהר ווי א העלפט אות חוץ לשיטה איז פסול און מען דארף ארויסנעמען אז אנדער ספר. און ווי אזוי דעם שם צו פעריכטען מוז מען פרעגען א שאלה ביי א רב. דאס איז נאר ביי די אותיות, וועלכע שטעלען צוזאמען דעם עיקר שם, אבער אויב די אותיות וואס קומען צו צום שם ביים סוף זענען ארויס חוץ לשיטה איז כשר בדיעבד און מען דארף ניט ארויסנעמען אז אנדער ספר :

יז. אויב ס'איז געפונען געווארען אז דער סופר האט געשריבען צוויי ווער טער צוזאמען אזוי אז א קינד ליינט די צוויי ווערטער פאר איין ווארט איז פסול און מען דארף ארויסנעמען אז אנדער ספר. נאר אויב דאס ערשטע ווארט פון די צוויי ווערטער לאזט זיך אויס מיט אז אות פון די פאלגענדע אותיות: ד, מ, ו, ז, פ, דורך וועלכען ס'איז קענטיג אז דאס איז צוויי ווערטער איז כשר, און מען דארף ניט ארויסנעמען אז אנדער ספר :

יז. אויב ס'איז געפונען געווארען אז ווארט וואס דער סופר האט געשרי-

קריאה הקדושה חלק ב

סימן כא

העליון של הלומיד, ואם התינוק לא יכיר היטב צורת האות, פסול ונריך להוסיף אחרת :

ג. צכל ווקוס שוראין האות לתינוק דלא חכים ולא טיפש להכיר, נריך לכסות לו אותיות הקודמות שלפני אות הזאת שעליה השאלה, ויש אומרים שאין נריך לכסות לו אותיות הקודמות :

ד. לא ונהני קריאת התינוק אלא היכא שספק לנו אם דומה אות הזאת לאות אחרת או לא, אבל היכא שצדור לנו שגשגה צורת האות או אם צדור לנו שהאות פסולה מטעם אחר, צוה אין וועיל הכרת תינוק, לפיכך אם נוולא שהיודיין של האלפייין אין נוגעין בקו האמצעי, או שהן ענין ונוגעין יותר, או אם היודיין של הענייין והשיניין

דין נשתנה צורת האותיות בכתיבה ועיי נגיעה או מחיקה, ובו יי סעיפים.

א. אם נוולא שגשגה צורת האותיות שלא נכתבו כראוי, דהיינו שהציינת דומה לכ"ף או שכ"ף פשוטה דומה לרי"ש או לדל"ת, פסול, ואם ספק לאיזו אות היא דומה ישאל לתינוק דלא חכים ולא טיפש :
ב. אם נוולא שנושך נואר הלומיד לתוך חלל של דל"ת או רי"ש שגשיטה העליונה וכשתה עיי זה צורת הדל"ת או הרי"ש ונראית כוון ה, או אפילו אם נוולא שנכלס נואר הלומיד לתוך חלל אות ה או ח ועיי זה נשתנה צורתן, צכל אלה נריך להראות לתינוק דלא חכים ולא טיפש, ונריך לכסות לו שיטה התחתונה שלא יהיה נראה רק קלה

סימן כא

ל איז אריינגעצויגען אין חלל פון א ה אדער פון א ח און דורך דעם איז קאלי געווארען די צורה פון די אותיות, אין אזעלכע פאלען דארף מען ווייזען דעם אות צו א קינד, אויב ער זאגט ריכטיג איז כשר, און אויב ער דערקענט ניט דעם אות ריכטיג איז פסול און מען דארף ארוסנעמען אן אנדער ספר :

ג. ווען מען ווייזט דעם קינד ער זאל דערקענען דעם אות דארף מען פאר-דעקען פריהער די אותיות פון דעם זעל-בען ווארט, וועלכע שטעהן פאר דעם אות פון די שאלה :

ד. עס העלפט ניט דער בעווייז פון פרע-גען ביי א קינד נאר אויף אזא אות וואס איז א ספק צו האט עס די ריכטיגע צורה, אבער אזא אות וואס מיר זעהן זיכער אז עס האט ניט די ריכטיגע צורה, אדער אזא אות וואס איז פסול איבער אז אנדער טעם, דא העלפט ניט דאס דער-קענען פון א קינד. דהיינו אויב דאס

דינים אויב ס'איז פארענדערט געווא-רען צורת האותיות ביים שרייבען, פון א נגיעה, פון אבמקעקען. באשטעהט פון 10 ענינים.

א. אויב ס'איז געפונען געווארען אז די צורה פון די אותיות איז פערענדערט ווייל זיי זענען ניט גוט געשריבען, דהיינו אויב א ב זעהט אויס ווי ב, אדער אויב א ד זעהט אויס ווי א ר אדער א ד, איז פסול, אויב ס'איז א ספק צו דאס אות איז ריכטיג צו ניט, זאל מען פרעגען א קינד, אויב ער וועט זאגען ריכטיג איז כשר :

ב. אויב ס'איז געפינען געווארען אז דאס קעפעל פון א ל איז אריינגעצויגען אין חלל פון א ד אדער פון א ר וועלכע שטעהען אין די אויבערשטע שורה, און דורך דעם זעהט אויס די ד אדער די ר זא ווי א ה, אדער אפילו אויב ס'איז געפינען געווארען אז דאס קעפעל פון א

קריאה הקדושה חלק ב

ז. ולא ניכר שהנגיעה נעשה בשעת כתיבה והנגיעה היא בהתחלת האות או בלחיצותיה, דהיינו אלס נלכקה ך פשוטה לרגל ת שולפניה וכיוצא בזה, כיון שלל נגמרה לורת ך נכשרות, שהרי הנגיעה נעשה קודם גמר כתיבתה, לריך להוליא אחרת, ובחול יגרוור תיכף הנגיעה, ולא נוקרי חק תוכות כיון שלין הפסול נגוף האות ולא נשתנה לורתה, אונס יש פוסקים מקילים בדכל גוויי אלס הנגיעה היא בלופן כזה שחול יכול להפריד הנגיעה עיי גרירה נלכד בלי כתיבה, אורוינ דכפרוד דני, ולין לריך בשנת להוליא אחרת.

ח. ולס הנגיעה נסוף האות, דהיינו שנמסכה ז וועט לייון ונגעה ברגל ת שולפניה, וכיוצא בזה בלופן, שניכר שגמור

ורגלי התויין הן ענין ציור ונוגעין יותר וזהריו, וכיוצא בזה, בכל אלה חף אלס תינוק קורא כהלכה וכל ווקוס פסול ולריך להוליא אחרת :

ה. ספר תורה שמואל בה נגיעה ניין שתי אותיות, אלס ניכר שהנגיעה נעשה ללחר הכתיבה, כשר בכל ענין אלס לא נשתנה לורת האות לנורי, לנל אלס נשתנה לורת האות לנורי, כגון וייס פתוחה שנלכך פתיחה ונעשית סתימה, וכיוצא בזה, פסול ולריך להוליא אחרת :

ו. אלס עיי הנגיעה נשתנה לורת האות ללות אחרת, כגון לות ו שנלכקה נסופה ללות ג ונלית כלורת ה או כלורת ע, לריך להראות לתינוק ולס יקרא אותה ה או ע, לריך להוליא אחרת :

אין אזה פאל העלפט יא צו ווייזען דעם אות צו א קינד, און אויב דאס קינד וועט דארויף זאגען ב אדער ע אין פסול און מען דארף ארויסנעמען אן אנדער ספר :

ז. און אויב מען דערקענט אן די נגיעה אין געמאכט געווארען בשעת שרייבן בען און די נגיעה אין ביים אנהויב אות אדער אין דער מיטען פון אות, דהיינו אויב א ך אין צוגעצויגען געווארען צום פיסעל פון א ך וועלכע שמעהט פאר די ך, און נאך אזה שטייגער ביי אנדערע אותיות, אזוי נאך אין דאך די ך ניט כשר פערטיג געווארען ביים שרייבען, ווייל די נגיעה אין געמאכט געווארען אין מיטען שרייבען דעם אות, אויב דאן אין א וואכענדיגער טאג קאן מען די נגיעה באלד אויסקראצען און ס'איז כשר. נאך אויב דאן אין שבת, אין דא פוסקים וועלכע זענען מקיל אן מען מעג ווייטער ליינען און מען דארף ניט ארויסנעמען אן אנדער ספר, נאך נאך שבת זאל מען באלד פעריכטען :

ח. און אויב די נגיעה אין ביים סוף אות, דהיינו ווען א ך אין צוגעצויגען געווארען רעכטס און זי ריהרט אינעם אן

קעפעלע פון א ריהרט ניט אן דאס מיר טעלסטע שמרעכעלע, אדער אויב עס ריהרט צופיעל אן, אדער אויב די קעפעל לאך פון ע ש אדער דאס פיסעל פון ך זענען צופיעל גראב, אין אזה פאל אפילו ווען א קינד ריפט יא אן ריכטיג דעם אות, אין אויך פסול און מען דארף ארויסנעמען אן אנדער ספר :

ה. א ספר תורה וואס מען האט געפונען א נגיעה צווישען צוויי אותיות, אויב מען דערקענט אן די נגיעה אין געמאכט געווארען נאך'ן שרייבען אין כשר אויב נאך די צורה פון די אותיות אין ניט גענצליך פערענדערט. אבער אויב די צורה פון אן אות אין גענצליך פערענדערט דהיינו אויב א ך אין אינעם צוגעצויגען געווארען אזוי ווי א ך, אדער אזה שטור גער ביי אנדערע אותיות, אין פסול און מען דארף ארויסנעמען אן אנדער ספר :

ו. אויב דורך די נגיעה אין פערענדערט געווארען די צורה פון אן אות אויף אן אנדער אות, דהיינו אויב א ך אין אינעם צוגעצויגען געווארען צו א ג, אצינד זעהט דאס אויס ווי ב אדער ע,

הדין כך, אם נראה האות והתוך השעה
 כשר, ואם השעה עזה שאין האות נראית,
 אז אם נוכל זין נצרה לנצרה דליכא כל כך
 פנואל להספר תורה יש להגיד אהרת, ואם
 נוכל צלונע הקריאה יקרא וזה שנוכסה
 בהשעה צל פה ויגמור זה מוכן הקרוואס,
 ויכול לנסות לכוף ונעט היריעה ונתח נטף
 השעה כדי שיהיה נקלף וועליו, ונותר
 לעשות כך צצנת, חלל להסיר השעה צצפרון
 אסור צצנת נושם ונונה :

נורת האות קודם שגעשית הגיעה, אם רק
 לא נשתנה נורת האות יש לסמוך גדולי ענ
 הפוסקים הוכשירים ואין לריך להגיד אהרת
 צצנת, ונחול יתקן תיכף :
 ב. אם אותיות הפשוטות ך ן ם ף ץ ק
 נוגעות וולנטה צסופן „צלות שצורה
 ונתחיתה, אם לא נשתנה ע"י זה נורת
 האותיות יש להקל צצנת שאין לריך להגיד
 אהרת, ונחול יתקן תיכף נגרירת הגיעה :
 ג. אם נוכל נטף שעה על אות, אם צחז
 יסיר השעה קודם הקריאה, ואם צצנת

סימן כב

א. אם נוכל נקב צתוך חלל האות, אפילו
 אם הנקב הוא בכל החלל ואין האות

דין נמצא נקב באותיות הספר תורה,
 ובו ו' עיפים.

כענדינען טאג דארף מען אראכנעמען דאס
 וואקס פאר'ן ליינען. אויב אין שבת, איז
 דער דין אזוי, ווען מען זעהט אדרוד די
 אותיות דורד'ן וואקס איז כשר. נאך אויב
 דאס וואקס איז גראב און מען זעהט ניט
 ארויס קיין אות, זאל מען פרוואוען אייני
 בייגען דעם פארמעט, אפשר אזוי נאך
 וועט זיך דער וואקס אליין אבשיילען, און
 אויב דער וואקס שייקט זיך ניט אב, אויב
 דאס איז געפונען געווארען ווען דער בעל
 קורא איז געבליבען שטעהן צווישען די
 עליות איידער דער צווייטער עולה לתורה
 האט געזאגט די ערשטע ברכה, זאל מען
 ארויסנעהמען אן אנדער ספר צום ליינען.
 און אויב דאס איז געפונען געווארען אין
 מיטען ליינען, זאל מען דאס ווארט ליינען
 אויסענוועניג און מען זאל ניט ארויס-
 נעמען אן אנדער ספר, נאר מען זאל שוין
 אין דעם ספר גומר זיין די איבריגע עליות:

צום פיסעל פון אות ת וואס שטעהט
 פריעהר, אדער אזא שטייגער נגיעה ביי
 אנדערע אותיות וואס מען דערקענט אז
 די צורה פון דיעזען אות איז פערטיג גע-
 ווארען איידער די נגיעה איז געמאכט
 געווארען, אויב נאך די צורה פון אות איז
 ניט פערענדערט געווארען דארף מען ניט
 שבת ארויסנעמען אן אנדער ספר, אבער
 אין א וואכענדיגען טאג זאל מען באלד
 פארכטען :

ט. אויב די לאנגע אותיות ך ן ם ף ץ ק
 ריהרען אן אינטען אין א אות פון
 דער צווייטער שורה, אויב דורך דעם איז
 די צורה פון די אותיות ניט פערענדערט
 דארף מען שבת ניט ארויסנעמען אן
 אנדער ספר, אבער אין א וואכענדיגען
 טאג זאל מען באלד די נגיעה אויס-
 קראצען :

י. אויב ס'איז געפונען געווארען א
 טריף וואקס אויף אן אות, אין א וואך

סימן כב

א. אויב מען האט געפונען א לעכעלע
 אין חלל פון אן אות, אפילו אויב
 דאס לעכעלע פארנעמט דעם גאנצען חלל

דינים אויב ס'איז געפונען געווארען
 א לעכעלע אין די אותיות פון ספר.
 באשטעהט פון 6 ענינים.

הכקז או הנוחק כנולד אות קטנה שהול אוח
 י כשר, ואס ללח, פסול:
 1. אס נפסק לח נשרט הדיו וון וקלח העוני
 של לחו אוח, הן גנג הלוח וכן נרגלי
 הלוח, אס נשתייר חוט דק של דיו כשר:

ה. יקנז רגל שחלית של אוח ה לחחר
 הכתינה או שנחק וקלחה, אס נשתייר
 כל שהול כשר ולין לריך להולח לחחר, ואס
 יקנז או נחק רגלה היונית אס נשתייר עד

סימן כג

אין לפסול נשזיל זה וולקרות נשאר חלקי
 החוושיס של ספר תורה הזוח:
 ב. אס נקרע קלף הספר תורה לנעלה או
 לנחה הנגליון וכנס הקרע עד צי שיעין
 ונחר לקרות זה אפילו קודם שנתפרה, הולח
 ורלויה לתופרה כתפור דנוי, אכל אס נקרעה
 עד ג' שיעין שלין רלויה לתופרה אין לקרות
 זה, ויש וותרין לקרות זה נשעת הדחק

דין ספר תורה שנקרעה ובו ג' סעיפים.

א. אס נקרעה התפירה שזין היריעות,
 אפילו נקרעו רוב התפירות, אס עדיין
 נשאר ה' תפירות ננחזר כשר נדחק, אכל
 נפחות ונזה לריך להולח לחחר, וניה ונה
 שנולד נקרע הספר תורה נחלק חווש אחד,

פיסעלע ביז צום נפסק אזוי גרויס ווי א
 קליינע יו"ד איז כשר, און אויב ניט איז
 פסול:
 1. אויב ס'איז אבגעשפרינגען עטוואס
 טינט פון די גרעב פון אן אוח, סיי
 אין דער הויד, סיי אינטען, סיי אין דער
 מיט, אויב ס'איז אויף דעם ארט איבער-
 געבליבען עטוואס טינט אזוי ווי א
 דינער פאדים איז כשר:

ה. אויב ס'איז דא א נפסק אדער א
 לעבעלע אין לינקען פיסעלע פון אוח
 ה אדער ס'איז אביסעל אבגעמעקט גע-
 ווארען, אויב ס'איז עטוואס פון דעם פיר-
 סעלע איבערגעבליבען איז כשר און מען
 דארף ניט ארויסנעמען אן אנדער ספר.
 אויב ס'איז געלעכערט אדער אבגעמעקט
 אדער איבערגעהאקט דאס רעכטע פיסעלע
 פון אוח ה ווען ס'איז געבליבען פון

סימן כד

איבריגע חלקים חומשים צום ליינען:
 ב. אויב ס'איז צוריסען געווארען דער
 פארמעט פון ספר תורה, אויבען
 אדער אינטען וואו ס'איז ניט געשריבען,
 און דער ריס איז אריין ביז נאך צוויי
 שורות פון כתב, מעג מען נאך ליינען אין
 דעם ספר, אפילו איידער ס'זוערט פע-
 ריכטעט. אבער אויב דריי שורות זענען
 איינגעריסען געווארען טאחר מען ניט
 ליינען אין דעם ספר. אזוי באלד ס'איז
 ניטא אן אנדער ספר, מעג מען יא ליינען
 אין דעם ספר, און ס'איז ניט קיין חילוק
 צו איז דער ריס צווישען די אותיות צו

דינים אויב א ספר תורה איז איינגע-
 ריסען געווארען. באשטעהט פון
 8 ענינים.
 א. אויב דאס נייעכץ צווישען די יריעות
 איז איבערגעריסען געווארען, אויב
 ס'איז נאך איבערגעבליבען פינף שטער
 גאנץ, דורך וואס די יריעות זענען נאך
 באהעפט, איז כשר בדוחק. אבער אויב
 ס'איז ניט געבליבען אזוי פיעל גאנצע
 שטער דארף מען ארויסנעמען אן אנדער
 ספר. דאס וואס א ספר איז איינגעריסען
 אין איין חלק חומש פסל'ט עם ניט די

קריאה הקדושה חלק ב

ג. ספר תורה שנקרעה בין דף לדף או בין שיטה לשיטה צרוחנה, אם לא נקרעה רובה אין נריך להוציא אחרת, וכל זה אם האותיות שלמות, אבל אם הקרע נכנס לתוך אילו אות פסול ולריך להוציא אחרת, וגם דיבור לא נוהגי גזה :

שקשה למוצא ספר אחר, ואין חילוק בין אם נקרעה בין תינה לתינה או בין אות לאות, אונס זדיענד אם תפרה וחיבר היטב הקרע אפילו אם נקרעה עד ג' שיטין והוציאה לקרות זה, אין נריך להוציא אחרת :

סימן כד

א. אומרים לפני השונה עשרה ופני שאין הפסק גדול בנתיים :

ב. צום שנוצילין ספר תורה שניה לקריאת הנופטיר נריך שתיינה ונוחיות על שלהן הקריאה השתי ספרי תורות זשעת אומרת חצי קדיש קודם קריאת הנופטיר, וצום שנוצילין ג' ספרי תורה לקרות נריך שתיינה ונוחיות על שלהן הקריאה ספר תורה השניה והשלישית זשעת אומרת החצי קדיש :

דין אמירת חצי קדיש אחר הקריאה, ובו ד' סעיפים.

א. כל וקום שקורין בתורה אומר חצי קדיש אחר הקריאה שגשלם זה וניין גברי הנריכים לעלות, וכיון שאין הנופטיר ונוטרף לוננין הקרואים נריך לומר הקדיש קודם קריאת הנופטיר, ונלמד בהקריאה לונחה זשעת ונתענית לצור שאין אומרים חצי קדיש אחר הקריאה נושם שסווכין על החצי קדיש

אויב ס'איו צוריסען געווארען אין דער ברייט צווישען די שורות, אויב דער רים אין ניט מעהר ווי העלפט דארף מען ניט ארויסנעמען אן אנדער ספר. דאס אין אלץ אויב די אותיות זענען גאנץ אבער אויב אן אות אין איינגעריסען אין פסול, און מען דארף ארויסנעמען אן אנדער ספר קיין צוקלעבען העלפט דא אויך ניט :

צווישען די ווערטער. אויב מען האט צו גענייט דאס ספר וואס אין איינגעריסען ביו נאך דריי שורות און מען האט שוין דאס ספר ארויסגענומען צו ליינען, מעג מען לכתחלה ליינען אין דעם ספר :

ג. א ספר תורה וואס אין צוריסען גע- ווארען צווישען די עמודים, אדער

סימן כה

אין זיך סומך אויף דעם חצי קדיש וואס מען זאגט פאר די שמונה עשרה, ווייל ס'אין ניטא קיין גרויסער הפסק ביי די שמונה עשרה :

ב. ווען מען נעמט אויס צוויי ספר תורות צו ליינען מפטיר אין צווייטען ספר, דארפען ליגען אויף'ן שלחן ביידע ספרים בשעת מען זאגט דעם קדיש פאר מפטיר. ווען מען נעמט אויס דריי ספרים צום ליינען דארפען ליגען אויפ'ן שלחן בשעת קדיש זאגען די צווייטע מיט די דריטע ספר תורה :

דינים פון חצי קדיש זאגען נאכ'ן ליינען. באשמועזט פון 4 ענינים.

א. ווען מען ליינט אין ספר תורה דארף מען זאגען חצי קדיש נאכ'ן ליינען וואס מען האט אָבערליינט די צאהל עליות וואס מען האט בעדארפט דעם מאג ליינען און ווייל דער מפטיר אין ניט אין רעכנונג פון די צאהל עליות, דאדורך דארף מען זאגען דעם קדיש פאר מפטיר. שבת צו מנחה, אויך אין תענית צבור דארף מען ניט זאגען קדיש נאכ'ן ליינען, נאר מען

ג. זיוס שמוציאין ג' ספרי תורה לקרות אס טעה ולומר חצי קדיש אחר סיום הקריאה
 ד. חנוירת חצי קדיש שאחר הקריאה שייד להבעל קורא, מיהו אס יש לו עוד אצ ואס לצו נוקפו לומר הקדיש, יאמר איזה יתוס או צעל יאהרציט החצי קדיש :

סימן כה

דין הגבהה וגלילה, ובו הי סעיפים.
 א. הוונגיה את הספר תורה אחר הקריאה כדי לגוללה צריך להראות כתב הספר תורה לפני העם, כיון שזוהו להסתכל בכתב הספר תורה, לכן יחזיר עלמו עם הספר תורה לכל הצדדים כדי שיוכלו כל הקהל להסתכל בכתב התורה, ויש נוהגים לומר אז הפסוק "וזאת התורה אשר שם" וגוי עם עוד פסוקים כמו שגדפס בסיפורים :
 ב. הוונגיה את הספר תורה אחר הקריאה להראות להקהל את הכתב צריך לפתוח הספר תורה בנושך ג' עמודים, ויעווידנו שיהיה גולל נגד התפר, כדי שאס אפשר תקרע ונחמת הידוק הגלילה, לא יהיה נקרע הגויל אלף התפר :
 ג. זיוס שקורין צשני ספרי תורה חין לפתח ספר השני וגם לא יסירו הנפה מן ספר השני עד שיהיה גולל ספר הראשון :
 ד. הגולל את הספר תורה יזהר שלא יגע בידים ערוונות לתקן הגויל צשעת הגלילה, ואס צריך לתקן יגע בגויל על ידי מפה :

ג. ווען מען נעמט אוים דריי ספרים צום ליינען, אויב מען האט זיך טועה גע' ווען און מען האט געזאגט חצי קדיש נאָר' אַבליינען פון ערשטען ספר, דאָרף מען נאָר אַ מאל זאָגען חצי קדיש נאָר' ליינען פון צווייטען ספר :
 ד. דאס זאגען חצי קדיש נאָר' ליינען געהער צום בעל קורא, נאָר אויב דער בעל קורא האָט עלטערען וועלכע לעבען, און דאָדורך האָט ער מורא צו זאגען קדיש, קאן מען הייסען אַ יתום אָדער אַ בעל יאַהרצייט ער זאל זאגען דעם חצי קדיש :

סימן כה

דינים פון הגבהה און גלילה.
 באשטעהט פון 5 ענינים.
 א. דער וואס געהט הגבהה מיט די ספר תורה דאָרף ווייזען דאס כתב פון ספר פאָר' גאַנצען קהל, ווייל ס'איז אַ מצוה יעדער איד זאל זעהן דאס כתב פון ספר, דאריבער זאל דער בעל הגבהה זיך אויסדרעהן מיט'ן ספר אין אַלע זייטען, כדי אַלע זאלען קענען זעהן דאס כתב. טייל זענען זיך נוהג צו זאגען דאמאלס דעם פסוק וזאת התורה אשר שם משה מיט נאך פסוקים, זא ווי עם שטעהט אין סידור :

ב. דער וואס געהט הגבהה דאָרף אויפ' וויקלען דאס ספר אויף דריי עמודים. און צו גלילה זאל אויסקומען דאס צו נייעכץ פון די יריעות אין מיטען. כדי אפשר וועט עם זיך אַיינרייסען בשעת גלילה, זאל ניט צוריסען ווערען דער פאָר מעט נאָר דאס צונוייעכץ :
 ג. דעם טאג וואס מען ליינט אין צוויי ספרים זאל מען ניט עפענען דאס צווייטע ספר און אפילו די מפה פון צווייטע ספר זאל מען אויך ניט אַראַנבעמען ביז נאך די גלילה פון ערשטען ספר :
 ד. דער וואס געהט גלילה זאל זיין גע' ווארענט ניט אַנצורירען מיט די

קריאה הקדושה חלק ב

ה. לבל תוך שבעה חף שאסור לו לעלות לתורה, וכל חוקס מותר לו להיות

בעל הנבחה וגלילה :

סימן כו

- דין סדר ההפטרות לכל זמני השנה, ובו מ"ז סעיפים.
- א. הנופטר נבגלים לא יפקות וון כ"א פסוקים בשבת שהוא ז' פעמים ג' פסוקים כנגד ז' העולים לתורה, לבל זיום טוב זי ט"ו פסוקים כנגד ה' העולים לתורה.
- ב. יש ווקויות נוהגים לקרות ההפטרות בספר כתוב על קלף ונגלל כוון ספר תורה שזו נוולאים כל ההפטרות לכל השנה, לבל חף זה חיוב, ויכול לכתחלה לוור ההפטרה בחווש הכדפס :
- ג. קטן היודע לקרות ההפטרה כראוי וגם יודע לוי ונרכים, יכול להפטיר נבגלי, ויש נוהגים סלסול וכבוד שאין קורין קטן להפטיר ביום האלה, דהיינו ביום נוראים, בשבת שובה, בתענית צבור, בדי פרשיות, ביום ח' לשמועות וכו' של פסח :
- ד. לא יתחיל הנופטר להפטיר עד שתהיה הספר תורה נגללת, כדי שגם הנולל ויכל לשמוע ההפטרה, כיון שהכל וחוויים לשמוע ההפטרה :
- ה. ויעיקר הדין הוא שרק זה שעלה להפטיר הוא בלבד יאוור ההפטרה בקול, והצבור

בלווע הענר דעם פארמעט פון ספר כרי גלייך צו מאכען. און אויב ער דארף עס טהאן זאל ער דאס טהאן דורך א מפה :

ו. אן אבל אין די שבעה. כאמש ער טאהר ניט עולה תורה זיין, יעדאך מעג ער עולה זיין צו הנבחה וגלילה :

סימן כז

- דינים פון סדר הפטרות אויף א גאנץ יאהר. באשטעהט פון 15 עינים.
- א. די הפטרות פון שבת דארפען ניט זיין וועניגער ווי צו איין און צוואנר ציג פסוקים. עס זאל אויסקומען צו דריי פסוקים קעגען יעדער עליה פון די זיבען עליות. אין יום טוב אין נענוג א הפטרה פון פונפצעהן פסוקים, ווייל יום טוב אין נאך דא פינף עליות :
- ב. ס'איז דא ערטער וואו מ'איז זיך נוהג צו ליינען די הפטרות געשריבן בענע אויף פארמעט, אזוי ווי א ספר תורה אבער קיין חיוב איז דאס ניט, און מען מעג לכתחלה זאגען די הפטרה פון א חומש :
- ג. א קטן וואס קען זאגען גוט די הפטרה און וואס ער פארשטעהט צו וועמען מען זאגט די ברכות מעג מען איהם אויפ-רופען צו מפטיר. דאך איז א מנהג ניט אויפצורופען א קטן צו מפטיר אין די פאלגענדע טעג: ימי נוראים, שבת שובה, תענית צבור, ארבע פרשיות, דען ערשטען טאג שבועות און אויף שביעי של פסח :
- ד. דער בעל מפטיר זאל ניט אנהויבען זאגען די הפטרה ביו די גלילה פון ספר תורה אין פערטיג, כדי דער בעל הנבחה וגלילה זאלען אויך קענען גוט אויסהערען די הפטרה, ווייל אויסצו-הערען די הפטרה זענען אלע מהויב :
- ה. לויט דעם דין דארף נאך זאגען הויך די הפטרה דער בעל מפטיר אליין, און דער צבור דארף נאך גוט אויסהערען די הפטרה, און ווער עס וויל אליין אויך זאגען די הפטרה זאל זאגען מיט א שטיי לען טאן, כדי די קולות זאלען זיך ניט

ההפטרה עם זרכותיה, אלל אל וילאו וקלחן קודם שהתחיל לומר זרכת ההפטרה, לא יאמר כלל הזרכות אלל יקרא ההפטרה בלזדה :

- מ. זשנת ששתי פרשיות וחוזרות מפטירין ההפטרה של סדרא שניה, ובלזד זלחרי וקדושים כשהן וחוזרות מפטירין, הלל כבני כושים" שהיא ההפטרה של פרשת לחרי :
- י. הפטרת ויזרח יעקב שייד לפרשת וילא, לא כמו זלדפס זחווישים לפרשת וישלח:
- יא. ראש חודש שחל להיות זשנת מפטירין "השמים כסאיי", ראש חודש שחל להיות זלחד זשנת מפטירין, "מחר חודש". ראש חודש שחל להיות זשנת זכיום אי מפטירין "השמים כסאיי", ונוהגים להוסיף פסוק ראשון ולחרון מהפטרת, "מחר חודש" :

אלס רוגה יוכל לומר ההפטרה זלחש ולא זקול, כי חרי קלי לא זשחמעי :

- ו. הזפטיר וחוויז לומר ההפטרה זקול זניגון של הטעמים וזניזאים כמקובל זדינו, ולס אינו יכול לקרות עם הזניגה כראוי יוכל לומר ההפטרה זלתי הזניגה, אלל יקרא אותה זמתון וזנעיונות :
- ז. אלס קראו זספר תורה פסולה זדיעזד על פי טעות, לו זשעת הזחק ולזחלה כזנואר לעיל זסיון אי, יז פוסקים זעל השזיעי ילומר ההפטרה עם זרכותיה כללו קראו זספר תורה כשרה, אלל אלס קראו הזסרל זחוויש הזלדפס זלי זרכת, ילמרו ההפטרה זלי זרכותיה :
- ח. אלס היו עשרה זשעה שהתחיל לומר זרכת ההפטרה וילאו וקלחן, ילומר

ערשטע זרכה פאר די הפטרה, זאל מען זאגען די הפטרה אהן די זרכות :

- מ. דעם זבת וואס מען ליינט צוויי סדרות צוזאמען דארף מען זאגען די הפטרה פון דער אנדערע סדרא. אויסער ווען אחרי מות קדושים געהן צוזאמען זאגט מען די הפטרה "הלל כבני כושים" וועלכע איז די הפטרה פון אחרי מות :
- י. די הפטרה ויברח יעקב געהער צו די סדרא ויצא. ניט אזוי ווי ס'שטעהט אין טייל חומשים צוגעדרוקט די הפטרה צו די סדרא וישלח :

- יא. אז ראש חודש געפאלט אום זבת זאגט מען די הפטרה "השמים כסאיי". אז ראש חודש געפאלט אום זונטאג זאגט מען די הפטרה "מחר חודש". אז ראש חודש געפאלט זבת און זונטאג זאגט מען די הפטרה "השמים כסאיי". און ס'איז א זמנהג אויך צו זאגען דעם ערשטען מיט'ן לעצטען פסוק פון די הפטרה, "מחר חודש"
- יב. פון זבעה עשר בתמוז ביו זשעה זאב זאגט מען פאלגענדע דריי הפטרות פון פרעניות: דברי ירמיהו, שמעו, חזון ישעיהו. אויב מען האט זיך זועה געווען דעם ערשטען זבת פון די

אויסמישען און וועלען דאדורך ניט גוט געהערט ווערען :

- ו. דער בעל מפטיר דארף זאגען די הפטרה הויך מיט דער נגינה לויט דעם זראפ פון זכאיים. נאר אויב ער קאן ניט די נגינה פון דעם זראפ מען ער זאי גען די הפטרה אהן די נגינה. אבער ער דארף זאגען על כל פנים פאמעלאד און מיט א שעהנעם הויכען טאן :
- ז. אויב מען האט געליינט אין א פסול'ע ספר תורה על פי טעות, און דער בעל זביעי איז דער מפטיר, מען ער זאגען די הפטרה מיט די זרכות. אבער אויב מען האט נאר זט געליינט אין קיין ספר תורה נאר מען האט געליינט די סדרא אין א חומש אהן זרכת. דאן זאל מען די הפטרה אויך זאגען אהן די זרכות :
- ח. אויב ס'איז געוועזן א זמני מענשען זשעת מען האט אנגעהויבען זאגען די זרכת פון די הפטרה און זאלד זענען טייל ארויסגעזאגען און ס'איז ניט גע' בליבען קיין זמני, מען מען גומר זיין די הפטרה מיט אלע זרכת. אבער אויב ס'איז ניט געבליבען קיין זמני נאך איידער מען האט אנגעהויבען זאגען די

קריאה הקדושה חלק ב

- יב. וכן י"ז בתמוז עד ט"ו בלז מפטירין ג' הפטרות דפרענותא שהן, דברי ירמיהו, שמוע, חזון ישעיהו, אס טעה בשנת הראשון והפטיר ההפטרות של הסדרא יפטיר בשנת השני צ' הפטרות, דברי ירמיהו, שמוע, מפני שהן סמיכות זנבאים :
- יג. מן שנת שלמד ט"ו בלז עד ראש השנה מפטירין ז' הפטרות דנחמתא שהן : נחמו, ותאמר ציון, עניה סוערה, אנכי, רני עקרה, קומי אורי, שוש אשיש :
- יד. ראש חודש אלז שחל להיות בשנת נדחה הפטרת „השמים כסאי" מפני הפטרת „שמעו" :
- טו. ראש חודש אלול שחל להיות בשנת מפטירין „השמים כסאי" ודחין הפטרת „עניה סוערה" ולאז מפטירין בשנת השני צ' הפטרות „רני עקרה" וגם „עניה סוערה", אלז אס חל ראש חודש אלול בלחד בשנת אין דחין הפטרת „עניה סוערה" ומוס הפטרת „ותר חודש" :

סימן כו

שינוור הנרכות שלאחריה, כדי שיהיה נראה ויכר שזנךך על חנוירת ההפטרות :

ב. בנרכה הראשונה שקודם ההפטרות כשמוסיים „הנאמרים בלמות" אין לענות חמן, רק לבסוף כשמוסיים „ויבגילי הלמות ולדק" לריך לענות חמן, כי הכל ברכה אחת:

דין הברכות של ההפטרות, ובו ו' סעיפים.

א. אל יתחיל המפטיר לומר ברכת ההפטרות עד שיהיה ספר הנציא או החמוש פתוח לפניו במוקם ההפטרות, ולא יסלק ספר הנציא או החמוש מלפני המפטיר עד לאחר

יד. אז ראש חודש אב געפאלט אום שבת ווערט נדחה די הפטרת „השמים כסאי" פאר די הפטרת „שמעו" :

טו. אז ראש חודש אלול געפאלט אום שבת זאגט מען די הפטרת „השמים כסאי" און פאר דאס זאגט מען דעם אַנר דערען שבת צוויי הפטרות, רני עקרה מיט עניה סוערה. אבער אז ראש חודש אלול געפאלט אום זונטאג זאגט מען עניה סוערה ניט מחר חודש :

דריי וואכען און מען האָט געזאגט אז אנדער הפטרת, זאל מען דעם אנדערען שבת זאגען ביידע הפטרות, דברי ירמיהו און שמעו :

יג. פון שבת נחמו ביז ראש השנה זאגט מען זיבען הפטרות פון נחמות: נחמו, נחמו, ותאמר ציון, עניה סוערה, אנכי, אנכי, רני עקרה, קומי אורי, שוש אשיש :

סימן כז

די לעצטע ברכות פון דער הפטרת. כדי עם זאל זיין קענטיג אז ער זאגט די ברכות איבער די הפטרת :

ב. ביי די ערשטע ברכה פאר די הפטרת, וואו מען לאָזט אויס „הנאמרים באמת" זאל מען ניט נאכזאגען אמן. נאר צום סוף ווען מען לאָזט אויס „ובנביאי האמת וצדק" דארף מען נאָכזאגען אמן. ווייל דאס איז אינגאנצען איין ברכה :

דינים פון ברכות הפטרת. באַשמעהמ פון 6 עינים.

א. דער בעל מפטיר זאל ניט אָנהייבען זאגען די ברכות פון דער הפטרת ביז דאס ספר וואו די הפטרת שטעהט זאל שוין זיין פאר איהם אויפגעמישט. און נאָכ'ן זאגען די הפטרת זאל מען ניט אָוועק געמען דאס ספר פון שלחו, פון וועלכען ער האָט אַרויסגעזאגט די הפטרת, ביז נאָר

ההפטרה, והלצור יהיה נזהר לשמוע נרכות הנופטיר ולענות אמן על כל נרכה, ווי שלא הספיק לגמור ההפטרה יפסיק וימתין לשמוע הנרכות ולאחר כך ישלים ההפטרה :

ה. בשנת חול הנוועד פסק אין וזכירין נרכות ההפטרה ועיין פסק, לא צלונע נרכה האחרונה ולא צמתינותה, רק וסייס ווקדש השנת בלנד, לזל בשנת חול הנוועד סוכות וזכירין נרכה אחרונה של ההפטרה ועיין סכות כמו ציום טוב של סכות שחל בשנת, ווסייס ווקדש השנת וישראל והזונויס:

ו. אם אמר הנופטיר נרכה הפטרה שלפניה על דעת לקרות ההפטרה של פרשת השבוע והזכירוהו שלרדך לומר הפטרה אחרת, אין לרדך פעם שנית לחזור ולומר הנרכה :

ג. ההפסק שעושה הנופטיר נרכה אחר ההפטרה כשמוגיע לכל דבריו אונת ולדק, אין זה סיום נרכה לענות שם אמן, וטעם ההפסק הוא נושם ונוהג קדוון, שענה שם הקהל צענייה נוסח זה — **נאמן אתה הי אלהינו ונאמנם דברך, נאמן הי וקים, שמך וזכרך תמיד ימלך עלינו לעולם ועד** — אחר זה אמר תיכף הנופטיר לוור שאר הנרכה, „לחון אתה הוא” עד גמירא, כדליתא בנוסכת סופרים פרק י”ג, והגאון יעניץ תוה וולד ופני ווה אין נהרים עכשיו צמנה. קדוון הזה, לכן צמקוונות שאין הקהל לוור נוסח זה יהר הנופטיר שלא יפסיק שם למוען ידעו שאין כלן סיום נרכה ולא יענו אמן צמנם :

ד. יהר הנופטיר שלא ינהר לוור נרכות האחרונות עד שיצין שהצור גמרו אמירת

אויסצהערען גוט די ברכות פון בעל מפטיר און זאלען נאכזאגען אמן נאך יעדער ברכה. דער וואס האָט ניט געקאנט אַבזאגען אַזוי גיך די הפטרה, זאל מפסיק זיין און אויסהערען די ברכות, דערנאך זאל ער משלים זיין די הפטרה :

ה. שבת חול המועד פסק זאגט מען ניט אין די ברכות פון די הפטרה וועגען חג המצות, ניט אין דערמיט פון די לעצטע טע ברכה און ניט ביים אויסלאז פון די לעצטע ברכה, נאך מען לאַזט אויס מקדש השבת אַליין. אָבער שבת חול המועד סכות זאגט מען יא ביי די לעצטע ברכה פון די הפטרה וועגען חג הסכות, אַזוי גוט ווי אין שבת יום טוב פון חג הסכות, און מען לאַזט אויס מקדש השבת וישראל והזמנים :

ו. אויב דער בעל מפטיר האָט געזאגט די ערשטע ברכות פון די הפטרה אויף די דעה צו זאגען די הפטרה פון די סדרא, און באַלד האָט מען איהם דערמאנט אַז מען דאַרף זאגען אַז אַנדערע הפטרה, דאַרף ער ניט איבערזאגען נאך אַ מאָל די ברכה :

ג. ביי דעם הפסק וואס שטעהט אין די ערשטע ברכה נאך די הפטרה ביי די ווערטער „שכל דבריו אמת וצדק” זאל מען ניט נאכזאגען אמן, ווייל דאַרט אין נאך ניט קיין אויסלאַז פון די ברכה. נאך דער הפסק אויף דעם אַרט אין צוליעב אַ פאַר צייטישען מנהג, וואס אויף דעם אַרט אין דער בעל מפטיר געבליבען שטעהן און קהל האָט זיך אויפגעשטעלט און געזאגט עטליכע פסוקים, און נאכהער האָט באַלד דער בעל מפטיר אָנגעהויבען זאגען ווייטער די אַנדערע העלפט ברכה „נאמן אתה הוא” ביי צום סוף פון דער ברכה, און דאַן דאַרף מען נאכזאגען אמן. דאָרום אויף די ערטער וואו ס’איז ניט קיין מנהג אַז קהל זאל דאַ זאגען די פסוקים, דאַרף דער בעל מפטיר אויף דעם אַרט ניט מאַכען קיין שום הפסק, כדי עס זאל קיינער ניט נאכזאגען אמן בחנם :

ד. דער בעל מפטיר זאל זיך ניט אַיילען צו זאגען די לעצטע ברכות פון די הפטרה ביי ער וועט פערשטעהן אַז קהל האָט שוין אָבערזאגט די הפטרה, און דאס קהל ווייטער זאל זיין געווארענט

מפתח מן חלק שני.

- סימן א) דין ספר תורה שקורין בה.
סימן ב) דין מי ראוי להיות בעל קורא.
סימן ג) דין הנהגת הבעל קורא.
סימן ד) דין הנהגת העולה לתורה וכיצד יברך.
סימן ה) דין הנהגת הסגן והקהל בשעת קריאת התורה.
סימן ו) דין סדר העולים לתורה.
סימן ז) דין אם אין כהן ולוי בביהכ"ם ואח"כ בא.
סימן ח) דין לאיזה אנשים אין קורין לעלות לתורה.
סימן ט) דין סדר החיובים לעלות לתורה.
סימן י) דין סדר הקריאה לכל זמני השנה.
סימן יא) דין טעות הקריאה בקריאת ג' גברי בחול או בשבת או בתענית צבור.
סימן יב) דין טעות הקריאה בקריאת ד' גברי דראש חודש וחול המועד.
סימן יג) דין טעות בקריאה דחנוכה.
סימן יד) דין טעות הקריאה בקריאת ה' גברי דמועדים.
סימן טו) דין טעות הקריאה בקריאת ז' גברי דשבת.
סימן טז) דין טעות הקריאה בקריאת מפטיר בכל זמני השנה.
סימן יז) דין טעות הדילוג בקריאות של כל זמני השנה.
סימן יח) דין אם נמצא טעות בספר תורה בשעת הקריאה.
סימן יט) דין אם נמצא טעות ואין ספר אחר.
סימן כ) דין על איזה טעות מוציאין ספר אחר.
סימן כא) דין אם נשתנה צורת האותיות בכתיבה או על ידי נגיעה ומחיקה.
סימן כב) דין אם נמצא נקב באותיות הס"ת.
סימן כג) דין ספר תורה שנקרעה.
סימן כד) דין אמירת חצי קדיש אחר הקריאה.
סימן כה) דין הנכחה וגלילה.
סימן כו) דין סדר ההפטרות לכל זמני השנה.
סימן כז) דין ברכות ההפטרה.